

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Novotného a přísedících Ing. Elišky Vránové a Ing. Dobromily Hronové v hlavním líčení konaném dne 2. května 2017

t a k t o :

Obžalovaní

1) Ing. M. D.,

narozený xxxx, nezaměstnaný, bytem Xxxx,

2) Ing. Z. S.,

narozený xxxx, nezaměstnaný, bytem Xxxx, t.č. ve VTOS ve Vazební věznici Xxxx

3) Ing. J. V.,

narozený xxxx, koordinátor středisek společnosti Xxxx, bytem Xxxx,

j s o u v i n n i , ž e :

1.) Obžalování Ing. J. V., Ing. M. D. a Ing. Z. S. :

Ing. J. V. jako jednatel společnosti XXXX, která byla investorem a objednatelem FVE Držovice, Ing. M. D. jako zaměstnanec společnosti XXXX, a Ing. Z. S. jako ředitel a předseda představenstva společnosti Xxxx, IČ: xxxx, se sídlem Xxxx, (dále jen „XXXX“), která byla zhotovitelem FVE Držovice, navazujíc na jednání nyní již odsouzeného Ing. L. Ž., který

jako specialista Odboru licencí Energetického regulačního úřadu (dále jen „ERÚ“) a jako oprávněná úřední osoba jednat jménem ERÚ ve správním řízení ve věci rozhodnutí o udělení licence na výrobu elektřiny, dne 30. 12. 2010 mezi 09:30 hod. až 12:00 hod. u obce Držovice u Prostějova provedl předběžnou kontrolu fotovoltaické elektrárny Držovice u Prostějova o výkonu 3 MW (dále jen „FVE Držovice“) společnosti XXXX alfa s.r.o., IČ: xxxx, se sídlem Xxxx, (dále jen „XXXX“) za účelem zjištění, zda fotovoltaická elektrárna je skutečně dokončena v souladu s dokumenty předloženými do správního spisu ERÚ k žádosti této společnosti o vydání licence na výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů, a ačkoliv přes své zkušenosti na Odboru licencí ERÚ a přesto, že měl k dispozici katastrální mapu s přesným zakreslením FVE Držovice, kontrolu elektrárny provedl hrubě nedbale a povrchně, kdy zaměnil celou plochu dvou vedle sebe vybudovaných fotovoltaických elektráren za FVE Držovice společnosti XXXX a dospěl tak k chybnému závěru, že FVE Držovice společnosti XXXX je zčásti dokončena a zčásti nikoliv, ačkoliv ve skutečnosti FVE Držovice nebyla dokončena ani zčásti, neboť na celé FVE Držovice nebyl nainstalován ani jeden fotovoltaický panel,

využili omylu nyní již odsouzeného Ing. L. Ž. a dne 30. 12. 2010 v restauraci obchodního domu TESCO v Prostějově na schůzce mezi Ing. L. Ž. na straně jedné a Ing. J. V. a Ing. M. D. na straně druhé po předstření skutečnosti ze strany Ing. L. Ž., že FVE Držovice není zcela dokončena a že na elektrárně schází zhruba polovina fotovoltaických panelů, Ing. J. V. a Ing. M. D. úmyslně předložili nyní již odsouzenému Ing. L. Ž. nepravdivý Reklamační protokol č. 1/34/2010 ze dne 15. 12. 2010, který byl podepsán Ing. Z. S. a podle kterého společnost XXXX dne 15. 12. 2010 reklamovala 3.600 ks vadných fotovoltaických panelů zn. Suntech ST190S-24/Ad o celkovém výkonu 1,3 MW dodaných dne 14. 12. 2010 německou obchodní společností Xxxx Group GmbH, IČ: 208/15258402, se sídlem Hamerweg 5D, Mehlmeisel, (dále jen „Xxxx“), zastoupenou J. B., s tím, že dne 15. 12. 2010 bylo uvedené množství vadných fotovoltaických panelů vráceno dodavateli, ačkoliv Ing. J. V., Ing. M. D. a Ing. Z. S. věděli, že nikdy nebyly žádné fotovoltaické panely na FVE Držovice dodány, přičemž i podpis J. B. na reklamačním protokolu byl padělán,

- a) Ing. J. V. a Ing. Z. S. v období od 29. 12. 2010 do 31. 12. 2010 úmyslně podepsali zcela nepravdivý Předávací protokol ze dne 29. 12. 2010 mezi společností XXXX, zastoupenou Ing. J. V., a společností XXXX, zastoupenou Ing. Z. S., kdy předmětem předání byla FVE Držovice o výkonu 3 MW do zkušebního provozu, ačkoliv oba věděli, že elektrárna není dokončena a je nefunkční, neboť zde nebyl nainstalován žádný fotovoltaický panel, a dne 31. 12. 2010 Ing. J. V. osobně doručil tento předávací protokol, mj. společně s již uvedeným Reklamačním protokolem č. 1/34/2010 nyní již odsouzené Ing. I. F. k založení do správního spisu na ERÚ, Masarykovo nám. 5, Jihlava,
- b) Ing. J. V. a Ing. Z. S. v období od 30. 12. 2010 do 31. 12. 2010 po schůzce Ing. L. Ž., Ing. J. V. a Ing. M. D., podepsali nepravdivý antedatovaný Předávací protokol ze dne 29. 12. 2010 mezi společností XXXX, zastoupenou Ing. J. V., a společností XXXX, zastoupenou Ing. Z. S., kdy předmětem předání byla FVE Držovice o výkonu 1,655 MW do zkušebního provozu, ačkoliv oba věděli, že elektrárna není dokončena a je

nefunkční, neboť na elektrárně nebyl nainstalován žádný fotovoltaický panel, přičemž dne 31. 12. 2010 v 11:09 hod. Ing. M. D. zaslal emailem tento nový nepravdivý a antedatovaný předávací protokol nyní již odsouzené Ing. I. F. do služební emailové schránky na ERÚ k založení do správního spisu,

následně nyní již odsouzená Ing. I. F. jako specialistka Odboru licencí ERÚ a jako oprávněná úřední osoba, která zastupovala xxxx Odboru licencí ERÚ po dobu čerpání jeho dovolené, dne 31. 12. 2010 v sídle ERÚ v Jihlavě převzala správní spis od Ing. L. Ž., který ji zároveň sdělil zcela chybnou informaci, že FVE Držovice společnosti XXXX je dokončena asi z poloviny a že po obdržení předávacího protokolu mezi zhotovitelem a objednatelem FVE Držovice a po obdržení originálů nové revizní zprávy a seznamu provozoven na snížený výkon 1,655 MW může vydat licenci na uvedený snížený výkon 1,655 MW, a ačkoliv měla zkontrolovat mj. zprávy o revizi elektrické instalace, smlouvu o dílo mezi zhotovitelem a objednatelem a předávací protokol, provedla kontrolu značně nedbale a povrchně, kdy si nevšimla, že ve správním spise chybí zpráva o revizi elektrické instalace části nízkého napětí FVE Držovice jako celku coby splnění technického předpokladu pro udělení licence podle § 5 odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb., energetický zákon, a podle § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, neboť ve spise byly založeny pouze dvě zcela protichůdné Zprávy o výchozí revizi elektrického zařízení Ing. V. D. ev. č. 200/2010 z 29. 12. 2010, které se jednak týkaly pouze částí nízkého napětí elektrárny od rozvaděčů po trafostanice a jednak na jedné verzi zprávy byl na čelní straně uveden údaj opsaný z projektové dokumentace FVE Držovice o celkovém výkonu 2,9 MW a celkovém počtu fotovoltaických panelů 15.600 ks panelů a na druhé zprávě z téhož dne byl uveden údaj o celkovém výkonu 1,655 MW a počtu fotovoltaických panelů 8.710 ks, kdy nejméně první uvedená revizní zpráva byla v rozporu s údaji uvedenými v Reklamačním protokolu č. 1/34/2010;

dále ačkoliv dne 31. 12. 2010 v 11:09 hod. jí emailem Ing. M. D. úmyslně zaslal nový nepravdivý Předávací protokol ze dne 29. 12. 2010 mezi společnostmi XXXX, zastoupenou Ing. J. V., a společnostmi XXXX, zastoupenou Ing. Z. S., kdy předmětem předání byla FVE

Držovice o výkonu 1,655 MW, nevšimla si rozporů mezi původním již doručeným předávacím protokolem taktéž ze dne 29. 12. 2010 na FVE Držovice o výkonu 3 MW a tímto novým předávacím protokolem a na rozpory mezi původním již doručeným předávacím protokolem na FVE Držovice o výkonu 3 MW s výše uvedeným Reklamačním protokolem č. 1/34/2010, následně nezaložila a nezaevidovala tento nový předávací protokol na výkon 1,655 MW do správního spisu a zároveň v rozporu s § 37 odst. 4 správního řádu si nevyžádala originál tohoto protokolu ani jeho elektronickou verzi s elektronicky ověřeným podpisem do správního spisu, a přesto ještě dne 31. 12. 2010 rozhodla jménem ERÚ o udělení licence společnosti XXXX k výrobě elektřiny na dobu 25 let pod č.j.: 12387-8/2010 k provozovně FVE Držovice o instalovaném výkonu 1,655 MW, kdy téhož dne si toto rozhodnutí na ERÚ v Jihlavě převzal osobně Ing. J. V.,

- c) Ing. Z. S. v období od 29. 12. 2010 do 31. 12. 2010 podepsal nepravdivý Reklamační protokol č. 2/34/2010, podle kterého společnost XXXX dne 30. 12. 2010 reklamovala 8.710 ks vadných fotovoltaických panelů zn. Suntech ST190S-24/Ad o celkovém výkonu 1,655 MW dodaných dne 27. 12. 2010 německou obchodní společností Xxxx, zastoupenou J. B., s tím, že dne 30. 12. 2010 bylo uvedené množství vadných fotovoltaických panelů vráceno dodavateli, ačkoliv Ing. Z. S. věděl, že nikdy nebyly žádné fotovoltaické panely na FVE Držovice dodány, přičemž i podpis J. B. na reklamačním protokolu byl padělán, a reklamační protokol následně předal Ing. M. D.,
- d) Ing. J. V. a Ing. M. D. následně dne 31. 12. 2010 mezi 15:30 hod. a 16:25 hod. v prostoru FVE Držovice u Prostějova předložili uvedený Reklamační protokol č. 2/34/2010 na vadné fotovoltaické panely o celkovém výkonu 1,655 MW Ing. Z. K. a Ing. J. O., zaměstnancům společnosti E.ON Česká republika, s.r.o., IČ: 25733591, se sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice, v rámci kontroly FVE Držovice při prvním paralelním připojení do distribuční soustavy jako zdůvodnění, proč na FVE Držovice není nainstalován ani jeden fotovoltaický panel, ačkoliv Ing. J. V. a Ing. M. D. věděli, že nikdy nebyly žádné fotovoltaické panely na FVE Držovice dodány,

přičemž i podpis J. B. na Reklamačním protokolu č. 2/34/2010 byl padělán, avšak Ing. Z. K. poznamenal do Protokolu o schválení výrobní skutečnost, že na FVE Držovice nejsou namontovány fotovoltaické panely a první paralelní připojení tak nebylo uskutečněno,

a Ing. M. D., Ing. J. V. a Ing. Z. S. tak jednali v úmyslu využít omylu Ing. L. Ž. a uvést v omyl Ing. I. F., Ing. Z. K. a Ing. J. O. ve prospěch společnosti XXXX a způsobit tak škodu velkého rozsahu, kdy na základě licence od ERÚ a na základě provedeného tzv. prvního paralelního připojení k distribuční soustavě společnosti E.ON Distribuce, a.s., IČ: 28085400, se sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice, by vznikl společnosti XXXX tehdy akceptovaný předpoklad nároku na garantovanou výkupní cenu pro výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu v roce 2010 ve výši 12.150 Kč za vyrobenou MWh po dobu 20 let oproti výkupní ceně pro výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu v roce 2011 ve výši 5.500 Kč za vyrobenou MWh po dobu 20 let, čímž v průběhu následujících 20 let by se společnost XXXX obohatila o částku nejméně 239.600.000 Kč na úkor společnosti E.ON Distribuce, a.s., která by následně přenesla zvýšené náklady na výrobu elektřiny na spotřebitele elektřiny, na ostatní provozovatele distribučních soustav prostřednictvím vyrovnávacích plateb a dále by byla uvedená cena zčásti hrazena i z dotací ze státního rozpočtu České republiky,

k získání obohacení společnosti XXXX nedošlo ani zčásti jen proto, že Ing. Z. K. spolu s Ing. J. O. zjistili dne 31. 12. 2010 skutečný stav FVE Držovice, takže první paralelní připojení nebylo provedeno, a následně na základě těchto informací a provedeného přezkumného řízení dne 5. 4. 2011 Rozhodnutím Ing. J. F., xxxx ERÚ pod č.j.: 12387-28/2010-ERU, bylo zrušeno předchozí rozhodnutí ERÚ, zastoupeného Ing. I. F., o udělení licence na výrobu elektřiny ze dne 31. 12. 2010, č.j.: 12387-8/2010,

2.) Obžalovaný Ing. Z. S. společně s dalšími samostatně stíhanými osobami:

jako předseda představenstva a ředitel společnosti XXXX, která byla generálním dodavatelem při výstavbě FVE společnosti MONDRAGONE, s.r.o., ve Vrahovicích, v blíže nezjištěné době, nejpozději do 31. 12. 2010, záměrně jménem společnosti XXXX podepsal nepravdivý předávací protokol o předání solárního fotovoltaického systému této elektrárny do provozu ze dne 29. 12. 2010, přičemž tak učinil i přesto, že věděl, že k danému datu nebyly nainstalovány na uvedené fotovoltaické elektrárně společnosti MONDRAGONE ve Vrahovicích fotovoltaické panely, a dále i přesto, že věděl, že tento předávací protokol bude předložen ERÚ jako jeden z podkladů pro vydání licence na výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů ve prospěch společnosti MONDRAGONE, s.r.o., ještě v roce 2010, načež dále dne 30. 12. 2010 se ústně dohodl s Bc. Z. D., (vůči němuž je trestní stíhání vedeno samostatně) aby M. V. dne 31. 12. 2010 dal pokyn svým zaměstnancům a brigádníkům montovat fotovoltaické panely na ocelové konstrukce elektrikářskými stahovacími páskami bez náležité fixace a bez zapojení panelů kabely mezi sebou do funkčního celku, a to s cílem vyvolat zdání, že fotovoltaická elektrárna společnosti MONDRAGONE, s.r.o., ve Vrahovicích je dokončená a provozuschopná o výkonu 0,481 MW pro potřeby kontrol ze strany zaměstnanců ERÚ a zaměstnanců skupiny E.ON Distribuce, a.s.,

čímž obžalovaný Ing. Z. S. takto záměrně a cíleně pomohl odsouzenému J. P. jednak získat neoprávněně licenci ve prospěch společnosti MONDRAGONE, s.r.o., na výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů ještě v roce 2010 s tím, že tak získá neoprávněně nárok na garantovanou výkupní cenu na dobu dvaceti let za výrazně vyšší cenu, než jaká by mu byla garantována v případě získání dané licence až v roce 2011, a také tak s tímto cílem záměrně pomohl odsouzenému J. P. ve prospěch společnosti MONDRAGONE, s.r.o., neoprávněně získat protokol o schválení výroby od spol. E.ON ještě v roce 2010,

kdy výše popsaným způsobem se obžalovaný Ing. Z. S. a odsouzení Ing. V. D., Ing. J. K., J. P. a obžalovaný Bc. Z. D., vůči němuž je trestní stíhání vedeno samostatně, záměrně podíleli na uvedení v omyl Ing. I. F. jako k vydání předmětné licence oprávněné pracovnice ERÚ, dále vyjma odsouzeného Ing. J. K. i na vytvoření podmínek pro uvedení v omyl zaměstnance ERÚ, který měl dne 31. 12. 2010 provést předběžnou kontrolu FVE společnosti MONDRAGONE, s.r.o., ve Vrahovicích a na uvedení v omyl i pracovníků společnosti E.ON, kteří měli provést schválení dané FVE jako výroby, kdy za vědomého a

cíleného přispění všech původně obžalovaných získal odsouzený J. P. k 31. 12. 2010 od ERÚ pravomocnou licenci č. 111017963 na výrobu elektřiny ve prospěch společnosti MONDRAGONE, s.r.o., a zároveň díky provedení tzv. prvního paralelního připojení k distribuční soustavě společnosti E.ON dne 31. 12. 2010 tak vznikl společnosti MONDRAGONE, s.r.o., neoprávněný nárok na garantovanou výkupní cenu pro výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu v roce 2010 ve výši 12.150 Kč za vyrobenou MWh po dobu 20 let oproti výkupní ceně pro výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu v roce 2011 ve výši 5.500 Kč za vyrobenou MWh po dobu 20 let, čímž v průběhu následujících 20 let by se společnost MONDRAGONE, s.r.o., neoprávněně obohatila v souhrnu o částku nejméně 63 mil. Kč v první řadě na úkor společnosti E.ON Distribuce, a.s. a od 1. 1. 2013 primárně na úkor společnosti E.ON Energie, a.s. s tím, že

Rok	Měsíc	Číslo faktury	Dodané množství v kWh	Nároková cena (připojení do 31.12.2010) v Kč	Nároková cena (připojení od 1.1.2011) v Kč	Rozdíl cen (připojení do 31.12.2010 – připojení od 1.1.2011) v Kč
2011	duben	2011001	67 135	832 474,00	369 242,50	463 231,50
	květen	2011002	50453	625 617,20	277 491,50	348 125,70
	červen	2011003	16 855	209 002,00	92 702,50	116 299,50
	červenec	2011005	35 068	434 843,20	192 847,00	241 969,20
	srpen	2011007	55 394	686 885,60	304 667,00	382 218,60
	září	2011008	48 663	603 421,20	267 646,50	335 774,70
	říjen	2011010	29 407	364 646,80	161 738,50	202 908,30
	listopad	2011011	16 221	201 140,40	89 215,50	111 924,90

2011	prosinec	2011012	8 750	108 500,00	48 125,00	60 375,00
	CELKEM 4-12/2011		327 946,00	4 066 530,40	1 803 703,00	2 262 827,40
2012	leden	2012001	15 110	191 141,50	84 767,10	106 374,40
	únor	2012002	26 339	333 188,35	147 761,79	185 426,56
	březen	2012003	48 317	611 210,05	271 058,37	340 151,68
	duben	2012004	52 024	658 103,60	291 854,64	366 248,96
	květen	2012005	62 153	786 235,45	348 678,33	437 557,12
	červen	2012006	49 909	631 348,85	279 989,49	351 359,36
	červenec	2012007	49 294	623 569,10	276 539,34	347 029,76
	srpen	2012008	54 144	684 921,60	303 747,84	381 173,76
	září	2012009	44 458	562 393,70	249 409,38	312 984,32
	říjen	2012010	30 658	388 165,25	172 142,85	216 022,40
	listopad	2012011	10 707	135 443,55	60 066,27	75 377,28
	prosinec	2012012	8 164	103 274,60	45 800,04	57 474,56
	CELKEM 1-12/2012		451 304,00	5 708 995,60	2 531 815,44	3 177 180,16
2013	leden	2013001	5 610	72 385,83	32 106,03	40 279,80
	leden	2013001	záporná cena	-7,67	-7,67	0,00
	únor	2013002	14 601	188 396,70	83 561,52	104 835,18
	březen	2013003	32 573	420 289,42	186 415,28	233 874,14
	duben	2013004	46 305	597 473,42	265 003,52	332 469,90
	květen	2013005	50 510	651 730,53	289 068,73	362 661,80
	červen	2013006	43 109	556 235,43	246 712,81	309 522,62

	červenec	2013007	67 722	873 816,97	387 573,01	486 243,96
	srpen	2013008	56 400	727 729,20	322 777,20	404 952,00
	září	2013009	40 573	523 513,42	232 199,28	291 314,14
	říjen	2013010	35 394	456 688,78	202 559,89	254 128,92
	listopad	2013011	14 224	183 532,27	81 403,95	102 128,32
	prosinec	2013012	9 012	116 281,84	51 575,68	64 706,16
CELKEM			416 033,00	5 368 066,13	2 380 949,19	2 987 116,94
1-12/2013						
CELKEM			1 195 283,00	15 143 592,13	6 716 467,63	8 427 124,50
04/2011-12/2013						

tedy jen za období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2012 ve vztahu ke společnosti MONDRAGONE, s.r.o., byla v důsledku jednání všech jmenovaných způsobena primárně společností E.ON Distribuce a.s., IČ 280 85 400 škoda ve výši nejméně 5.440.008 Kč, o kteroužto částku se neoprávněně obohatila společnost MONDRAGONE, s.r.o., (pozn. vzhledem k legislativní změně, a to nabytí účinnosti zákona č. 165/2012 Sb. o podporovaných zdrojích energie, od 1. 1. 2013 vstoupila do práv poškozeného společnost E.ON Energie, a.s., IČ 260 78 201) a v období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 ve vztahu ke společnosti MONDRAGONE, s.r.o. byla způsobena primárně společností E.ON Energie škoda ve výši nejméně 2.987.117 Kč, o kteroužto částku se neoprávněně obohatila společnost MONDRAGONE, s.r.o.,

Podle § 45 odst. 1 trestního zákoníku se ruší výrok o vině a o trestu týkající se obžalovaného Ing. Z. S. z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 5. 2016, č.j. 43 T 5/2015-3639 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23. 2. 2017, č.j. 6 To 5/2017-3980.

t e d y

Obžalovaní Ing. J. V. a Ing. M. D. ad 1.) :

dopustili se jednání, které zaleželo v úmyslném vytváření podmínek pro spáchání zvlášť závažného zločinu, zejména v jeho organizování, O.řování nebo přizpůsobování prostředků k jeho spáchání, směřujícího k tomu, aby obohatili jiného tím, že uvedli někoho v omyl a využili něčího omylu, a způsobili na cizím majetku škodu velkého rozsahu, v úmyslu zvlášť závažný zločin spáchat, přičemž k dokonání ani pokusu zvlášť závažného zločinu nedošlo,

Obžalovaný Ing. Z. S. ad 1.), 2.) :

jiného obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a využil něčího omylu, a způsobil tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu, a dílem se dopustil jednání bezprostředně směřujícího k tomu, aby obohatil jiného tím, že uvedl někoho v omyl, využil něčího omylu a zamlčel podstatné skutečnosti, a způsobil tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu, a dílem se dopustil jednání, které zaleželo v úmyslném vytváření podmínek pro spáchání zvlášť závažného zločinu, zejména v jeho organizování, O.řování nebo přizpůsobování prostředků k jeho spáchání, směřujícího k tomu, aby obohatil jiného tím, že uvedl někoho v omyl a využil něčího omylu, a způsobil na cizím majetku škodu velkého rozsahu, v úmyslu zvlášť závažný zločin spáchat, přičemž k dokonání ani pokusu zvlášť závažného zločinu nedošlo,

t í m s p á c h a l i**Obžalovaní Ing. J. V. a Ing. M. D. ad 1.) :**

zvlášť závažný zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku dílem ve stádiu přípravy podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku

Obžalovaný Ing. Z. S. ad 1.), 2.) :

zvlášť závažný zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku dílem dokonáný, dílem nedokonáný ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku (ad 2.) a dílem nedokonáný ve stádiu přípravy podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku (ad. 1.),

a o d s u z u j í s e**obžalovaný Ing. M. D.**

podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku k trestu odnětí S. v trvání

5 (pěti) roků.

Podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku se obžalovaný zařazuje pro výkon trestu odnětí S. do věznice **s ostrahou.**

obžalovaný Ing. Z. S.

podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku a § 45 odst. 1 trestního zákoníku ke společnému trestu odnětí S. v trvání

8 (osmi) roků.

Podle § 56 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku se obžalovaný zařazuje pro výkon trestu odnětí S. do věznice **se zvýšenou ostrahou.**

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu, prokuristy v obchodních společnostech a družstvech na dobu **6 (šesti) let.**

obžalovaný Ing. J. V.

podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku k trestu odnětí S. v trvání

6 (šesti) roků.

Podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku se obžalovaný zařazuje pro výkon trestu odnětí S. do věznice **s ostrahou.**

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu, prokuristy v obchodních společnostech a družstvech na dobu **5 (pěti) let.**

Podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 500 denních sazeb po 2.000 Kč.

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví pro případ, že by peněžitý trest ve stanovené lhůtě nebyl vykonán, náhradní trest odnětí S. v trvání **12 (dvanácti) měsíců.**

O d ů v o d n ě n í

A) S k u t k o v á z j i š ť ě n í

Shora ve výroku rozsudku podrobně popsáný skutkový děj byl prokázán dokazováním provedeným v hlavním líčení. V souladu s ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu soud zjišťoval skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Podle § 2 odst. 6 trestního řádu provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Z hlediska procesní geneze je nutno uvést, že se jedná o druhé rozhodnutí zdejšího soudu, když původní rozsudek ze dne 7. 6. 2014 č. j. 46T 5/2013-2166, který se mimo výše popsaných obžalovaných týkal i původně spoluobžalovaných Ing. I. F. a Ing. L. Ž., byl částečně pozměněn rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21. 10. 2015 č.j. 5 To 54/2015-2436, kdy ovšem změna se týkala výlučně trestu uloženého původně spoluobžalované Ing. I. F. a odvolání všech ostatních původně spoluobžalovaných byla zamítnuta. V mezidobí v samostatném řízení u Krajského soudu v Brně spisové značky 43T 5/2015 byl dne 11. 5. 2016 obžalovaný Ing. Z. S. v rámci skupiny spolupachatelů uznán vinným další obdobnou trestnou činností (§ 209 odst. 1, odst. 5 písm. a/ trestního zákoníku) a odsouzen za tuto a pokračující trestnou činnost představující skutek, pro který byl odsouzen v nyní projednávané věci rozsudkem ze dne 7. 6. 2014 č. j. 46T 5/2013-2166, podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku za použití § 45 odst. 1 trestního zákoníku ke společnému trestu odnětí S. v trvání 8 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku byl obžalovanému uložen peněžitý trest ve výši 500 denních sazeb, kdy výše jedné denní sazby činí 2.000 Kč, tedy celkem 1.000.000 Kč. Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku byl stanoven pro případ, že by nebyl peněžitý trest ve stanovené lhůtě vykonán, náhradní trest odnětí S. v trvání 12 měsíců. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu a prokuristy v obchodních společnostech a družstvech na dobu 6 let. Následně usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 10. 2016 č. j. 4 Tdo 968/2016-153 byl původní rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 6. 2014 č. j. 46T 5/2013-2166 zrušen a soudu I. stupně bylo přikázáno, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. V návaznosti na toto rozhodnutí pak Vrchní soud v Olomouci v rámci odvolacího řízení změnil rozsudek Krajského soudu v Brně spisové značky 43T 5/2015 ze dne 11. 5. 2016, v rozsahu týkajícím se Ing. Z. S., kdy ze skutkové věty vypustil část týkající se bodu 2 (v dané době již nepravomocný skutek z původního rozsudku zdejšího soudu ze dne 7. 6. 2014 č. j. 46T 5/2013-2166 – nyní projednávaná trestná činnost) a nově obžalovaného, při jinak zachovalých skutkových zjištěních, odsoudil podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku k trestu odnětí S. v trvání 6,5 roku, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku a § 68 odst. 1,

odst. 2 trestního zákoníku byl obžalovanému uložen peněžitý trest ve výši 250 denních sazeb, kdy výše jedné denní sazby činí 2.000 Kč, tedy celkem 500.000 Kč. Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku byl stanoven pro případ, že by nebyl peněžitý trest ve stanovené lhůtě vykonán, náhradní trest odnětí S. v trvání 6 měsíců. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu a prokuristy v obchodních společnostech a družstvech na dobu 6 let.

S ohledem na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 10. 2016 č. j. 4 Tdo 968/2016-153 kterým byl původní rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 6. 2014 č. j. 46T 5/2013-2166 zrušen a soud I. stupně bylo přikázáno, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, soud I. stupně proto opětovně provede zhodnocení důkazní situace týkající se všech (i nově) provedených důkazů v hlavním líčení a vyjádří se ke skutkovým i následně právním problémům tak, jak mu bylo uloženo tímto rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR.

Nejvyšší soud v tomto rozhodnutí přitom ve vztahu k trestné činnosti, která byla obžalovaným kladena za vinu, dospěl k závěru, že skutkové závěry rozhodujících soudů jsou v zásadě správné, učiněné na dostatečném rozsahu důkazů, bez nutnosti tento rozšiřovat. Jako správnou hodnotil Nejvyšší soud i užitou právní kvalifikaci zločinu podvodu ve formě spolupachatelství (a to jak z hlediska námitek obžalovaného Ing. V. na naplnění pouze znaků přečinu poškození cizích práv dle § 181 odst. 1 trestního zákoníku, tak otázky možné škody jako kvalifikačního znaku) ovšem jako nesprávnou hodnotil úvahu soudů o stádiu trestné činnosti, kdy učinil závěr, že jednání obžalovaných nepřesáhlo rámec přípravy k tomuto zvláště závažnému zločinu. Soud I. stupně pak zavázal odstranit příslušné vady, resp. zaměřit se na vývojové stádium projednávaného zločinu při absenci znaku bezprostřednosti směřování k dokonání, a tuto (fakticky v rámci roviny trestní odpovědnosti a trestu) hodnotit. V případě námitek ohledně zániku trestní odpovědnosti, tyto hodnotit či doplnit dokazování a znovu rozhodnout při vázanosti právním názorem Nejvyššího soudu.

Ad. 1.)

Obžalovaný Ing. M. D. v přípravném řízení dne 12. 3. 2012 (č. l. 55 - 60) spontánně uvedl, že od 1. 10. 2010 byl zaměstnán ve společnosti XXXX jako projektový manager a technický zástupce. Měl dohlížet na dodávku fotovoltaické elektrárny o výkonu 2,9 MW v Držovicích, kterou měl vybudovat na klíč a dodat jako funkční celek generální dodavatel stavby společnost XXXX na pozemku společnosti XXXX. Při dohlížení na stavbu postupoval dle ustanovení smlouvy o dílo a pokynů jednatele XXXX Ing. V.. Nebyl pověřen smluvními či finančními záležitostmi, ale technickou stránkou věci. Podle smlouvy o dílo měla být FVE Držovice dokončena dne 26. 11. 2010. Spolupracoval se Z. Č. z společnosti XXXX, který stavbu technicky řídil, jako stavbyvedoucí působil Ing. K.. Počátkem prosince 2010 začaly být na stavbě problémy. Probíhala jednání mezi zástupcem investora Ing. V. a dodavatelem Ing. S.. Při kontrole na místě v polovině prosince 2010 viděl, že je částečně vybudováno oplocení a nosné konstrukce. Probíhala montáž vysokonapěťové části, tedy osazení transformačních stanic a jejich vybavení. Byly namontovány z větší části střídače, rozvaděče nízkého napětí, včetně ochran. Na FVE Držovice chyběly fotovoltaické panely, které mělo dodat více dodavatelů. Na elektrárně byl kolem 21. či 22. prosince 2010, kdy v té době měly

být namontovány panely. Po dohodě s Ing. V. a Č. dělal v podstatě prostředníka pro předávání dokumentů na ERÚ, případně jiné úřady. Dne 29. 12. 2010 komunikoval e-mailem s Ing. Ž., že by měli dodat zbývající část potřebných dokumentů k žádosti o vydání licence. Nějaké dokumenty Ing. Ž. odeslal a požádal o spolupráci Č., aby připravil zbývající část dokumentů, zejména revizní zprávu NN části. Č. nějaké dokumenty zaslal Ing. Ž. a jemu v kopii. Dozvěděl se, že dne 30. 12. 2010 se přijede na FVE Držovice podívat nějaký zástupce z ERÚ. Schůzka Ing. V. s Ing. Ž. proběhla zřejmě po předchozí domluvě v obchodním centru TESCO v Prostějově, kdy on se účastnil asi posledních pěti až deseti minut schůzky. Zde dostal pokyn, aby doplnil zbývající dokumenty (zejména předávací protokol mezi dodavatelem a investorem, přílohu k žádosti ERÚ - seznam provozoven), které měl zajistit od společnosti XXXX. Bylo mu řečeno, že Ing. Ž. provedl prohlídku FVE Držovice, kde jsou nainstalovány panely asi v přibližně jedné polovině elektrárny. On osobně byl na FVE Držovice naposledy kolem 22. prosince a stav tak nemohl ověřit. Dne 31. 12. 2010 odeslal e-mailem, po komunikaci s Č. a Ing. V., chybějící dokumenty na ERÚ s tím, že tyto dokumenty pocházely od dodavatele, který zajišťoval revizní zprávy NN a VN části. Dokumenty zaslal Ing. Ž. v deset dopoledne a následně Ing. F. zbývající dokument. Licenci vyzvedl Ing. V. na ERÚ dne 31. 12. 2010 v odpoledních hodinách. Ing. V. mu dal pokyn, že se má dostavit na FVE Držovice odpoledne kolem patnácté hodiny, kdy přijedou zástupci E.ON provést první paralelní připojení. Na elektrárnu dorazil dne 31. 12. 2010 mezi 14. a 15. hodinou, kdy viděl, že panely v podstatě nejsou namontovány tak, jak bylo přislíbeno, což konstatovali i zástupci E.ON (Ing. K. a Ing. O.). Protokol o schválení výroby byl ze strany zástupců E.ON potvrzen s dodatkem, že panely nejsou namontovány, s odkazem na reklamační protokol. Bylo jim řečeno, že podmínkou spuštění elektrárny je nainstalovat panely, a pak mohou zahájit výrobu po další dohodě s E.ON. Po celou dobu jednal podle pokynů zaměstnavatele, popř. generálního dodavatele, a svého nejlepšího svědomí, není si vědom pochybení. Následně, po této části vlastní výpovědi, využil svého práva a dále odmítl vypovídat (zejména na otázky vyslychajícího). Stejně pak postupoval i dne 6. 6. 2012, kdy využil svého práva a ve věci nevypovídal (č. l. 61).

V hlavním líčení dne 5. 11. 2013 na údajích z přípravného řízení setrval, když na tyto odkázal a mimo stručného vyjádření, opět využil svého práva a odmítl dále vypovídat. Ve svém vyjádření pouze znovu uvedl, že byl na základě sdělení Ing. Ž. přesvědčen, že na FVE Držovice je osazena polovina panelů. Skutečnost, že tomu tak není, zjistil až dne 31. 12. 2010 odpoledne. Předpokládal, že i druhá polovina panelů byla odvezena v rámci reklamačního řízení a bylo mu jasné, že pokud nejsou panely, nemůže dojít k prvnímu paralelnímu připojení ze strany E.ON. Mimo těchto údajů se pak pouze vyjádřil k údajům spoluobžalovaných či svědků. K výpovědi spoluobžalovaného Ing. S. takto uvedl, že nikdy neměl k dispozici hlavičkový papír společnosti XXXX. Kopii smlouvy se společností Xxxx na dodávku panelů viděl poprvé v polovině ledna 2011 v kanceláři společnosti XXXX. Nikdy Ing. S. negarantoval, že povede samostatné jednání se společností Xxxx. K výpovědi svědka B. uvedl, že jej nikdy neviděl, se společností Xxxx nikdy nekomunikoval a o této společnosti neobdržel ani žádné dokumenty. K výpovědi svědkyně I. K. uvedl, že dne 31. 12. 2010 v kanceláři společnosti XXXX nebyl (což nevylučuje jeho účast dne 30. 12. 2010).

V rámci nového projednání věci, po zrušení původního rozhodnutí v rámci dovolacího řízení u Nejvyššího soudu ČR, v hlavním líčení dne 1. 2. 2017 na své obhajobě setrval, když odkázal na své původní údaje. K průběhu schůzky dne 30. 12. 2010 v Prostějově uvedl, že

schůzka, původně na FVE Držovice, mu byla oznámena pravděpodobně ze strany společnosti XXXX, kdy prvotně se měl Ing. Ž. z ERÚ přijet podívat na elektrárnu, a oni (on) měli být k dispozici, kdyby se potřeboval podívat do objektu. Následně, zřejmě v průběhu rána dne 30. 12. 2010, mu někdo sdělil, (asi zavolal), že schůzka se bude konat v Tescu, že kontrola na místě údajně proběhla. Když byl, i s ohledem na logické nesrovnalosti důvodů jeho účasti (potřeba podívat se do objektu), dotazován na konkrétní důvod své účasti na jednání tak uvedl, že tam byl na přímý pokyn spoluobžalovaného Ing. V., s tím, aby měl k dispozici veškeré podklady k FVE. V rámci dané schůzky (v rozsahu jeho omezené přítomnosti na pouhý závěr) pak byla ze strany Ing. Ž. požadována změna dokumentů (seznam provozoven, plus asi předávací protokol) tak, aby se mohla doplnit žádost o licenci, aby tam byly ty aktuální údaje. Když byl, opět s ohledem na logickou nesrovnalost (připravit podklady k něčemu, o čem nic nevěděl – nový rozsah FVE), dotazován na možné zdůvodnění (podklady) uvedl, že ke zdůvodnění vůči němu nedošlo, předpokládal, že daná dohoda vznikla v průběhu předchozího jednání, a on to pouze jako „pošťaček“ přepošle emailem tak, jak následně učinil, na ERÚ. Konkrétní údaje (změnu výkonu FVE) řešil generální dodavatel s Ing. V., a jemu to bylo zřejmě pouze ústně sděleno. Na dotazy dále upřesnil, že ovšem v tomto rozsahu asi musel komunikovat s revizním technikem a svědkem Č. a nějak následně mu byla dána ta informace, aby doplnil ten seznam provozoven s tímto výkonem.

Ve vyjádření k údajům obžalovaného Ing. V., ohledně rozsahu spolupráce a jeho vlastní úlohy, uvedl, že na počátku, ve vztahu k uzavření smlouvy o dílo se společností XXXX, dostal v poslední fázi k připomínkám návrh této smlouvy, ke které dal nějaké své připomínky z technického hlediska a doporučil, aby obsahovala zmínku o financování, pokud bylo přislíbeno. K 1. 10. 2010 nastoupil do pracovního poměru do společnosti XXXX, s tím, že v popisu práce měl dohlížet na stavbu, kdy veškeré práce, dokumenty, jednání s úřady (ERÚ, E.ON, stavební úřad a další), jsou v rukou generálního dodavatele firmy XXXX. Protože neměl s velkými elektrárnami zkušenosti, tak byl spíš ve formě poradce a předpokládal, že došlo k pečlivému výběru generálního dodavatele, když Ing. V. zmiňoval, že sháněl projekty od roku 2009, že je strojař a ekonom, a v těchto záležitostech se tak určitě dobře orientoval. Od 1. 10. 2010 se věnoval této práci, kdy se důsledně řídil pokyny jednatele Ing. V.. Zejména dohlížel, zda generální dodavatel XXXX plní z technické stránky harmonogram prací dle smlouvy o dílo. Finanční stránku, dle dohody s Ing. V., neměl řešit. Veškeré dokumenty měl předkládat generální dodavatel (XXXX) investorovi a následně úřadům. On jednal, i co se týká předkládání dokumentů jednotlivým osobám, vždy dle pokynů jednatele Ing. V.. Pozvání Ing. Ž. z ERÚ na schůzku 30. 12. 2010 rozhodně neudělal on, musel to být někdo z XXXXu, pravděpodobně pan Z. Č., který komunikoval s panem Ž.. A obdobné platí i ve vztahu k pozvání Ing. K. a O. na den 31. 12. 2010. Tyto údaje o organizaci schůzky Z. Č. uvedl i v rámci vyjádření k údajům obžalovaného Ing. S. s tím, že mezi Z. Č. a Ing. Ž., probíhala e-mailová komunikace.

Jeho obhajobu lze tedy i nadále shrnout tak, že po celou dobu jednal dle pokynů svého nadřízeného Ing. V. a v souladu se svým vnímáním (možné) reality, kdy trestného jednání si není vědom. Jeho obhajoba je dále postavena na tezi špatného úředního postupu ERÚ, který s ním vůbec neměl jednat, když i jím zasílané podklady nesplňovaly požadované náležitosti formy (na druhou stranu ovšem poukazuje na formální vázanost ERÚ jako správního orgánu předloženými podklady bez oprávnění tyto konfrontovat s faktickým stavem). Z právního

hlediska pak poukazuje na teoreticky možný úmysl pouze ve vztahu k získání licence a nikoli k dalším krokům (z hlediska faktického upuštění od přípravy) a nulovou škodu. Zde přitom nelze přehlédnout logické rozpory v jeho údajích prezentujících jeho činnost či postavení, když takto nyní např. popírá svůj podíl na organizování schůzky min. se zástupci společnosti E.ON., kdy ovšem v rámci svého odvolání (č. l. 2296) tento naopak zdůrazňuje (v kontextu nelogičnosti tohoto jednání za situace, kdy by znal skutečný stav FVE).

Obžalovaný Ing. Z. S. v přípravném řízení nejprve dne 9. 3. 2012 (č. l. 70 - 73) využil svého práva a ve věci nevypovídal. Následně dne 2. 4. 2012 (č. l. 74 – 77) na svoji obhajobu uvedl, že společnost XXXX byla generálním dodavatelem FVE Držovice pro společnost XXXX. Společnost XXXX byla akcí poškozena z titulu nezaplacení celé ceny díla, kdy společnosti zůstala pohledávka ve výši 45,3 mil. Kč (na zálohách bylo uhrazeno 29,2 mil. Kč). Proti společnosti XXXX byl vydán platební rozkaz, bylo vydáno předběžné Opatření, ale pohledávka vydobyta nebyla. XXXX měla smlouvou o dílo stanovený termín dokončení díla a i přes zásadní finanční problémy byli připraveni dílo dokončit. Řádně zahájili stavbu, měli nasmlouvané subdodavatele a zajištěné dodávky součástí díla. Vše probíhalo plynule do poloviny listopadu 2010, kdy začalo docházet k problémům kvůli neuhrazeným zálohám, a stavba se zastavila. Celá FVE Držovice byla téměř hotová mimo dodávky panelů. Bylo dodáno oplocení, konstrukce, vyhotovena přípojka VN, instalovány a zapojeny trafostanice, byly kompletně hotové rozvody VN a NN, byly osazeny všechny elektročásti a většina střídačů. Elektrárna byla pod napětím a mohly probíhat měření a zkoušky.

Společnost XXXX se zabývala pouze technickou stránkou věci. Nikdy nejednal se zástupcem ERÚ nebo E.ON, vyřizování dokumentů bylo plně v kompetenci samotného investora. Ing. D. pracoval paralelně se stavbou na vyřizování podkladů pro ERÚ, E.ON a stavební úřad. S Ing. V. vyvíjel obrovský tlak na velmi rychlé vyhotovení dokumentů, kdy byli nuceni k přípravě dokumentů včetně předávacích protokolů, přestože dílo nebylo dokončeno a zbýval měsíc na jeho řádné dokončení. V jednom z e-mailů, adresovaném zaměstnanci společnosti XXXX, Ing. D. požadoval podpis předloženého předávacího protokolu k dílu, které nebylo kompletně hotovo (viz e-mail a předávací protokol na č. l. 78-79). V té době již byla smlouva o dílo a její ustanovení mimo realitu a celá zakázka měla zcela zvláštní režim. Rozpočet akce byl 202 mil. Kč, kdy měli 66 mil. Kč prostavěno. Bylo evidentní, že investor nemá peníze, ale současně vyvíjel tlak, aby dílo bylo jakýmkoliv způsobem dokončeno. Protože akce mohla zásadním způsobem ohrozit XXXX, předávací protokoly na konci prosince podepsal. Nebyl důvod se domnívat, že protokol může být zneužit při jednání s ERÚ a E.ON, protože FVE Držovice nemohla za dané situace nikdy obdržet licenci a první paralelní připojení. Pokud by ERÚ a E.ON postupovali správně, nikdy žádná škoda vzniknout nemohla. Ve druhé polovině prosince 2010 narůstal stres ohledně zaplacení zálohy na panely ze strany XXXX. Ing. V. ho ujišťoval, že peníze má zajištěné a že mají pokračovat, aby se vše stihlo. Dne 22. 12. 2010 mu Ing. V. poslal e-mail s přílohou bankovního výpisu (4.000.000 GBP viz č. l. 80) a přesvědčoval ho, že peníze jsou převedeny a že má urgovat dodávku panelů. Zkontaktoval pana B. ze společnosti Xxxx, kdy panely byly naloženy a vypraveny do České republiky. Protože ale peníze nedorazily, byly panely vráceny z poloviny cesty zpět do Německa. XXXX vznikla škoda v podobě transportních nákladů. Obdobná situace se opakovala i poslední týden v prosinci 2010, kdy se ve stresu sháněly panely. V úvahu připadali tři dodavatelé, kteří byli schopni panely dodat. Dne 30. 12. 2010 se

sešli ráno v XXXX a diskutovali o dodávce panelů. Ing. V. a Ing. D. se rozhodli, že dodávku panelů budou koordinovat sami a po podepsání předávacích protokolů již věc dotáhnou do konce. Ing. D. připravil pro případ dodávky panelů společností Xxxx reklamační protokol, aby bylo možno v případě dodávky panelů celé množství nebo jeho polovinu reklamovat a vrátit zpět. Důvod byl ten, že zřejmě nevěděli, zda z jiných zdrojů seženou celé 3 MW nebo jenom polovinu. Protokoly podepsal a rozešli se s tím, že XXXX bude fakturovat na základě předávacích protokolů pouze skutečně provedenou část díla, kdy sepíšou dohodu o narovnání, která byla podepsána dne 19.1.2011. Jednal v dobré víře, kdy se snažil vyřešit vzniklé problémy. Nemohl ovlivnit a ani nepředpokládal, že předávací protokoly a reklamační protokoly mohou být použity v procesu vyřizování licence a prvního paralelního připojení. Ing. V. a Ing. D. mu garantovali, že dále povedou jednání se Xxxx sami. Na reklamačním protokolu byl pouze jeho podpis, podpis J. B. za Xxxx na reklamačním protokolu nebyl. Jako podklad pro možnost vyfakturování rozpracovaného díla byly po dohodě s Ing. V. podepsány v jeden okamžik dva předávací protokoly z důvodu, že dílo kromě panelů bylo téměř celé hotovo a Ing. V. v danou chvíli nedokázal specifikovat, zda dílo dokáže financovat a dokončit celé nebo jen z části. Vše záviselo na tom, kolik sežene financí a zda sám zajistí dodávku panelů.

V hlavním líčení konaném dne 5. 11. 2013 na údajích z přípravného řízení setrval. Dále doplnil, že v době realizace FVE Držovice byl předsedou představenstva a současně xxxxm společnosti XXXX; měl na starosti veškeré smluvní záležitosti ohledně realizace zakázek. Celý projekt na dodávku FVE Držovice započal ve druhé polovině září roku 2010, kdy byli osloveni Ing. V. k vypracování nabídky na realizaci FVE. Kontakt mezi společností XXXX a investorem, společností XXXX, zprostředkoval pan P., který byl partnerem realitní kanceláře a obchodníkem s fotovoltaickými panely a věděl, že na tuto konkrétní FVE již dělali nabídku předchozímu vlastníkovému projektu. Za zprostředkování zakázky požadoval účast u výběrového řízení na dodávku panelů. Nepochyboval o tom, že Ing. V. je solventní, neboť měl informace, že za projekt již Ing. V. zaplatil přes 40 milionů Kč a že vlastní několik společností zabývajících se kasiny, hracími automaty atd. Ing. V. deklaroval, že si zajišťuje finance z finančních institucí i ze soukromého sektoru. Koncem září 2010 podepsali smlouvu o dílo, jejíž součástí byl harmonogram úhrad záloh na celou realizaci. Návrh smlouvy připravoval on, smluvní dokumentace obsahovala smlouvu o dílo a rozpočet. Od P. dostal k prostudování návrh smlouvy o půjčce, k němuž přiložil návrh smlouvy o dílo a návrh smlouvy o provozu FVE a vše poslal zpět P., neboť neměl e-mail na Ing. V.. Úlohou společnosti XXXX byla kompletní dodávka FVE, její předání a dodání revizních zpráv, tedy postavit FVE dle podmínek ve smlouvě v řádném termínu, o což se snažili i přes značné finanční problémy, které následně přicházely. Předmětem smlouvy o dílo byla i dodávka podkladů pro licenční řízení, avšak tuto záležitost zařizoval Ing. D. ze společnosti XXXX, kterého tím pověřil Ing. V.. Uvedl, že podstatný byl pro něj termín předání díla, nikoli termín obdržení licence pro FVE nebo první paralelní připojení. Ing. V. přistupoval k projektu tak, že pokud by se projekt zdržel, dokončí jej v roce 2011. Realizace FVE plynule pokračovala až do poloviny listopadu 2010, kdy byly zásadní věci téměř hotové. Byla dodána konstrukce elektrárny, přípojka vysokého napětí, dále byly zapojené trafostanice, hotové byly i rozvody VN a NN, elektročásti a polovina střídačů byly osazené. Zcela však chyběly panely, které dle harmonogramu měly být osázeny v listopadu. Vzhledem k tomu, že nebyly zaplacený zálohy na dodávku panelů, jak bylo sjednáno ve smlouvě o dílo, panely nebylo možné objednat a

dodat a stavba se na konci listopadu zastavila. Uvedl, že sice měli zamluvené panely, ale dodávky neustále utíkaly. XXXX se snažil najít dodavatele, který by byl ochoten dodat panely i bez financování. V této době pracoval Ing. D. na veškeré legislativní činnosti ve vztahu k ERÚ a E.ON. V tomtéž měsíci mu přišel od kolegy Ing. D. e-mail s požadavkem podepsání předávacího protokolu. Účel mu nebyl znám, neboť byl ještě celý měsíc na dokončení elektrárny. Veškerá činnost ohledně FVE šla v listopadu mimo rámec smlouvy o dílo a byla doprovázena velkým stresem, kdy XXXX i Ing. V. sháněl panely a finance, kde se dalo. Dodání celého díla se komplikovalo, neboť v důsledku neuhrazení zálohy nebyl XXXX schopen dodat panely a jeho existence i existence jeho subdodavatelů byla ohrožena. Spolu s Ing. V. jednali se společností XXXX, která dodávku panelů přislíbila a již Ing. V. zaplatil dvoumilionovou zálohu. Ing. V. sám o dodávce panelů dále jednal s nějakou pražskou společností. V polovině prosince uzavřel (obžalovaný Ing. S.) smlouvu na dodávku panelů s německou společností Xxxx. Kontakt se Xxxx zajišťoval P.. Smlouva se Xxxx byla uzavřena pod podmínkou, že po uhrazení zálohy bude dodávka panelů odeslána do České republiky. V posledním prosincovém týdnu, asi 27. nebo 28. 12., řešil se svědkem B. ze společnosti Xxxx situaci, že nebude možné uhradit zálohu. B. od dosavadního požadavku na uhrazení zálohy upustil s tím, že dodávku by bylo možné ještě v tomto týdnu uskutečnit v případě, že bude podepsána dohoda o zástavním právu nebo věcném břemenu. K tomuto však nedošlo. Ing. V. jej přesvědčoval, že finance na zaplacení panelů jsou zajištěny, a na základě toho mu poslal e-mailem bankovní výpis, kde garantoval, že mu jdou na účet 4 mil. britských liber. Nebyla to však pravda, v důsledku čehož byla dodávka z Německa prozatím zastavena a společnosti XXXX vznikly transportní náklady. Večer dne 29. 12. 2010 se dohodl s Ing. V., že se další den sejdou v společnosti XXXX a pokusí se celou záležitost vyřešit. Společnost XXXX byla v situaci, kdy bylo prostavěno a nezaplaceno 60 milionů Kč. Hodlal s elektrárnou na konci roku skončit, předat ji Ing. V. v jakémkoliv stavu. Ing. V. deklaroval, že elektrárnu si již dokončí sám. Sám za sebe jednal o dodávkách a sehnal si nové partnery, kteří do projektu chtěli přistoupit. Bylo zřejmé, že spolupráce mezi XXXXEM a XXXX je u konce. Chtěl především získat předávací protokol, na základě kterého by mohl dlužnou částku vyfakturovat a vymáhat. Z toho důvodu podepsal s Ing. V. dne 30. 12. 2010 předávací protokoly, kterými mu dílo předal. V okamžiku předání byla elektrárna plně pod napětím, byly tam všechny elektročásti, trafostanice, střídače. Bylo provedeno i několik zkoušek celého kabelového systému. Zcela však chyběly panely. Jednotlivé komponenty měly napětí zvenku. Dále mu byly předloženy dva již vyplněné reklamační protokoly, které podepsal, aniž by si je přečetl. Data reklamace už tam byla vepsaná předem, jednalo se o data před 30. 12., kdy došlo k podpisu těchto protokolů. Bral je jen jako cár papíru, v tu chvíli potřeboval pouze předávací protokoly. Nechtěl nic reklamovat. Později zjistil, že se reklamační protokoly týkaly společností XXXX a Xxxx. Tyto protokoly připravil Ing. D., který měl k dispozici smlouvu o dodávce panelů mezi XXXX a Xxxx. On sám věděl, že Ing. V. nemá zájem o panely z Německa, protože měl domluvenou jinou dodávku. Reklamační protokoly vznikly pro případ, kdyby panely náhodou z Německa přijely. Podpis předávacích a reklamačních protokolů bral jako ukončení vzájemné spolupráce. Věděl, že snahou Ing. V. bylo vybudovat celou elektrárnu do konce roku, protože bylo obecně známo, že se mění výkupní ceny. Po podpisu protokolů odjel Ing. V. do Prostějova, kde měl mít schůzku s někým z ERÚ ohledně kontroly FVE. Ing. V. jej požádal, aby na kontrolu přijel také, pro případ, že by bylo potřeba zodpovědět nějaký technický dotaz nebo něco k dodávkám či technologiím, a aby případně měli klíč od trafostanic a dalších zařízení. Ing. V. elektrárně po technické stránce nerozuměl.

Jel tedy na elektrárnu i s kolegou, ale po cestě jim bylo oznámeno, že obhlídka již proběhla a ať přijedou na jednání Ing. V. s Ing. Ž. do Tesca. Tam se zdrželi asi hodinu a půl, přímo u jednání nebyli, s Ing. Ž. osobně nemluvili. Poté jim Ing. V. sdělil, že již s Ing. Ž. vše vyřídil, tak odjeli domů. Uvedl, že vždy jednal v dobré víře společnost nepoškodit. Důvodem podpisu předávacích a reklamačních protokolů bylo ukončit zakázku, předat ve stávajícím stavu a zajistit fakturační titul. Nepředpokládal, že podepsané dokumenty budou použity pro vyřízení licence. Takového řízení ani prvního paralelního připojení se nezúčastnil. Jednání s ERÚ a E.ON vždy vedl Ing. V. a Ing. D.. Byl přesvědčený, že pokud elektrárna nemá panely, nemůže dostat licenci ani první paralelní připojení. Pokud byla licence vydána, jednalo se o chybný postup správních orgánů. Dohodli se, že v průběhu ledna uzavřou dohodu o narovnání a dojde k fakturaci skutečně provedených prací na díle. Dne 19. ledna dohodu o narovnání uzavřeli, kdy sečetli dodávky a odečetli zálohy. Ing. V. podepsal přistoupení k závazku, na jehož základě byl vydán platební rozkaz. Byl podán i návrh na vydání předběžného Opatření, neboť se dozvěděl, že elektrárna je rozebírána a veškeré technologie jsou odváženy na Slovensko. K osobě Ing. D. uvedl, že jej vnímal jako seriózního člověka, který byl technicky velmi zdatný, a proto jej Ing. V. pověřil dozorem výstavby elektrárny. O technických záležitostech s ním nejednal, protože oni přímo nebyli partnery, nic zásadního spolu neřešili. Ing. D. Ing. V. zastupoval u různých institucí, např. u stavebních úřadů nebo u E.ON, a plnohodnotně za něj jednal, avšak finanční záležitosti řešil obžalovaný přímo s Ing. V..

Na další dotazy uvedl, že do konce roku 2010 dostavovala společnost XXXX dvě elektrárny, FVE Držovice a FVE Mondragone, obě v Prostějově. FVE Mondragone měla mít kapacitu 1,9 MW, zprovozněno bylo něco kolem 10 kW. Reklamační protokol, kterým společnost XXXX reklamovala fotovoltaické panely o celkovém výkonu 1,9 MW u společnosti H-Power jako dodavatele panelů na FVE Mondragone (č. l. 820), viděl poprvé až na policii při podání vysvětlení. Není mu známo, kdo a za jakým účelem jej vystavil. Skutečnost, že dne 30. 12. 2010 provedl Ing. Ž. kontrolu na FVE Držovice i na FVE Mondragone, se dozvěděl až následně od svědka P., který byl investorem a vlastníkem FVE Mondragone. Dodavatele panelů na tuto elektrárnu si zajišťoval svědek P. sám. O tom, že se reklamují panely u dodavatele H-Power, nevěděl. Snížení výkonu elektrárny Mondragone oproti původní žádosti si zajišťoval investor sám. Sehnal si menší počet panelů, než na kolik měla být původně instalována kapacita elektrárny. Investor si dodal 500 kW panelů sám, XXXX je pouze nainstaloval. Doklady na snížený výkon pro potřeby licenčního řízení dodal na ERÚ investor.

Dále se vyjadřoval ve vztahu k provedeným důkazům, zejména výpovědím spoluobžalovaných či svědků. Takto k obhajobě obžalovaného Ing. V. uvedl, že společnost XXXX nebyla tím, kdo inicioval vstup Ing. V. do fotovoltaiky. K výpovědi svědkyně Š. uvedl, že smlouva o dílo se společností XXXX byla podepsána koncem září nebo v říjnu 2010, takže se nemohl v období od června do září zúčastnit jednání se Š. a K., protože v té době je ani neznal. Jednání se zúčastnil až začátkem listopadu a to pouze z důvodu, že jej zajímalo, jakým způsobem je zajištěno financování elektrárny Mondragone a XXXX. Na těchto jednáních nikdy nevystupoval jen jako dodavatel elektráren. K výpovědi svědka J. R. B. uvedl, že kontakt na něj dostal od pana Ch., který zajistil jednání v Německu. Jednání se zúčastnil on, P. a Ch., se kterým měl XXXX rovněž podepsanu smlouvu o zprostředkování nákupu panelů. XXXX požádal společnost Xxxx o dodávku panelů poté, co je Ing. V. ujistil, že má financování zajištěno a co jim předložil bankovní výpis o tom, že jsou mu převáděny z Anglie 4 miliony liber. Peníze však nedorazily, a proto hledal mezi svátky další řešení, a to

prostřednictvím konferenčních hovorů, kterých byla účastna kromě něj jeho manželka jakožto překládající a obžalovaný Ing. V.. Požádali svědka B., zda by bylo možné dodat panely na splatnost a na nějaké zajištění, např. zárukou k panelům nebo k podílu ve společnosti. Svědek B. o tom nechtěl rozhodnout sám, čímž bylo jednání ukončeno.

V rámci nového projednání věci, po zrušení původního rozhodnutí v rámci dovolacího řízení u Nejvyššího soudu ČR, v hlavním líčení dne 1. 2. 2017 na své obhajobě setrval, kdy v reakci na údaje spoluobžalovaného Ing. V. (o charakteru podnikání, bankrotech a nedostatku finančních prostředků) podrobněji popsal svoje podnikání, kdy ovšem toto nemá vypovídací hodnotu k nyní projednávané trestné činnosti. K této pak uvedl, že se spoluobžalovaným Ing. V. byl seznámen v září 2010 panem P., kterého v té době znal cca 14 dnů (zde se jedná o údaj zjevně v rozporu s údajem tohoto svědka o delší známosti), kdy tento jim nabízel fotovoltaické panely, zprostředkoval nějaké věci a přišel s tím, že má zákazníka, resp. investora, který by chtěl postavit FVE. Následně se potkali s Ing. V. a podepsali smlouvu o dílo. K údajům Ing. V. o dodatku k připojení elektrárny do sítě (vnímaném jako nutná podmínka a následně téměř podklad vydírání), uvedl, že skutečně měli (z důvodu souběžného zájmu o výstavbu od společnosti CIDEM) kopii tohoto dodatku, ale nikoli originál, protože originál má žadatel, resp. investor, který o to připojení žádá (v daném případě pan O., původní vlastník projektu). V podstatě celá akce probíhala standardně až do listopadu 2010, kdy neměli panely na osazení. Už v tom prosinci roku 2010 musel přitom investor požádat ERÚ o vydání licence, protože se muselo žádat třicet dnů předem a již v té době byl investorem vyzván k tomu, aby podepsal předávací protokol. Předávací protokol přišel tehdy emailem od obžalovaného Ing. D. na pana D. s podpisem Ing. V. a razítkem. Společnost XXXX nebyla účastníkem vůbec žádného řízení a on osobně nikdy na ERÚ nebyl, s nikým nejednal a vždycky to byla záležitost investora, což dokládají i emaily (č. l. 2019-2021, emailová komunikace Ing. D. s Ing. Ž.). K reklamačním protokolům uvedl, že tento viděl poprvé (30. 12. 2010) až na místě, kdy mu bylo vysvětleno, proč se musí udělat. Nejednalo se o jejich formulář, protokol podepsal tam, kde mu ukázali prstem a je proto podepsán zjevně na naprosto špatných kolonkách. Oproti předchozím údajům o (ne)znalosti reklamačního protokolu ve vztahu k FVE Mondragone nyní nově uvedl, že ten je na jejich formuláři a přesně odpovídá skutkovému stavu. Na dotaz obžalovaného Ing. D. potvrdil, že podklady pro společnost XXXX z hlediska dodavatelských věcí připravoval svědek Č..

Jeho obhajobu lze i nadále shrnout tak, že se trestné činnosti vůbec nedopustil, neboť po celou dobu jednal s cílem dokončit elektrárnu a v dobré víře společnost XXXX nepoškodit. Pokud podepsal nepravdivé doklady, tak vše činil ve snaze vyřešit vzniklé problémy a nepočítal s tím, že by tyto mohly být zneužity, když nebyl jejich autorem (zde poukázal na předchozí činnost spoluobžalovaného Ing. D.). V rozsahu konkrétních námitek k těmto dále uvedl, že tyto doklady neměly být ERÚ vůbec akceptovány, když se nejedná o listinu vyjmenovanou a potřebnou pro vydání licence. Zaměstnanci ERÚ přitom v daném řízení opakovaně pochybili, kdy on sám s ERÚ navíc nejednal. Jako zásadní pak vnímá existenci dohody o narovnání a v ní článek 2 odst. 6 o stornu reklamačního řízení, což má dle něj představovat z právního hlediska dobrovolné odstranění nebezpečí plynoucí z přípravy zvláště závažného zločinu.

Obžalovaný Ing. J. V. nejprve v přípravném řízení dne 15. 3. 2012 (č. l. 81 - 84) popřel, že by se dopustil trestné činnosti, která je mu kladena za vinu. Sám byl poškozen o více než 80 mil. Kč. Společnost XXXX zaplatila všem svým věřitelům a vyrovnala dluhy, kdy jediným věřitelem zůstal on. Celý projekt jej postihl nejen na majetku, ale i na zdraví a proto dále k věci odmítl vypovídat. Stejně postupoval i dne 23. 5. 2012 (č. l. 105 - 106) a dne 15. 6. 2012 (č. l. 115), kdy opakovaně využil svého práva a ve věci nevypovídal. Při výsledku konaném dne 14. 8. 2012 (č. l. 119) opět využil svého práva a (zejména na případné otázky) odmítl vypovídat, avšak předložil své písemné vyjádření k věci (č. l. 120 - 153). V něm uvedl, že aby se trestného činu podvodu dopustil a získal tak zvýhodněnou cenu roku 2010, musel by předstírat, že elektrárna dodala v roce 2010 elektřinu do sítě, což se nestalo. Udělení licence samo o sobě bez faktické dodávky elektřiny žádný význam pro nárok na zvýhodněnou výkupní cenu nemá a společnosti E.ON žádná majetková škoda vzniknout nemohla. Důvodem, proč koncem roku 2010 tolik spěchali na vyřízení licence, byla obava, že v roce 2011 bude možnost získání licence značně omezena. Stejně tak dle něj nemohlo dojít k omylu u spoluobžalovaného Ing. Ž., který jako odborník musel poznat rozsah elektrárny a věrohodnost jeho výpovědi snižuje i jeho následné jednání (rozporuplné údaje v rámci šetření ERÚ) a skutečnost, že „obdobného omylu“ se musel dopustit i ve vztahu k FVE Mondragone. K celkové genezi jednání pak uvedl, že již od konce roku 2009 jeho dcera s partnerem hledali projekt fotovoltaiky. Před Vánocemi 2009 takto poznal svědka N., který nabízel různé projekty, ovšem hlavně požadoval zálohy. Postupně takto se setkali s několika projekty, kdy ovšem všechny byly problematické. V září roku 2010 dostal další nabídku od realitní kanceláře na koupi projektu FVE Držovice. Získal základní dokumentaci a začal spolupracovat s Ing. D.. Dne 18. 9. 2010 se sešel v Držovicích na místě, kde měla být FVE vybudována, s Ing. V. ze společnosti MB Systém Technology, která měla projekt realizovat s tím, že zajistí financování prostřednictvím úvěru. Dne 22. 9. 2010 koupil společnost XXXX i s projektem výstavby FVE Držovice za 41 mil. Kč. Termín spuštění FVE byl v listopadu 2010. Dne 25. 9. 2010 v Kroměříži ho do té doby pro něj neznámý svědek P., který dostal na něj kontakt od Ing. K. (z realitky, co zprostředkovávala prodej), a Ing. S. za XXXX přesvědčili, že společnost MB Systém Technology nedokáže stavbu financovat, a že jedině XXXX je jediný schopen postavit celou FVE na klíč a kompletně připojit do distribuční sítě, když mají jako jediní originál (dodatek) smlouvy, bez níž to možné není. Dne 26. 9. 2010 mu poslali tři smlouvy - smlouvu o dílo, smlouvu o půjčce a smlouvu o servisu FVE (kdy tyto doložil). Ing. S. tlačil na podpis smlouvy s tím, že termíny jsou šibeniční, a proto se musí podepsat v pondělí a zaplatit zálohy na panely. Následujícího dne se sešli za účelem podpisu smlouvy o dílo. Chtěl podepsat všechny listiny v jeden den, ale P. s Ing. S. jej přesvědčili, že zatímco smlouvu o dílo je třeba podepsat okamžitě, smlouvu o půjčce sice nelze obratem uzavřít, avšak financování je fakticky zajištěno. Proto je nepochopitelné, že Ing. S. nyní tvrdí, že nebyly řádně hrazeny zálohy dle smlouvy o dílo. Ing. S. a P. z něho vytahali peníze a dodavatelům FVE nezaplatili a nyní ho označují za nějakého rádoby podnikatele nebo podvodníka. Současně s podpisem smlouvy uhradil Ing. S. 7,020.000 Kč a dne 30. 9. 2010 uhradil doplatek zálohy dle uzavřené smlouvy o dílo ve výši 14,980.000 Kč. Podle smlouvy o dílo už pak měla být stavba realizována plně ze strany zhotovitele a platby měly probíhat až poté, co Ing. S. a P. zajistí financování celé FVE Držovice. Následně zjistit, že společnost XXXX asi nebyla tak dobrou, jak byla prezentována, když musel řešit problémy s pozemky (existující studny a potrubí). K financování dále uvedl, že hlavní slovo měl P., (který hovořil i o tom, že zajišťuje FV panely), ale Ing. S. byl u všech důležitých jednání. Dále podrobně

popsal jednání se svědky K. (za společnost Xxxx) a K. (za společnost Xxxx) a následnou žádost k České spořitelně, kdy poskytl provizi 400.000 Kč a poté zjistil, že úvěr má obstarat svědek N., kterého znal od roku 2009 jako podvodníka. V polovině října pak začali za společnost Xxxx vystupovat svědkyně Š. a pan S.. Na konci října 2010 ho Ing. S. začal žádat o další peníze pro subdodavatele na zálohy, aby neodešli na jiné stavby, s čímž nesouhlasil, protože podle smlouvy o dílo měl vše uhrazeno. Ing. S. byl ale přesvědčivý, a proto uhradil dne 29. 10. 2010 dalších 7,200.000 Kč. Za listopad a prosinec 2010 uhradil na účet dalších 7,000.000 Kč. Není pravda, co tvrdí Ing. S., že mu nezaplatil řádně zálohy na FVE Držovice, což způsobilo zdržení a nedokončení celé stavby. Nad rámec smlouvy o dílo (tj. zálohy 22,000.000 Kč) uhradil v roce 2010 dalších 14,400.000 Kč, nepočítaje další 2,000.000 Kč, které z něho podvodně vytáhl ve spolupráci s Ing. S. svědek D.. V souvislosti s aktivitou Ing. S. a P. uhradil v roce 2010 celkem 36,400.000 Kč. V polovině října ho P. uháněl o půjčku 6,000.000 Kč na rozběhnutí projektu FVE Mondragone, který také stavěl XXXX, ovšem po uhrazení zálohy ve výši 7,200.000 Kč společnosti XXXX otravování ustalo. Na naléhání Ing. S. uhradil společnosti XXXX dne 1. 11. 2010 a dne 8. 11. 2010 další zálohy po 2.000.000 Kč, kdy mu bylo slibováno, že nově pan P. dodá panely a poskytne krátkodobé financování. Když panely nedorazily a Ing. S. si začal stěžovat, že sice dostal peníze od něho, ale hlavní suma za měniče, kterou měl dostat od P., ještě nedošla, začal být nervózní. V té době se začal bát o projekt a sháněl sám financování u přátel a uvažoval o snížení výkonu FVE Držovice. Začal současně tvrdě naléhat na Ing. S. a P., aby zajistili finanční prostředky od svého akcionáře Sokolovské uhelné. Stavbu měl na starost XXXX a technickoadministrativní kontrolu dodavatele prováděl Ing. D., který nastoupil dne 1.10. 2010 jako zaměstnanec XXXX. On sám nakonec na samotnou realizaci stavby koncem listopadu 2010 rezignoval a věnoval se hlavně financování FVE. Jednání na ERÚ a E.ON zajišťovali díky osobním vazbám lidé z společnosti XXXX, když dle SoD za toto byla určena i odměna cca 4.000.000 Kč bez DPH. V listopadu byly postaveny stojany na panely, trafostanice a měniče. Koncem listopadu byl osloven p. T., která zprostředkovávala kontakt lidí podvedených činnostmi P., Ing. S., K., S. a N., kteří za poplatek v řádu statisíců slibovali zajištění úvěru. Zjistil, že poškozených je několik desítek, kdy tuto aktivitu vedl JUDr. Z. (Xxxx). V této době se kontaktoval na další osoby (F. - F.), které jej místo poskytnutí financí připravili o ty jeho. Dne 5. 12. 2010 jednal s JUDr. Z. a následně dohodli (se svědkem V. zxxxx) odkup obchodního podílu společnosti XXXX. Ing. S. svým postupem, kdy požadoval všechny peníze v jedné splátce, zhatil profinancování projektu lidmi zxxxx a tito následně s nimi přestali komunikovat. Obdobně postupoval Ing. S. i k jím zajištěnému dodávce FV panelů od společnosti XXXX s.r.o. (dále jen XXXX - svědek Ing. M.), která se nakonec rozhodla od projektu odstoupit z důvodu, že po nich chtěl Ing. S. dalších asi 20.000.000 Kč jako kompenzaci za to, že přijde o provizi z dodávky panelů. Když se to dne 20. 12. 2010 dozvěděl, na Ing. S. křičel, že ho okradl a podvedl ho. On mu ale tvrdil, že má panely objednané z Německa, jediné ohrožení představuje subdodavatel společnost SEV energy, která chce zálohu, nebo začne demontovat konstrukce. Na základě faktur SEV energy tak uhradil 2.000.000 Kč. Protože panely z Německa nedošly, tak ho dne 21. 12. 2010 Ing. S. seznámil s Bc. P. D. z Xxxxu a.s., který jim přislíbil další panely, opět z Německa. Smlouvu uzavřel Ing. S. za XXXX a D. za Xxxx a.s. D. na něho pak ale začal tlačit, že chce zálohu 2.000.000 Kč, jinak kamiony s panely nevyjedou. On tak poslal poslední peníze, které měl k dispozici, D.. Potom veškerá komunikace skončila, žádné panely do Držovic nedorazily a D. i Ing. S. s ním přestali komunikovat. Po Vánocích mu Ing. S. řekl, že má na 30. 12. 2010 domluveného pána z ERÚ,

který dorazí do Držovic. Dne 30. 12. 2010 jim Ing. S. předal celou řadu dokumentů k FVE Držovice a jeli na schůzku s panem z ERÚ (spoluobžalovaným Ing. Ž.) do obchodního centra TESCO. Zde předal Ing. Ž. všechny informace, které měl od Ing. S.. Ing. Ž. po 15 minutách diskuzi ukončil, že licenci na 3 MW nedostanou, ale pokud mu doloží předávací protokol a revizní zprávu, tak dostanou licenci na výkon 1,655 MW, pro kterou si má přijet druhý den do Jihlavy. Byl z toho zničen, ale nijak to nekomentoval. Tvrzení Ing. Ž., že si údajně spletl dvě FVE vedle sebe a že byl přesvědčen, že je na FVE Držovice namontována cca ½ panelů, jsou směšná. Obě FVE jsou odděleny cestou a byly oplocené. Navíc odborník na FVE si nemůže splést rozsah 3 MW a 6 MW, kdy musel vidět, že se jedná o dvě samostatné FVE. Ing. Ž. v žádném případě nebyl v omylu, neboť u tak zkušeného odborníka není možné se takovým způsobem splést. Dne 31. 12. 2010 si v Jihlavě vyzvedl rozhodnutí o licenci na 1,655 MW a jel na FVE Držovice, neboť od Ing. S. věděl, že tam má dorazit někdo z E.ON. Lidé z E.ON, kteří dorazili po třetí hodině, nevěděli, jak uvést do nějakého papíru, že tam nejsou panely. Dne 4. 1. 2011 se sešli s Ing. S., kdy předpokládal, že budou řešit rychlé dokončení FVE a změnu ceny díla s ohledem na to, že při změně výkupní ceny z 12,15 Kč na 5,50 Kč přišel o nemalé prostředky. Ing. S. mu ale oznámil, že na něho podá trestní oznámení z důvodu, že mu nezaplatil, a že žádné panely už nedodá. Tlačil na něho, aby mu zaplatil nějaké peníze, vyhrožoval mu, že přijdou o licenci, a proto dne 19. 1. 2011 uzavřel s XXXX dohodu o narovnání. Stejněho dne dostali oznámení o zahájení přezkumného řízení, jehož výsledkem bylo, že přišel o licenci na 1,655 MW. V průběhu dubna a května 2011 uhradil společnosti XXXX dalších 8 miliónů Kč.

Ke svým údajům pak doložil doklady (č. l. 154 - 235) zejména jednotlivé jím popisované e-maily včetně příloh a fotografie stavu ke dni 31. 12. 2010 a dne 24. 5. 2011 na FVE Mondragone, které budou popsány následně v rámci listinných důkazů.

V hlavním líčení konaném dne 6. 11. 2013 na údajích z přípravného řízení setrval, když opětovně předložil písemné vyjádření obsahující zejména právní argumentaci k podmínkám získání výhodnější ceny za rok 2010. Zde došel k závěru, že tyto zákonné podmínky společnost XXXX nemohla splnit, kdy o toto ani neusilovala, když nepodnikla žádné kroky k dodávce energie v roce 2010. Dále se pak opětovně vyjadřoval k věrohodnosti údajů původně spoluobžalovaného Ing. Ž. a možnosti uvést ho v omyl, kdy i toto vyloučil. Na dotazy doplnil, že lidi ze společnosti XXXX od začátku slibovali financování, a proto do elektrárny šel. Původní myšlenka vstoupit do fotovoltaiky nebyla jeho, ale přes různé zprostředkovatele se nějak dostal až ke společnosti XXXX. Poté opět odmítl vypovídat a následně se pouze vyjadřoval k provedeným důkazům, zejména výpovědím spoluobžalovaných či svědků a to v kontextu svých údajů. Takto k výpovědi obžalovaného Ing. S. a původně spoluobžalovaného Ing. Ž. uvedl, že úlohou společnosti XXXX nebylo pouze postavit FVE Držovice, ale měl také zajistit financování a veškeré papíry na ERÚ i E.ON, což bylo ujednáno ve smlouvě. Z toho důvodu vůbec začala společnost XXXX se společností XXXX jednat. Není pravda, že Ing. S. jel na základě nějakého faxu nebo e-mailu ze dne 22. 12. k B., kde podepsal se společností Xxxx kupní smlouvu o nákupu panelů, protože smlouva se podepisovala 11. 12. 2010. Reklamační protokoly byly jednoznačně věci dodavatelské firmy vůči společnosti XXXX, společnost XXXX s tím neměla nic společného. B. ani Xxxx nezná. Na FVE Mondragone rovněž nebyly panely, také se tam reklamovalo, což vyplývá i z e-mailu ze dne 11. 1. 2011 podepsaného Ing. S.. Rovněž ze smlouvy o postoupení pohledávek a její přílohy – faktury za dodané panely na FVE Mondragone vyplývá, že panely

tam mohly být dodány nejdříve dne 10. 1. 2011. Ing. Ž. viděl poprvé dne 30. 12. 2010, když přišel a řekl, že udělí licenci tak, jak udělí, a jaké se mají zajistit dokumenty. Dokumenty byly předány Č. a on poté odjel do Plzně, odkud jel další den ráno vyzvednout licenci. Co se týká dodávky panelů, tak jediná dodávka připadající v úvahu byla od firmy XXXX, která mohla být toho 20. 12. 2010. Tato dodávka byla reálná, neboť zboží bylo v Praze ve skladě. Tvzení o jednání s D. dne 21. 12. 2010 je nesmyslné. Má za to, že se na něho všichni domluvili. Dále upřesnil k výpovědi svědka V., že poté, co Ing. S. nezajistil výstavbu FVE k 26. 11. 2010, zoufale sháněl cokoliv a byl ochoten elektrárnu nebo obchodní podíl i prodat. Objevila se společnostxxxx, se kterou začátkem prosince jednal o uzavření smlouvy. Návrh smlouvy obdržel e-mailem, jsou zde uvedeny konkrétní částky. Po výpovědi svědka M. uvedl, že se v přípravném řízení nevyjádřil přesně ohledně požadavku Ing. S. ve výši 20 mil. Kč. Ing. S. je chtěl po společnosti XXXX, ale bylo zřejmé, že pokud XXXX vstoupí obchodním podílem do společnosti XXXX, bude je chtít po této společnosti. Ing. S. měl zajistit peníze a nezajistil je a navíc dělal potíže při jednání. On (Ing. V.) se snažil do poslední chvíle projekt zachránit, ale Ing. S. 18. 12. 2010 vše zhatil. K výpovědi svědka B. uvedl, že svědka nikdy neviděl, nikdy s ním nemluvil. Ba naopak požadoval po Ing. S., aby jej s ním seznámil. K vyjádření obžalovaného Ing. S. po výpovědi svědka B. uvedl, že tvrzení, že jej měl ujišťovat o finančním zajištění či poslat nějaký fax, nejsou pravdivá. Podvodný fax byl zaslán, ale panem F. dne 22. 12. 2010, přičemž P., Ing. S. a Ch. jednali ve druhém nebo třetím prosincovém týdnu. Ch. nezná, nikdy jej neviděl. Německy neumí, u žádného konferenčního telefonického hovoru nikdy přítomen nebyl. Po výpovědi svědka D. uvedl, že 22. 12. 2010 v Olomouci nebyl. Žádný dodatek nepodepsal, viděl jej poprvé až na policii. Nepodepsal by ani dvojnásobnou směnku, a z toho důvodu žádné panely nechtěl. Dále uvedl, že D. viděl poprvé dne 21. 12. 2010 večer, kdy jej za D. přivezl Ing. S.. Na žádné panely se v Německu s Ing. S. dívat nebyl a ani s ním žádné panely nedojednával. Dne 22. 12. 2010 byl v Plzni. Ráno toho dne dostal e-mail od F., který přeposlal Ing. S. a na jeho pokyn i D.. Následně jej D. uháněl alespoň o dva miliony, nebo jinak kamiony s panely nevyjedou, tak mu je poslal. Po Novém roce jednal s D. jen proto, aby mu ty dva miliony vrátil. U žádného notáře s D. nikdy nebyl. V hlavním líčení konaném dne 21. 3. 2014 dále ve svém vyjádření uvedl, že v kauze fotovoltaické elektrárny byl jistý F., který si říkal různými jmény. Napojil se na něj a vylákal na něm 150.000 Kč. Není pravdou tvrzení D., že věděl, že dne 21. 12. 2010 má peníze k dispozici, neboť to nevěděl. Až dalšího dne ráno dostal podivný fax, kdy po poradě s Ing. S. mu jej přeposlal a přeposlal jej také D.. Bylo jednoznačné, že se jedná o podvrh, protože F. je známý podvodník. K výpovědi svědkyně I. K. uvedl, že v kanceláři společnosti XXXX byl koncem roku 2010 pouze jednou, a to 30. 12. 2010 ráno.

V rámci nového projednání věci, po zrušení původního rozhodnutí v rámci dovolacího řízení u Nejvyššího soudu ČR, v hlavním líčení dne 1. 2. 2017 na své obhajobě setrval, kdy obsáhle opakoval chronologii svého zapojení do daného projektu, včetně úlohy dalších osob (zejména spoluobžalovaných). Takto uvedl, že na nátlak svých dětí se rozhodl investovat do fotovoltaiky. Protože inzerovali, že má cca 50.000.000 Kč vlastních zdrojů, tak se na ně „vrhla smečka podvodných dealerů“. Proto sehnali firmu APOLO SOLAR z Plzně, která jim měla nabízené projekty zkontrolovat. Zde se seznámil se spoluobžalovaným Ing. D., který měl na starosti technické záležitosti. V září 2010 se objevil projekt Držovice, kdy mu Ing. V. nabídl, že pokud projekt koupí, tam mu to kompletně na klíč udělá, včetně financování krátkodobého i dlouhodobého. Po odkupu projektu od pana O. se však objevil pan P. s tím, že

„mají něco navíc, co ten V. nemá“. V sídle společnosti XXXX jej P. společně s Ing. S. ujistili, že FVE dodají, zajistí financování a budoucí servis, s tím, že mají dodatek ke smlouvě o připojení do 31. 11. 2010, což v té době již byl problém. Dodatek mu v kopii ukázali, s tím, že byl adresován na firmu CIDEM. Příslušné podklady opět kontrolovala firma APOLO SOLAR, a tedy i Ing. D., která připomínkovala smlouvy. Následně, i vzhledem k uvedenému dodatku, podepsal smlouvu se společností XXXX (a nikoli s Ing. V.), která měla jako generální dodavatel zajistit vše, včetně vyjádření ERÚ. Ing. D. mezitím nastoupil k němu jako projektový manažer a věnoval se realizaci (Na dotazy obhájce tohoto spoluobžalovaného pak uvedl, že pro něj pracoval ještě před oficiálním uzavřením pracovní smlouvy.). Ze svého pohledu měl tedy skvělého generálního dodavatele (s ekonomickou silou společníka Sokolovské uhelné a.s., skvělého technického odborníka Ing. D. a skvělého právníka Mgr. J. a sám by se tak nemusel o nic starat. Poté se ve výpovědi podrobně věnoval okolnostem jednání zejména s obžalovaným Ing. S. ohledně financování projektu a zajišťování FV panelů, kdy v důsledku problémů měl zájem i o odprodej projektu. Situaci popsal tak, že jeho záloha fakticky skončila v soukromém projektu svědka P. a Ing. S. (FVE Mondragone) a on sám se musel věnovat činnostem, které měl činit generální dodavatel. K vlastnímu trestnému jednání pak uvedl, že ke konci roku (dále upřesnil že 29. 12. 2010 večer) mu Ing. D. řekl, že jej informoval pan Č., že přijedou pánové z ERÚ, aby proto přijeli ve čtvrtek 30. 12. 2010 do XXXXu (sám, jak dále uvedl, údajně neznal důvod vlastní přítomnosti). Když přijeli, tak on byl v zasedačce a Ing. D. s Č. za účasti Ing. S. dělali nějaké dokumenty na 3MW, které se měly dát tomu pánovi z ERÚ. Následně jeli na schůzku, kdy místo znali Ing. S. nebo Č., informaci předali Ing. D. a ten to řekl jemu. Na místě je již čekal nějaký člověk (Ing. Ž.). Ing. D. mu předložil dokumenty na 3MW a spolu se odborně bavili, on sám jen přihlížel. Ing. Ž., když mu byly předloženy ty dokumenty na 3MW, včetně těch dvou reklamačních protokolů, řekl, že dostanou licenci na 1,655 MW. Jak vznikl důvod 1.655 MW si nevybavuje, asi došlo k respektování reklamačních protokolů, kterým i on věřil a proto i dne 18. 1. 2011 psal e-mail, aby v rámci narovnání XXXX stornoval reklamační řízení. (Zde přitom poměrně nelogicky uváděl, že reklamační protokoly poprvé viděl až v rámci vyšetřování od vyšetřovatele, ale na druhou stranu z nich již v té době měl vycházet. Stejně nelogické je přitom jeho údajné bezvýhradné akceptování pro něj naprosto nesmyslného čísla, ovšem s mnoha set milionovou ztrátou s odůvodněním, že to v té době již stejně prodával. Problematické, z hlediska jeho popisu formy vlastní účasti, jsou pak i údaje o odchodu Ing. D. v průběhu jednání.) Dle něj se ale Ing. Ž., při svých schopnostech, rozhodně nemohl zmýlit ohledně umístění jeho FVE. Předávací protokol na 1,655 MW podepsal ráno dne 31. 12. 2010 v Plzni jako scan a dle pokynu odjel do Jihlavy na ERÚ (následně na dotaz svého obhájce uvedl, že neví, kdo doručil předávací protokoly na to ERÚ), kde převzal licenci a odjel do Prostějova. Po obědě jel společně s Ing. D. na FVE, kde čekali na pracovníky E.ONu. Ing. D. pořídil kopii licence ERÚ a tuto ukazoval pracovníkům E.ON, kteří sepsali zápis, kde uvedli, že na FVE nejsou panely. Tento stav (že na FVE nejsou panely) sám viděl dne 29. 12. 2010, kdy tam byl naposledy, potvrdil mu to i Ing. S., ale co uvedl jako důvod, si již nevybavuje. Na dotazy svého obhájce (zjevně ve vztahu k vývojovému stádiu trestného činu) pak uvedl, že nevěděl, co bylo potřeba k dokončení celého mechanismu a k získání ceny, která byla stanovena pro rok 2010. Licenci vnímal jako jistou formu oprávnění k činnosti do budoucna (arg. „něco jako živnosták“), až následně mělo docházet k prodeji vyrobené energie, takže byly nutné další kroky. On sám o dostavbu neměl již zájem, když celý projekt od listopadu prodával. Zařízení pak někdy v květnu 2011 kompletně odprodal společnosti MB systém technology s.r.o. Ing.

V.. Ve vyjádření k údajům obžalovaného Ing. D. popřel jeho verzi o poslouchání „rozkazů“, kdy to bylo opačně, Ing. D. rozhodoval samostatně, naopak paradoxně v závěru roku to byl on (Ing. D.), kdo jej (Ing. V.) úkoloval, byť zprostředkovaně přes XXXX, což má vyplývat z e-mailů ze závěru roku. Ing. D. situaci znal, věděl, že panely tam nejsou, podepisoval stavební deník.

Jeho obhajobu lze i nadále taktéž shrnout tak, že se trestné činnosti, která je mu kladena za vinu, vůbec nedopustil. Pokud existovaly falešné doklady, toto netušil, tyto vytvořil někdo jiný, on sám byl fakticky uváděn v omyl a podveden (viz jeho údaje „nic jsem nevěděl, ničemu jsem nerozuměl“). Věrohodnost jeho údajů, mimo faktického rozporu s objektivními důkazy, snižuje skutečnost, že v průběhu trestního řízení se jeho obhajoba vyvíjí (fakticky skutkově mění) v rozsahu podílu ostatních spoluobžalovaných, kdy prvotní vůdčí úloha spoluobžalovaného Ing. S. (ten mu vše předával apod.) se mění na řízení ze strany Ing. D.. Obžalovaný fakticky nově popírá i to co původně doznával. Takto je nutno hodnotit jeho údaje ve vztahu k osobě svědka B. a tedy možnému dodání FVE panelů a navazující zásadní problematice reklamačních protokolů, že nevěděl, kde a od koho FV panely Ing. S. objednával, že jej toto nezajímalo (arg. nezkoumal to a nedotazoval se na to) za situace, kdy v původním hlavním líčení po výslechu svědka B. uváděl, že s tímto sice nejednal, ale požadoval po Ing. S., aby jej s ním seznámil (tedy se o to zajímal?). Nově je dán vyšší akcent na neznalost tehdejší praxe (umožňující získat výhodnější ceny) přitom ovšem sám následně v roce 2011 prezentuje zisk těchto cen při využití tehdejší praxe (jinak by věděl, že podmínky nesplnil), nemožnost Ing. Ž. se zmýlit, a na jeho zájem daný obchod opustit již koncem roku 2010. Jako poslední rovinu obhajoby je pak nutno vnímat snahu popřít podíl na právních krocích směřujících k „záchraně“ licence (fakticky na znalosti jejich obsahu, kdy tento v mnohém vyvrací jím naznačenou obhajobu).

Obecně lze uvést, že oproti původnímu dokazování v rámci výpovědi obžalovaných nedošlo k žádným změnám, pomine-li soud jejich vzájemný antagonističtější přístup daný i novějšími skutečnostmi (výkonem trestu apod.). I nadále tak všichni prezentují vlastní verzi událostí, která, z hlediska podílu na trestné činnosti, má vždy vyvíňovat konkrétního obžalovaného na úkor zbývajících spoluobžalovaných. Nově je pak skutkově (i právně) akcentována obhajoba ve směru zániku trestní odpovědnosti, tak jak je teoreticky připuštěna v rámci usnesení Nejvyššího soudu, tedy žádné následné aktivity ve směru uzavření dohod s distributorem směřujících k výkupu energie.

Ze svého trestného jednání jsou obžalovaní usvědčováni výpověďmi původně spoluobžalovaných, svědků, listinnými a dalšími důkazy, které ve svém souhrnu vyvracejí naznačenou obhajobu obžalovaných.

Původně spoluobžalovaní, zaměstnanci ERÚ Ing. I. F. a Ing. L. Ž., se vyjadřovali mimo vlastního jednání, ke kontaktům s obžalovanými, resp. s vlastním licenčním řízením.

Ing. I. F. v přípravném řízení dne 7. 3. 2012 (č. l. 62 - 68), tehdy na svoji obhajobu uvedla, že její pracovní zařazení je specialista výkonu státní správy na úseku udělování licencí, nikdy oficiálně nebyla jmenována do funkce zástupce xxxx Odboru licencí. Jediné své pochybení spatřuje v tom, že nezaevidovala originály listin doplněných do správního spisu

dne 31. 12. 2010. Pokud mělo dojít k udělení licence společnosti XXXX v rozporu se zákonem, stalo se tak z důvodu, že byla uvedena v omyl, nikoliv proto, že by něco vážného zanedbala. Vycházela z podkladů a informací kolegy Ing. Ž., který správní řízení vedl a byl hlavní odpovědnou osobou. Jejím úkolem bylo formálně posoudit, zda listiny nacházející se ve spise odůvodňují vydání licence. Pro vydání licence na výkon bylo v tu chvíli nejdůležitější zkontrolovat seznam provozoven, předávací protokol a revizi. Předložené informace a podklady považovala za standardní a dostačující pro udělení licence. Poté, co dospěla k závěru, že doklady jsou v pořádku, rozhodla o udělení licence a tuto podepsala na základě interních směrnic ERÚ. Pochybila pouze v tom, že nezaevidovala originály dokumentů do správního spisu, za což byla nadřazeným potrestána. Existenci nových dokladů jí Ing. Ž. vysvětlil tak, že část panelů byla reklamována a tudíž budou vyhotoveny nové dokumenty podle aktuálního stavu elektrárny. Nové doklady obdržel Ing. Ž. e-mailem s tím, že originály budou předány při převzetí licence, což bylo běžnou praxí. Doklady Ing. Ž. zkontroloval a akceptoval. Neměla pochyb o tom, že originály budou doloženy. Byla ujištěna odpovědným pracovníkem za vedení spisu, že všechny podklady jsou v pořádku a korespondují se skutečným stavem FVE Držovice. Ohledně chybějící zprávy o revizi elektroinstalace části NN uvedla, že obecně kontrolovala revizní zprávy ve smyslu formálních náležitostí, tzn. razítko revizního technika, označení výkonu FVE. Pokud na revizní zprávě bylo razítko revizního technika, byla jeho rozhodnutím vázána. Nemá žádné znalosti z oboru revizí elektrických zařízení a vychází z toho, že za obsah revizní zprávy odpovídá revizní technik. Byla povinna zkontrolovat, o jaký revidovaný objekt se jedná, zda je tam kulaté razítko a zda revizní technik uvedl, že zařízení je schopno bezpečného provozu a splňuje technické normy. V té době metodické pokyny pro vydávání licencí neexistovaly, teprve v prosinci 2011 začal ERÚ upřesňovat postup a obsah listin k žádostem o udělování licencí. V e-mailech, které Ing. Ž. obdržel ráno dne 31. 12. 2010, chyběl předávací protokol, který si obratem vyžádal telefonicky. Ing. Ž. jí sdělil, že při fyzické kontrole FVE Držovice bylo zjištěno, že se subjektu podařilo zrealizovat pouze část projektu, a to na výkon 1,6 MW, a společnost tedy doloží nové doklady na tento výkon. Když potom přišel nový předávací protokol, neměla důvod zabývat se původním předávacím protokolem, když nový protokol jej zcela nahradil. Uvedla, že všechny doklady potřebné k vydání licence byly před vydáním licence doloženy a zkontrolovány. U nového předávacího protokolu zaslaného e-mailem zkontrolovala, zda obsahuje uváděný výkon 1,655 MW. Položila jej navrch spisu s tím, že nechá na kolegovi, zda e-mail zaeviduje do spisu, neboť nebyl důvod evidovat dva obsahově shodné doklady v jeden den. Skutečnost, že nenechala zaevidovat originály dokladů, nic nezměnila na tom, že později bylo prokázáno, že elektrárna nebyla dokončena ani zčásti. Všechny dokumenty měla pouze převzít, formálně zkontrolovat a založit do spisu. Před podpisem každé licence je prováděna pouze namátková kontrola dokladů, které jsou pro rozhodnutí o udělení licence důležité. Podle pokynu Ing. Ž. měl být výkon na předávacím protokolu cca 1,6 MW, kdy tento protokol obdržela a vytiskla. Neměla kontrolovat všechny doklady ve spise. Zkoumala seznam provozoven, předávací protokol a revize, ostatní dokumenty kontroloval Ing. Ž. a řekl jí, že jsou v pořádku. Její činnost spočívala pouze v posouzení formálních náležitostí pro vydání licence na základě listin, které jí byly předloženy. Podmínkou pro přiznání výkupní ceny byla pravomocná licence, první paralelní připojení a provedení první dodávky elektřiny. Na případný podvod se muselo při plnění těchto podmínek přijít, a proto neměla důvod žadatele podezírat. Následně, po této části vlastní výpovědi, taktéž využila svého práva a dále odmítla vypovídat (zejména na otázky

vyslýchajícího). Stejně pak postupovala i dne 13. 6. 2012, kdy využila svého práva a ve věci nevypovídala (č. l. 69).

V hlavním líčení dne 5. 11. 2013 na údajích z přípravného řízení setrvala. Znovu uvedla, že nikdy nebyla jmenována do funkce zástupce xxxx odboru. Žádné písemné pověření k zastupování xxxx odboru neměla, tudíž ani nedisponovala jeho pravomocemi. Byla úředně oprávněnou osobou, avšak oproti kolegům měla tzv. podpisové právo, na základě kterého mohla podepisovat např. dovolenky či cestovní příkazy a také rozhodnutí o udělení licence. V rámci výkonu činnosti byla povinna v revizní zprávě zkontrolovat především instalovaný výkon, což byla z hlediska udělení licence nejdůležitější informace, a dále kdo a kde revizní zprávu vypracoval, zda je tam podpis a razítko revizního technika a výrok, že zařízení splňuje technické normy. Instalovaný výkon v kilowattpeakách v revizi týkající se FVE Držovice uveden byl. Kontrolovat obsah revizní zprávy jí žádný právní předpis či metodický pokyn neukládal a neabsolvovala ani žádné vzdělávání či školení o tom, co má revizní zpráva obsahovat. Neměla povinnost kontrolovat, zda se jedná o revizi nízkého napětí, vysokého napětí nebo trafostanice. Její povinností bylo ověřit, zda má revizní zpráva formální náležitosti. Nebyla oprávněna kontrolovat to, co revizní technik napíše do revizní zprávy, a neměla důvod pochybovat o její správnosti a úplnosti. Až do auditu v roce 2011 neměli žádný vnitřní metodický pokyn, jak postupovat a co kontrolovat. Řídili se pouze vyhláškou a zákonem. Podle ústního pokynu byl nejdůležitějším údajem instalovaný výkon uvedený v revizní zprávě. Rozporu mezi původním předávacím protokolem k FVE Držovice a protokolem, který byl zaslán dodatečně, si nevšimla, a těchto rozporů si není vědoma. Bylo běžné, že žadatelé o licenci z časových důvodů doložili doklady e-mailem a při přebírání licence donesli originály, které byly založeny do spisu, a proto e-mail s předávacím protokolem nezaevidovala. Byla upozorněna na to, že pokud je přesvědčena, že žadatel dodal všechny doklady, má licenci vydat. V případě, že by něco nebylo v pořádku, licenci lze zpětně odebrat, avšak v případě, že licence vydána nebyla, ač vydána být měla, ji zpětně udělit nelze. Bylo jim sděleno, že v takovém případě by vznikla úřadu, potažmo státu, škoda obrovského rozsahu. (Na doplňující dotaz pak vysvětlila, že se nejednalo o stanovisko ERÚ, ale nějakého právníka z Prahy.) Ke konkrétnímu řízení na dotazy xxxx senátu přitom nebyla schopna vysvětlit svoji aktivitu ve spise, ve kterém nebyla oprávněnou úřední osobou, když uváděla, že spis neobsahoval všechny podstatné náležitosti (tedy nebyl bezchybně připraven k podpisu), ovšem případné přerušení řízení by bylo na Ing. Ž.. Od listopadu 2010 byly nařízeny kontroly elektráren nad 1 MW, tzv. ohledání, s doporučením, aby jezdili dva pracovníci. V roce 2010 se však vydalo asi sedm a půl tisíce licencí a ke konci roku byl nápor žádostí takový, že při počtu zhruba 20 pracovníků odboru licencí se kontroly po dvou lidech nedaly zvládat. Ke lhůtám správního řízení uvedla, že lhůta pro řízení o udělení licence byla 30 dnů, ve složitějších případech 60 dnů. Ve lhůtě se musela vydat licence, případně se řízení přerušilo, pokud by nebyly doloženy všechny doklady. Měli pokyn od nadřízených, aby žadatelům vycházeli maximálně vstříc a v případě, že v žádosti o udělení licence chyběly nějaké dokumenty, aby řízení nepřerušovali, ale aby žadatele vyzývali telefonicky či e-mailem k doplnění. Přerušena nebyla ani třetina řízení. Ke stavu řízení v konkrétní věci se nedovedla přesně vyjádřit, domnívá se, že den 31. 12. 2010 byl posledním dnem pro rozhodnutí. Skutečnost, že na FVE Držovice nebyly nainstalovány panely, se dozvěděla až začátkem roku 2011, a následně byla zahájena obnova řízení. Není pravda, že na udělené licenci byl jiný výkon než na předávacím protokolu. Se společností XXXX komunikovala

poprvé až dne 31. 12. 2010, kdy dostala e-mail a telefonovala jim ohledně doložení dokumentů. Nebylo jí podezřelé, že ve spisu se nacházejí dva předávací protokoly ze stejného dne, každý na jiný výkon, protože bylo běžné, že v průběhu správního řízení žadatelé snižovali výkon FVE, což dokládali novým předávacím protokolem a revizí. V dané věci pro ni bylo podstatné, že je ve spisu protokol odpovídající kontrolnímu zjištění na místě. Stejně tak nepovažovala za problematickou existenci dvou odlišných revizních zpráv se stejným označením, když pro ni zásadní byla ta poslední. Spis týkající se FVE Držovice jí předal Ing. Ž. dne 31. 12. 2010 s tím, že je v pořádku a ať počká na nový předávací protokol a novou revizní zprávu. Poté měla zkontrolovat, zda je v předávacím protokolu uveden stejný výkon jako v revizní zprávě, a na tento výkon měla udělit licenci, s tím, že šlo o ponížený výkon, neboť elektrárna se nestihla zrealizovat. Pokud by licenci dne 31. 12. nevydala, tak by přišel žadatel o výkupní ceny toho daného roku a mohl by ERÚ žalovat za ušlý zisk. Toho dne byla v práci asi do 20.45 hod, neboť měla pokyn od nadřízeného Bc. P., ať vyčká, než s Ing. Ž. vrátí z kontroly u jiné elektrárny. Téhož dne dostala k vyřízení a udělení licence dalších šestnáct obsahově shodných spisů. K údajům Ing. N. ohledně jejího následného vysvětlování resp. popírání kontaktů se společností XXXX potvrdila, že popřela, že by měla nějaký kontakt s touto společností, kdy ovšem tím měla na mysli nějaký osobní kontakt nebo častější komunikaci s touto společností. Vzhledem k tomu, že celé správní řízení vedl Ing. Ž., tak od této společnosti dostala poslední den roku 2010 pouze e-mail a kontaktovala je telefonicky, aby zaslali to, co se od nich požaduje, tedy ten správný doklad. Je to, dle ní, povinností úředníka správního úřadu takto komunikovat s žadateli o udělení licence.

V rámci vyjádření k výpovědi spoluobžalovaného Ing. Ž. uvedla, že na kontrolu dne 31. 12. 2010 do Chomutova jej neposlala z vlastního příkazu, ale z příkazu xxxx (odboru licencí ERÚ) P., který ji o to vysloveně požádal. Pokud kontrola elektrárny probíhala „za plotem“, písemný protokol se nevyhotovoval. Zápis se dělal pouze tehdy, pokud byl žadatel písemně upozorněn, že bude probíhat kontrola, tzv. ohledání, a tento zápis měl být ve spise.

V hlavním líčení konaném dne 6. 11. 2013 doplnila, že na vydání licence dne 31. 12. 2010 nebylo nic divného, neboť v tyto dny ke konci roku bylo vydáno asi šestnáct licencí. Jednu nebo dvě vedla ona a stejně jako její kolegové předala svým klientům licenci oproti protokolu vzdání se práva na odvolání, popřípadě doplnění originálu do spisu. Bylo to běžnou praxí i v následujícím roce. K licenci pro FVE Držovice byly doloženy všechny doklady a nebyl důvod ji toho dne nevydat. Ing. Ž. jí řekl, že má být vydána 31. 12. 2010, protože je všechno v pořádku a že si klient pro licenci přijede. Jinak opětovně uvedla, že zaměstnanci ERÚ byli upozorněni vedením, aby vycházeli klientům maximálně vstříc a aby všechny žádosti vyřizovali co nejrychleji, v co nejkratším časovém období.

Její údaje (fakticky vlastní obhajobu) lze shrnout tak, že postupovala v souladu s běžnou praxí ERÚ, kdy nebyla schopna odhalit (technické) rozpory či nedostatky podkladů řízení, když v tomto směru nebyla nijak vzdělána či školená, navíc toto správní řízení nespadlo do její působnosti a bylo jí předložena prakticky pouze k podpisu, a jediné své pochybení spatřuje v tom, že dne 31. 12. 2010 nezaevidovala příslušné dokumenty do správního spisu.

Přestože její výpověď nemá, ve vztahu k jednání nyní stíhaných obžalovaných, zásadní význam, když s těmito prakticky nepřišla do kontaktu (s výhradou komunikace dne 31. 12. 2010 – vyžadování doplnění podkladů a následné předání licence) i tak soud,

z hlediska věrohodnosti, musel přihlédnout ke skutečnosti vyplývající z připojených rozhodnutí (č. l. 2892-2927), kdy je zjevné, že tato původně spoluobžalovaná je v současné době pravomocně odsouzena i za další obdobné jednání a její věrohodnost je tak obecně snížena nejen jejím specifickým postavením v této věci, ale i vzhledem k dalším stíháním pro obdobné jednání.

Obžalovaný Ing. L. Ž. v přípravném řízení dne 8. 3. 2012 (č. l. 236 - 245) tehdy na svoji obhajobu uvedl, že od roku 2004 do ledna roku 2011 pracoval na ERÚ jako specialista Odboru licencí, kdy mu byl přidělen správní spis s žádostí o udělení licence žadatele XXXX. Řízení o udělení licence bylo přerušeno, protože nedodali všechny potřebné podklady. Dne 29. 12. 2010 mu někdo ze společnosti oznámil, že FVE Držovice je dokončená. Na ERÚ bylo zavedeno, že elektrárny s výkonem nad 1 MW je nutné před udělením licence fyzicky zkontrolovat. Protože měl dne 30. 12. 2010 jet na kontrolu i jiných elektráren, souhlasil, že zkontroluje i tuto elektrárnu. Ve správním spisu však chyběly některé doklady (předávací protokol a revizní zpráva), a proto bylo domluveno, že se sejdou a oni mu chybějící doklady předají. FVE Držovice hledal podle katastrální mapy, kterou mu předložila XXXX. Tuto mapu si s sebou nevzal. Při kontrole na místě zjistil, že část elektrárny je postavená a druhá část dokončena není. (Na doplňující dotaz uvedl, že v blízkosti jinou nekontroloval.) Na kontrole byl sám. S tímto závěrem odjel na schůzku do obchodního centra TESCO, kde sdělil zástupci investora Ing. V. (jak se domnívá) a zástupci dodavatele panelů (nikdo jiný schůzky přítomen nebyl), že licenci nedostanou, protože FVE Držovice není celá. Na to mu předložili protokol o reklamaci, že část panelů vraceli. Reklamované panely odpovídaly cca polovině výkonu FVE Držovice. Při kontrole ostatních dokladů (kdy ovšem již nebyl schopen uvést jaké doklady mu fakticky byly předloženy) zjistil, že jsou na celý výkon FVE, a proto jim sdělil, že pokud doloží nové doklady, tj. předávací protokol, revizní zprávu a reklamaci na polovinu elektrárny, tak mohou dostat licenci na poloviční výkon. Domluvili se, že nové doklady pošlou e-mailem a originály předají v Jihlavě při převzetí licence. Dne 31. 12. 2010 ráno před neplánovanou cestou na kontrolu elektráren do Chomutova zjistil, že slíbené doklady e-mailem zaslali. Věc předal k vyřízení Ing. F., které sdělil, že dokumenty zaslané e-mailem jsou v pořádku a že originály těchto dokumentů přivezou při převzetí licence, ať je zkontroluje (podívá se na ně). Tedy spis nepředal pouze k podpisu (vydání licence), ale fakticky na dokončení správního řízení. Po dobu nepřítomnosti xxxx odboru licencí jej vždy zastupovala Ing. F.. Dne 3. 1. 2011 zjistil, že doklady, které museli žadatelé doložit, nejsou zaevidované, tak je nechal zaevidovat. Zda byl mezi doklady i předávací protokol na FVE Držovice o výkonu 1,655 MW, neví. Tento dokument však určitě někdy viděl, neboť jinak by neřekl, že licence je v pořádku. Skutečnost, že tento dokument nikdy nebyl zaevidován do spisu, nedokázal vysvětlit. Pokud se jedná o revizní zprávu ev. č. 200/2010 z 29. 12. 2010, bylo důležité, že na čelní straně revize je uveden počet panelů a výkon. Rozpor mezi revizní zprávou ze dne 29. 12. 2010, kde je uveden výkon na 2,9 MW a počet kabelů 15.600 ks, s reklamačním protokolem, podle kterého již dne 15. 12. 2010 bylo 3.600 ks panelů vráceno, nedokázal vysvětlit. Na skutečnost, že revizní technik vyhotovil téhož dne dvě revizní zprávy pod stejným evidenčním číslem na zcela jiný výkon elektrárny a se zcela jiným počtem panelů uvedl, že požadoval revizní zprávu na skutečný počet nainstalovaných panelů. Nepředpokládal, že revizní technik uvede v druhé upravené zprávě panely, které tam nejsou. Až v lednu 2011 se dozvěděl, že na FVE Držovice nebyly instalovány žádné panely. Na

dotaz ohledně svých údajů, které měl uvádět v rámci interního šetření ERÚ o okolnostech obhlídky FVE Držovice, tyto popřel.

V hlavním líčení dne 5. 11. 2013 na svých údajích z přípravného řízení setrval. Znovu popsal své postavení a obecně licenční řízení. Zde doplnil, že pro udělení licence bylo vždy nejdůležitější, aby byl v revizní zprávě uveden počet skutečně nainstalovaných fotovoltaických panelů a výkon. Písemný protokol o provedené kontrole nebyl podmínkou pro udělení licence, postačovalo ústní sdělení, že elektrárna byla zkontrolována a vše je v pořádku. Ke kontrole FVE Držovice uvedl, že zde byl sám, polohu elektrárny zjistil podle parcelních čísel na internetových stránkách katastru nemovitostí, z kontroly neučinil žádný zápis, stejně tak, jako z průběhu kontaktu se žadateli. Dne 30. 12. 2010 byl ještě na kontrole jiné FVE na Prostějovsku, jejíž název si nepamatuje. Na této elektrárně nebyly žádné panely. Když byl konkrétně dotazován na FVE Mondragone, uvedl, že si vybavuje její název, ale žádné podrobnosti. V žádném jiném správním spise se nesetkal s reklamačním protokolem jakožto listinným důkazem. Dle zákona nebylo možné udělit licenci subjektu, který v den rozhodnutí o udělení licence neměl nainstalován ani jeden fotovoltaický panel.

Jeho údaje (nutné vnímat jako jeho obhajobu) lze shrnout tak, že se trestné činnosti nedopustil, když postupoval v souladu s dosavadní praxí, pouze se spletl v identifikaci FVE (jejím rozsahu) a této jeho chyby zneužili další spoluobžalovaní. Ve vztahu k jednání s obžalovanými tak je zejména nutno vnímat jeho údaje o aktivním kontaktu s obžalovaným Ing. V. dne 30. 12. 2010 (jednání se dvěma osobami, což sám obžalovaný Ing. V. potvrzuje), což vyvrací údaje tohoto obžalovaného o jeho pasivní roli či neznalosti stavu.

K technickému stavu FVE, jejímu dokončení ke konci roku 2010, se nejprve vyjadřovali svědci, zaměstnanci společnosti XXXX či dodavatelských subjektů.

Svědék P. Č. v přípravném řízení dne 19. 4. 2012 (č. l. 278 - 285) uvedl, že pracuje jako manažer zakázek ve společnosti XXXX, s.r.o. (dále jen XXXX), která byla subdodavatelem společnosti XXXX na FVE Držovice. Společnost XXXX měla postavit veškeré rozvody NN a zabezpečení elektrárny. Byl stavbyvedoucím za výše uvedenou část elektro, na stavbě byl třikrát až čtyřikrát týdně. Na řízení stavby se podílel i jeho kolega P.. Ke dni 30. 12. 2010 na FVE Držovice scházely všechny panely, nebyla propojení mezi panely a měniči a chybělo cca 30-40 % měničů. Neustále se na dodávky solárních panelů i měničů čekalo, ale dodávky nebyly uskutečněny ani v roce 2011. Dvakrát jim Z. Č. z XXXX řekl, že panely jsou na cestě, kdy oni byli připraveni pustit se do jejich osazení. Na FVE Držovice však nikdy žádné panely nebyly. Provedené práce předali společnosti XXXX koncem prosince 2010. Na začátku roku 2011 ještě předávali práce na slaboproudu společnosti XXXX, kdy mu obžalovaný Ing. V. platil hotově. Na stavbě skončili v lednu 2011, kdy byl problém s financováním. XXXX jim zakázku neuhradila, protože údajně nedostali zaplacení od investora, tj. společnosti XXXX. Obžalovaný Ing. D. byl na stavbě vždy v kontrolní den, což se psalo do stavebního deníku, který vedl svědek K. ze společnosti XXXX. Obžalovaný Ing. D. jako zástupce investora jezdil na FVE Držovice i mimo kontrolní dny. Obžalovaný Ing. V. jezdil na stavbu taky, ale ne tak často, obžalovaný Ing. S. jezdil málo. O reklamaci panelů na FVE Držovice u společnosti XXXX neslyšel, protokoly o reklamaci neviděl. Jejich společnost žádné panely na FVE Držovice nemontovala, o namontování panelů dne 14. 12. 2010 a dne 27. 12. 2010 nic neví. S revizním technikem Ing. D. komunikoval, když dělal

revizi na izolační stavy kabelů. Z technické zprávy sdělil Ing. D. počet panelů a výkon, kdy toto považuje za standartní údaj revizní zprávy. Kromě revize č. 167/2010 už další revizi nechtěli. Revizi č. 200/2010 ze dne 29. 12. 2010 požadoval asi Z. Č. z XXXX. Z. Č. ho informoval, že nebyl povolen plný výkon FVE a potřebují změnu revizní zprávy na snížený výkon a že si to bude řešit s Ing. D. sám. Dále uvedl, že zkušební provoz se provádí, když jsou hotové trafostanice a dokážou poslat proud do kabelů. Panely jsou potřeba, aby bylo možné spustit měniče. Mimo této dodávky společnost XXXX pracovala pro XXXX ještě na zakázce FVE Mondragone a FVE ve Starém Městě na střeše distribučního skladu Hamé Babice.

V hlavním líčení konaném dne 6. 11. 2013 na svých údajích setrval.

Svědék S. P. uvedl v přípravném řízení dne 6. 6. 2012 (č. l. 375 - 378), že pracoval při výstavbě FVE Držovice jako předák společnosti XXXX, kdy jejich úkolem bylo zajistit NN část elektřiny. V listopadu 2010 pracovali velmi intenzivně, byli tam každý den včetně sobot a nedělí. V prosinci 2010 se to ještě dodělávalo. Pak je vyhodili s tím, že stavbu měla dokončit jiná společnost. Končili někdy před vánočními svátky. On sám vedl stavební deník. Panely na FVE Držovice nikdy nedorazily, byť tam byli několikrát nahnáni kvůli jejich montáži. Občas obdrželi informace, že panely mají být větší či menší, a podle toho se to uzpůsobovalo. Ing. D. zná, neboť jezdil pravidelně na stavbu v kontrolní den (každé úterý). Ing. D. musel vědět, že tam panely nejsou. O reklamaci panelů slyšel z doslechu. On a jeho lidé nikdy žádné panely pro FVE Držovice neviděli a nemontovali, tedy ani v období 14. – 15. 12. 2010. Pokud by získali panely a propojili je, tak by FVE Držovice z větší části fungovala. Bylo možné odzkoušet silovou část FVE od trafa po měniče, dál se to bez panelů odzkoušet nedá. Funkčnost FVE bez panelů odzkoušet nelze. FVE Držovice nebyla schopna vyrobit elektrickou energii, protože bez panelů to nelze. Dále doplnil, že na pozemku před FVE Držovice měla složeny panely vedlejší FVE. K další činnosti pak uvedl, že stavěli zároveň i FVE ve Vrahovicích (Mondragone), kde nakonec menší část panelů byla. Jinak zmínil i výstavbu FVE u Jevíčka pro společnost Buzzing Lines s.r.o. (jedná se o totožný název společnosti, který se objevil v revizní zprávě svědka Ing. D.).

V hlavním líčení konaném dne 7. 11. 2013 svědek na svých údajích setrval.

K údajům těchto svědků lze uzavřít, že po dobu, po kterou se jejich společnost podílela na výstavbě FVE Držovice (minimálně do Vánoc 2010), nedošlo k žádné dodávce a tím ani k montáži FV panelů a je tedy (a to samozřejmě i v kontextu dalších důkazů) vyloučena případná reálnost údaje o možné reklamaci.

Svědék Z. Č. v přípravném řízení dne 18. 4. 2012 (č. l. 286 - 297) uvedl, že pracuje ve společnosti XXXX jako technik zakázek. V říjnu 2010 mu byl obžalovaným Ing. S. představen obžalovaný Ing. V. jako majitel budoucí FVE, se kterým uzavřeli smlouvu na vybudování FVE Držovice. Obžalovaný Ing. D. byl technickým zástupcem investora. Od svého nadřízeného, obžalovaného Ing. S. dostal za úkol přípravu výběru dodavatelů na FVE Držovice, kdy konečný výběr dodavatelů prováděl obžalovaný Ing. S.. Stavbyvedoucím byl svědek K.. V říjnu 2010 bylo provedeno geometrické zaměření a vytyčení FVE, pak se začala pokládat kabeláž. Došlo ke změně oproti projektu, kdy se dávaly 3 menší trafostanice.

V listopadu 2010 začaly práce váznout kvůli dodávce panelů. Výběr dodavatele panelů zařizoval Ing. S., ale panely nikdy na FVE nedorazily. Občas mu bylo řečeno, že panely jsou na cestě. Jednou tam už čekal s lidmi na montáž panelů. To se dělo až do konce prosince 2010. V lednu 2011 už na elektrárně prakticky nebyl. Bylo mu řečeno, že POWER OF TOWER si FVE Držovice dodělá sama. Ke dni 31. 12. 2010 byla dokončená na FVE Držovice veškerá VN část, NN rozvaděče, konstrukce, kabeláž a oplocení s tím, že nebyly dokončeny brány. Obžalovaný Ing. D. byl na FVE minimálně 1x týdně v průběhu kontrolního dne. Jednu dobu i přespával v Prostějově, když zařizoval věci týkající se dotčených orgánů. Do Vánoc 2010 tam byl Ing. D. často, pak se vrátil těsně před koncem roku 2010. Dne 30. 12. 2010 mu bylo řečeno, že má jet na FVE Držovice, kde měla proběhnout schůzka s původně spoluobžalovaným Ing. Ž. z ERÚ. Pak mu ale volali, že schůzka proběhne v obchodním centru TESCO v Prostějově. Komunikace s ERÚ se neúčastnil, na schůzku jel proto, kdyby se ho chtěli na něco zeptat z technického hlediska. Jednání s Ing. Ž. vedl Ing. V.. On, Ing. S., Ing. D. a D. seděli dole v restauraci. Pokud se týká třetí osoby, která měla jednat s Ing. Ž. a Ing. V., je možné, že to byl Ing. D., kdo šel za nimi. O reklamačních protokolech nic nevěděl, tyto neviděl, podpis u razítka XXXX vypadá jako podpis Ing. S.. Revizi požadoval po společnosti XXXX, která byla subdodavatelem části NN. Po té schůzce 30. 12. 2010 mu volal Ing. D., který chtěl zaktualizovat revizní zprávu z důvodu snížení počtu panelů a snížení výkonu. On proto volal Ing. D. a požádal ho o vypracování nové revizní zprávy na snížený výkon. Údaj o panelech v revizní zprávě byl pouze informativní a byl zde uveden na požadavek Ing. D.. Novou revizní zprávu zaslal dne 31. 12. 2010 Ing. D. e-mailem. O předávacích protokolech nic neví, vyřizoval je Ing. S.. Netuší, proč byl tento protokol antedatován, proč v protokolu nejsou uvedeny vady a nedodělky, ani proč tam není zmínka o tom, že se předává jen část díla. Podle jeho názoru lze předat FVE do zkušebního provozu bez panelů, neboť FVE se dá vyzkoušet na kabelech. Kontroly s E.ON se neúčastnil, byl tam Ing. S..

V hlavním líčení konaném dne 6. 11. 2013 na svých údajích setrval. Doplnil, že XXXX měl na starosti dodávku celé technologie a realizaci elektrárny jako takové. Ke konci roku 2010 nebyly na FV panely a nebyla natažená kabeláž pro propojení panelů na konstrukcích. Vše ostatní bylo ve stádiu připraveném pro připojení. Revizní zprávy existovaly dvě, první byla na výkon 3 MW, který měl být původně. Poté byl vyzván Ing. D., ať dodá revizní zprávu na snížený výkon. Sdělil mu, že se změnil potenciální dodavatel panelů, a proto bude výkon menší. Na pokyn Ing. D. měl zkontaktovat přímo revizního technika, který už revizní zprávu dělal. Obě revizní zprávy byly vypracovány v rozpětí několika dnů. To, že se výkon snižoval, mu připadalo nestandardní. Kontrolní dny probíhaly většinou jednou za týden, zúčastňoval se jich on, obžalovaný Ing. D. a svědek K.. K osobě pana D. (další osoba přítomná v restauraci v Tesco) uvedl, že tento řídil výstavbu elektrárny Mondragone. K dotazům ohledně vlastního podílu na reklamaci FV panelů (FVE Mondragone viz č. 1. 820) uvedl, že si toto nevybavuje, ale obecně neměl důvod nic takového psát. Obdobně (že si situaci nevybavuje či neví) se vyjádřil i k e-mailové komunikaci s obžalovanými Ing. D. a Ing. Ž.) ke konci roku 2010.

Svědék Bc. Z. D. uvedl v přípravném řízení dne 18. 4. 2012 (č. 1. 313 - 320), že v dané době pro společnost XXXX pracoval na základě mandátní smlouvy, kdy měl na starosti projekty v rámci FVE. FVE Držovice s jeho prací nesouvisela. Ve vztahu k trestné činnosti

tak popsal pouze schůzku části obžalovaných v OC Tesco a kontrolu FVE ze strany pracovníků E.ON. Na schůzku do obchodního centra TESCO dne 30. 12. 2010 jel, protože se chtěl setkat s Ing. S.. V horním patře jednal Ing. V. s Ing. Ž. a on byl dole s Č., Ing. S. a Ing. D.. Neví, kdo byl třetí muž na schůzce s Ing. Ž. a Ing. V.. On sám neměl s projektem FVE Držovice nic společného a schůzka s ním neměla žádnou souvislost. Na jednání s E.ON dne 31. 12. 2010 jel on a Ing. S., kdy sebou vezli klíče od elektrárny a traf. Zaměstnanci E.ON si nafotili, co potřebovali, pak v marigotce vedli jednání s Ing. V.. On s Ing. S. čekal v autě. O reklamaci panelů nic neví. Pokud mu Ing. D. posílal nějaký e-mail ohledně FVE Držovice, chtěl mít asi jistotu, že ho bude mít kromě Č. i někdo jiný. Jednali spolu ale vícekrát, asi ohledně E.ON. Zde potvrdil, že označení „J. D.“ v e-mailové komunikaci je jím užívané z předchozího pobytu v cizině. Koncem prosince 2010 dokončovala společnost XXXX ještě FVE Mondragone, kontrole této FVE na konci roku 2010 byl přítomen.

V hlavním líčení konaném dne 6. 11. 2013 svědek na svých údajích setrval. Ve spontánní části sice uvedl částečně odlišné údaje (pouze jeden kontakt – Tesco, následně doplnil i jednání na vlastní FVE s pracovníky E.ON, kdy ovšem tyto dva kontakty situoval do stejného dne), ovšem po konfrontaci s údaji z přípravného řízení uvedl, že si to již přesně nevybavuje. Obdobně pak odpovídal i na otázky ohledně konkrétního průběhu obou schůzek, včetně jejich přípravy (komunikace se svědkem Ing. O.). Z hlediska věrohodnosti jeho údajů, lze s ohledem na skutečnost, že byl stíhán společně s Ing. S. v části trestného jednání týkajícího se FVE Mondragone, vycházet z jeho údajů pouze tam, kde jsou v souladu s dalšími provedenými důkazy (ve vztahu k jednání dne 30. 12. 2010 pak v souladu s údaji Ing. Ž. popisuje osoby zúčastněné na jednání).

Svědek Ing. A. K. uvedl v přípravném řízení dne 23. 5. 2012 (č. l. 326 - 334), že na základě mandátní smlouvy prováděl pro společnost XXXX řízení stavby FVE Držovice. Řídil ho a úkoloval Ing. S.. Stavbu zahájili v říjnu 2010 a byl to šibeniční termín. Projektová i předvýrobní příprava byla na úrovni zahájení stavby, kdy museli spoustu věcí řešit za pochodu. Pokud by však všechny dodávky probíhaly dle plánu, byl předpoklad, že by se stavba stihla v termínu. Vše se dělalo tak, aby to směřovalo ke zkušebnímu provozu. Ing. D. byl technický dozor investora a Ing. V. měl zabezpečit finance. Nejčastěji na stavbu chodil Ing. D. a to každý týden (jeden až dva dny). Ke dni 29. 12. 2010 bylo na FVE Držovice hotové oplocení, ocelová konstrukce pod panely, trafostanice, není si jist, zda byly osazeny všechny měniče. Nebyly tam však žádné panely. Ve stejném stavu byla FVE i 31. 12. 2010. Se stavem FVE Držovice na konci roku 2010 byli Ing. D., Ing. S. i Ing. V., dle jeho přesvědčení, seznámeni. Všechny tyto osoby byly průběžně seznamovány s průběhem prací. O žádné reklamaci panelů neví, neboť na FVE Držovice nikdy za jeho přítomnosti žádné panely nebyly. Bylo tam velké cvičení, že už jsou panely na cestě, ale panely nedorazily. Dozvídali se o různých typech panelů a podle toho se pak předělávaly konstrukce, rozteče atd. Dodávku panelů dle něj zajišťovala společnost POWER OF TOWER. Protokol o předání díla viděl, vedl i stavební deník. Nikdy neviděl smlouvu o dílo a nemůže se tedy vyjádřit k tomu, zda lze předat FVE do zkušebního provozu bez panelů. K protokolu o předání díla ze dne 29. 12. 2010 a zápisu ve stavebním deníku ke stejnému datu uvedl, že zápis do stavebního deníku provedl on, reálný stav všichni znali a podle něj je zkušební provoz i to, když je elektřina na měničích. Pak by se po zapojení panelů jen zjistilo, zda je vše dobře propojené a mohlo by

to fungovat. Nemůže se vyjádřit k rozdílným protokolům o předání díla, neboť je nevypracovával.

V hlavním líčení konaném dne 6. 11. 2013 na svých údajích v podstatě setrval. Doplnil, že FVE Držovice měla být dokončena do konce roku 2010. Práce směřovaly k tomu, že by se to stihnout dalo, ale nastaly problémy s dodávkou panelů a od poloviny prosince bylo dokončení díla hodně ohrožené. Ve spontánní části své výpovědi v rozporu s předchozími údaji uvedl, že část elektrárny byla smontovaná, když na ní byla čtvrtina až třetina panelů. Při dotazu na rozpory pak tyto vysvětlil tím, že se spletl, protože vedle se stavěla ještě jedna FVE, ty panely tam jezdily, tak možná došlo k tomu nesouladu, co uvedl.

Svědce I. K., která byla vyslechnuta na návrh obhajoby nově (z procesních důvodů) mimo hlavní líčení dne 20. 5. 2014, a jejíž výpověď byla za splnění podmínek § 211 odst. 1 trestního řádu čtena v hlavním líčení dne 29. 5. 2014 uvedla, že od listopadu 2003 do roku 2012 pracovala ve společnosti XXXX jako sekretářka, kdy byl xxxxm obžalovaný Ing. S.. Přes její osobu chodily papíry od techniků, dodavatelů, odběratelů atd. Kromě funkce sekretářky ještě střídavě pracovala jako pomocná účetní ve velkoskladu na „vodo-topo“, který rovněž patřil společnosti XXXX. Dokumentační část k elektrárně Držovice měl na starosti technik a odborník na fotovoltaiku Č.. Obžalovaný Ing. V. byl odběratelem za společnost XXXX a obžalovaný Ing. D. byl pravděpodobně zaměstnancem Ing. V., protože do firmy docházeli společně. Ing. D. vyřizoval papíry kolem elektrárny. Elektrárna nakonec nebyla z časových důvodů dokončena. K e-mailu ze dne 31. 12. 2010, 9.33 hod. (č. l. 1607 - 1608) a k e-mailu ze dne 31. 12. 2010, 9.59 hod. (č. l. 1628 – č. l. 1629) uvedla, že je možné, že přiložené dokumenty skenovala, i že tyto e-maily přijala jako poštu a následně přeposlala Č., protože se jednalo o dokumenty vztahující se k fotovoltaice. Předávací protokol (č. l. 1629) měl na starosti Č., takže ho pravděpodobně dostala od Č. na oskenování. Jednalo se o dokument, který Č. Z 90 % provedla toto skenování pro něj. Je možné, že naskenovaný dokument pak odeslal někdo jiný než Č.. Pokud bylo potřeba něco naskenovat, převzala originál dokumentu, ten naskenovala a e-mailem poslala buď osobě, která po ní naskenování požadovala a která si s ním dále nakládala sama, anebo přímo té osobě, které byl naskenovaný dokument dále určen. Ke konci roku byl problém elektrárny dokončit a panoval kolem toho velký zmatek a nervozita. Ve firmě se často vyskytoval Č., Ing. D. i Ing. V., mívali jednání, na základě čehož jim něco skenovala, protože měla skener na starosti. Dne 30. i 31. 12. 2010 v práci přítomna byla.

Soud si je vědom jisté problematičnosti výpovědí této skupiny svědků, provázané minimálně v jisté době s osobou Ing. S., případně osob spolu s ním trestně stíhaných (zde svědek Bc. D.). Proto tyto hodnotil zejména v kontextu s dalšími provedenými důkazy a vycházel z nich pouze v rozsahu, který je potvrzován i dalšími objektivními důkazy. Přesto i z těchto výpovědí lze uzavřít, že FVE Držovice do konce roku 2010 (popravdě ani nikdy jindy) nedisponovala ani jedním FV panelem. Jejich údaje o aktivitách posledních dnů roku 2010 (schůzka s Ing. Ž. a následné požadavky vůči svědkovi Č. apod.) dokumentují (v souladu s dalšími důkazy) mj. zapojení Ing. D. do vyžádání nepravdivých podkladů pro ERÚ a stejně tak (opět v souladu s listinami) jeho aktivity vůči ERÚ fakticky mimo formální smluvní rámec se společností XXXX a stejně tak i aktivní roli Ing. V. (vlastní jednání s Ing. Ž.).

K provádění vlastních revizí se vyjádřili svědci Ing. V. D. a Ing. J. J..

Svědék Ing. V. D. uvedl v přípravném řízení dne 16. 4. 2012 (č. l. 305 - 312), že byl začátkem listopadu 2010 osloven svědkem P. Č., technikem ze společnosti XXXX, aby pro ně provedl revizi izolačních stavů přírodních kabelů k rozvaděčům na FVE Držovice. Revizní prohlídku provedl dne 29. a 30. 11. 2010. Propojení solárních panelů se revize netýkala, protože panely nebyly nainstalovány. Revizní zprávu vypracoval dne 30. 11. 2010 podle projektové dokumentace. FVE byla dokončena z více jak poloviny. Následnou revizi provedl dne 28. a 29. 12. 2010 na základě telefonického požadavku Č. ze společnosti XXXX a Č. ze společnosti XXXX s tím, že se snižuje příkon elektrárny na 1,655MW. Bylo mu sděleno, aby se dostavil a zkontroloval silové kabely znovu po jejich dokončení. Při příjezdu si zkontroloval silové kabely podružných rozvaděčů, ale žádné panely neviděl. FVE Držovice navštívil naposledy 29. nebo 30. 12. 2010. Revizní zprávu odevzdal dne 31. 12. 2010 Č. z XXXX e-mailem i v listinné podobě. Na FVE Držovice žádné panely neviděl. Počet panelů ve zprávě uvedl na požadavek Č. ze společnosti XXXX, který mu údaje nadiktoval. Údaj považoval za čistě informativní. Upozorňoval Č. na to, že panely ve zprávě nemohou být uvedeny, když tam nejsou, ale on mu říkal, že to tam musí být kvůli ERÚ. Dále upřesnil, že revizní zprávu na nižší výkon pak změnil (od stolu – bez další fyzické kontroly) na požadavek Č. ze společnosti XXXX, který mu změnu zdůvodnil tím, že se to nestihne všechno namontovat a oni budou požadovat snížený výkon. Řekl mu, že se příkon snižuje na 1,655 MW a snižuje se počet namontovaných panelů na 8710 kusů. Sám Č. navrhl, že se nebude měnit číslo revizní zprávy, ale vymění se jen první strana a zůstane tak pouze jedna revizní zpráva. Není obvyklé, aby v revizní zprávě byl uveden počet panelů, protože podstatou revize není počet panelů, ale zjištění izolačních stavů kabelů. Revizní zpráva osvědčuje, pokud se jedná o izolační stavy kabeláže, že je možné FVE připojit tímto komponentem do sítě, tedy že je zařízení bezpečné. Revizní zprávy byly zaměřeny na silové kabely, nikoliv na celou FVE, kdy ve vztahu ke kabelům se jednalo o zprávy celkové. Na dotaz pak nebyl schopen vysvětlit další rozdíly (mimo výkonu) v jednotlivých revizních zprávách. Jeho chybou bylo, že podlehl Č. a uvedl v revizní zprávě počty panelů, i když se jich revizní zpráva vůbec netýkala a panely na FVE nebyly.

V hlavním líčení konaném dne 7. 11. 2013 své údaje ohledně přítomnosti na FVE upřesnil v tom směru, že zde byl naposledy v průběhu prosince (před svátky), protože nestihl ve vztahu k první revizi ještě jedno měření a doměřovaly se ještě některé kabely, ale potom už ke konci roku tam nebyl. Po seznámení s původními údaji pak uvedl, že si to již přesně nepamatuje, ale pokud to uváděl (přítomnost minimálně 29. 12. 2010), tak tam byl. K odlišnostem revizních zpráv se stejným datem provádění revize se nebyl schopen vyjádřit, když uvedl, že projektovou dokumentaci dostal na začátku listopadu. Pak došlo ke snížení příkonu, tak mu předložili jinou dokumentaci s tím, že hlavně označení rozvaděčů bude jinak. Na základě toho vypracoval novou revizní zprávu, kde se změnilo jen označení rozvaděčů, trafostanic atd.

K jeho osobě je pak obsahem spisu i zpráva Technické inspekce České republiky (č. l. 1137-1138) dokladující jeho oprávnění k provádění příslušných revizí včetně příslušných oprávnění či osvědčení (č. l. 1139-1142).

Ve vztahu k jeho údajům je nutno konstatovat, že obsahem spisového materiálu jsou dvě obsahově odlišné revizní zprávy s datem provedení revize 27. - 29. 12. 2010. Jedná se o Zprávu o výchozí revizi elektrického zařízení ev. č. 200/2010 na výkon FVE 2,9 MW s počtem panelů 15.600 ks (č. l. 726-729) a revizní zprávu se stejným označením, tedy Zprávu o výchozí revizi elektrického zařízení ev. č. 200/2010 na výkon FVE 1,655 MW s počtem panelů 8.710 ks (č. l. 739-743, 746-750, 1630-1635). Druhá zpráva je evidentně zpracovaná na podkladě předchozí, když obsahuje opravy textu (FOE na FVE) i shodné písařské chyby či nepřesnosti (např. strana 1 čárka za názvem společnosti XXXX) kdy došlo k posunům částí (jinak shodných) textů (např. strana 1 ev. č. revizního technika, investor, typ panelů) zejména ve vztahu ke koncům řádků apod. Zpráva, která se vztahuje k výkonu 2,9 MW uvádí, že projektovou dokumentaci zpracovala firma „Buzzing Lines s.r.o“. Ve druhé zprávě je tato projektová dokumentace zpracována firmou „Ing. K. A.“. Zásadní jsou však další odlišnosti a to označení zařízení, jehož se týká vlastní zkouška a popis měření, kdy tyto údaje se v označení zcela zásadně liší. Rozhodně tedy nemohlo dojít ke svědkem popisované pouhé výměně přední strany a fakticky se jedná o zcela odlišné revizní zprávy údajně provedené ve stejném termínu. Jeho údaje o vzniku revizní zprávy (ať již kterékoli) tak i s přihlédnutím ke změnám údajů nelze považovat za zcela věrohodné.

Při hodnocení výpovědi tohoto svědka pak nelze přehlédnout, že je trestně stíhán (dnes již pravomocně odsouzen), za jednání ve vztahu k FVE Modragone, kdy měl v naprosto stejném časovém úseku (27. - 29. 12. 2010) vyhotovit obdobnou nepravdivou revizní zprávu a jeho údaje je nutno nahlížet i z hlediska jeho možné motivace související s jeho obhajobou.

Svědék Ing. J. J. uvedl v přípravném řízení dne 16. 4. 2012 (č. l. 321 - 325), že je majitelem společnosti Xxxx., jejímž předmětem činnosti je mj. vypracovávání revizí na vysoké napětí. Na podzim 2010 vypracoval na základě objednávky pana B. revizi na část VN a napětíové zkoušky FVE Držovice. Na FVE Držovice byl v listopadu 2010 několikrát. V té době se teprve stavěly stojany na panely. Výchozí revizní zprávu lze vypracovat až v okamžiku, kdy je zařízení zcela dokončeno. Lze však postupně vypracovávat i dílčí revize na dokončené části, z nichž se pak poskládá celková revizní zpráva. Pro vydání licence je třeba revize na kabely VN, VN traf, revize NN vývodů ke střídačům nebo rozvaděčům a revize NN od střídačů k panelům o napětí 12V. Panely revizi mít nemusí, protože mají prohlášení o shodě od výrobce, ale bez nich nelze provést revizi jejich propojení mezi sebou, které je nutno změřit. V listopadu 2010 nebyla FVE Držovice schopná provozu.

V hlavním líčení konaném dne 6. 11. 2013 svědek na svých údajích setrval.

I k jeho osobě je pak obsahem spisu i zpráva Technické inspekce České republiky (č. l. 1137-1138) dokladující jeho oprávnění k provádění příslušných revizí včetně příslušných oprávnění či osvědčení (č. l. 1143-1144).

Ke kontrole FVE Držovice ze strany společnosti E.ON Distribuce a.s. (k prvnímu paralelnímu připojení) se vyjadřovali svědci Ing. K. a Ing. O..

Svědék Ing. Z. K. v přípravném řízení dne 4. 4. 2012 (č. l. 335 - 344) uvedl, že k 31. 12. 2010 pracoval ve společnosti E.ON Česká republika s.r.o. jako senior technik provozu a údržby Regionální správy Prostějov. Někdy v poslední čtvrtině roku 2010 byl vyškolen pro kontrolu prvního paralelního připojení fotovoltaických elektráren. Dne 31. 12. 2010 jel na kontrolu FVE Držovice s Ing. O.. Měl sice jezdit s montérem, ale na Silvestra byl problém montéra zajistit. Ing. O. tuto elektrárnu znal, protože schvaloval její žádost o připojení. Na místě nebylo možné provést ověřovací provoz, protože na FVE Držovice nebyly nainstalovány fotovoltaické panely. Z téhož důvodu nebylo možné provést ani první paralelní připojení a nebylo možné vyrábět a dodávat elektrickou energii do distribuční soustavy. Při kontrole jednal se zástupcem investora Ing. V., který také podepisoval Protokol o schválení výroby a s další osobou, která vystupovala za dodavatele. Někdo za investora mu předložil Reklamační protokol č. 2/34/2010 (pouze tento jeden a jeho číslo zaznamenal) a licenci ERÚ na 1,655 MW. Nevěděl, jak se k reklamaci panelů postaví E.ON, neboť když ERÚ vydal elektrárně licenci, tak musel tu reklamaci panelů taky uznat. On sám chápal technicky, že nelze provést faktickou kontrolu, ale nevěděl, jak to bude hodnoceno právně. Na místě pak pořídil fotografie stavu. Ze strany E.ON mu bylo vyčítáno, že v Protokolu o schválení výroby jasně neuvedl, zda byla FVE schválena pro uvedení do provozu či nikoliv, a proto dodatečně vyhotovil v lednu 2011 vysvětlující zápis o průběhu kontroly. V tomto zápisu podrobně vysvětlil, že ověřovací provoz ani první paralelní připojení nemohly být provedeny, neboť na FVE nebyly namontovány panely. Problém s identifikací FVE Držovice neměl díky Ing. O., který to tam znal. Vedle FVE Držovice byla určitě ještě jiná FVE, která s ní bezprostředně sousedila. Tato sousední FVE byla kompletní a byla připojená. Ten den kontrolovali i jinou FVE v Prostějově.

V hlavním líčení konaném dne 20. 1. 2014 na svých údajích setrval, kdy podrobně popsal mechanismus vlastní činnosti, kdy ovšem popis konkrétního jednání (s ohledem na rozsah sníženého výkonu) nejprve směřoval k jiné FVE (Mondragone). Následně doplnil, že dne 31. 12. 2010 byl s Ing. O. na kontrole dvou elektráren, nejprve v Držovicích (v cca 15.00 hodin) a poté ve Vrahovicích. Na kontrole v Držovicích byl s nimi Ing. V. a asi i Ing. D.. Termín dle něj koordinoval Ing. O.. Ze strany E.ON byla snaha vyhovět maximálně žadatelům, proto byly vyškoleni další pracovníci. Kdy konkrétně, případně jaké podklady, došly na kontrolu této FVE již neví, cestu plánoval Ing. B.. Jeho úkolem bylo zkontrolovat funkčnost FVE (spustit elektrárnu, ověřit aspoň rámcově zda případně kolik vyrábí), a následně simulací odpojení od sítě zkontrolovat, zda tzv. „odpadne“ a nedodává nebezpečný proud do sítí. Jedná se fakticky o technickou zkoušku, trvalé spuštění by proběhlo později zapojením úsekového vypínače montérem E.ONu.

Jeho údaje v hlavních rysech potvrdil i svědek Ing. J. O., který v přípravném řízení dne 4. 4. 2012 (č. l. 356 - 363) uvedl, že dne 31. 12. 2010 měl sice dovolenou, ale protože plánovali s Ing. K. společného Silvestra a navíc vyřizoval připojení tohoto zdroje, tak jel na kontrolu FVE Držovice s Ing. K. ve svém volnu. Na místo (druhou kontrolu daný den, když první byla na FVE Mondragone) přijeli kolem 15:00 hod., kdy zde na ně čekali Bc. D. a Ing. S. ze společnosti XXXX, Ing. V. a Ing. D.. Neměli problém s identifikací FVE v terénu, neboť on znal dobře projektovou dokumentaci. Vedle dané FVE Držovice byla jiná FVE plně funkční. Areál FVE Držovice byl částečně oplocen, byly postaveny konstrukce na panely a osazeny měniče, ale chyběly panely. Ing. K. dostal k panelům nějaký reklamační protokol.

Ing. K. vyplnil hlavičku protokolu o schválení výroby s tím, že nebyly osazeny panely, takže nemohly být provedeny zkoušky elektrárny. K prvnímu paralelnímu připojení na FVE nedošlo. FVE nebyla schopna vyrobit a dodat elektřinu do distribuční soustavy, protože na ní nebyly solární panely. Při prvním paralelním připojení by mělo dojít s ohledem na počasí k fyzické dodávce výkonu do sítě, přičemž je možné ztotožnit datum prvního paralelního připojení s datem započetí dodávání elektrické energie do distribuční soustavy. Pravomocná licence nebyla podmínkou kontroly. Licence nebyla podmínkou ani pro první paralelní připojení, ale pozdější datum až už prvního paralelního připojení nebo pravomocné licence zakládalo nárok pro přiznání výkupní ceny. O tom, že kontrola na FVE Držovice proběhne dne 31. 12. 2010, rozhodl Ing. B., pracovník E.ONu distribuce, po kontrole předložených podkladů. U sepisování protokolu o schválení výroby nebyl, sepisoval jej Ing. K.. Reklamační protokol panelů byl předložen pouze Ing. K.. K zápisu z kontroly s podpisem F. uvedl, že tento odpovídá jejich zjištěním, P. F., ale přítomen nebyl.

V hlavním líčení konaném dne 6. 11. 2013 svědek na svých údajích setrval, s tím, že jejich úkolem bylo fakticky „první paralelní připojení“. Na dotazy nevyločil, že by osoba, která přesně neznala rozmístění této konkrétní FVE se mohla splést v rozsahu plochy a tím i umístění panelů.

Přestože jsou drobné rozpory ve výpovědích těchto svědků (např. zda návštěva FVE Držovice byla ten den první či druhá) v zásadních otázkách se shodují (přítomnost konkrétních osob, průběh kontroly) a lze tak mít jejich údaje v tomto rozsahu za věrohodné, když korespondují i s listinnými důkazy (s drobnou výhradou podpisu u následného zápisu, kdy tuto skutečnost ale vysvětlili, a není v rozporu s jejich údaji). Lze jednoznačně uzavřít, že to byl Ing. V., kdo předával doklady ke kontrole a tedy mimo jiné i II. reklamační protokol, kdy FVE neměla ani jeden FV panel.

V souvislosti s údaji těchto svědků o určení termínu kontroly ze strany společnosti E.ON Distribuce byl v hlavním líčení konaném dne 19. 3. 2014 vyslechnut svědek V. B.. Tento uvedl že koncem roku 2010 byl zaměstnán v E.ON Distribuce ve strategickém rozvoji a nad rámec své běžné činnosti se podílel na zajištění „prvního paralelního připojení“. U FVE Držovice byla jeho úkolem koordinace pracovníků, kteří měli provést „první paralelní připojení“, tj. sjednat, kam pracovníci pojedou a na daném místě jim s nějakým zástupcem, který byl uvedený v materiálech, které obdržel, jako kontaktní osoba, domluvil termín schůzky. Na první paralelní připojení jezdili vždy dva pracovníci ze společnosti E.ON. On pověřil Ing. K., který si poté sám domluvil Ing. O., s tím, že v daném regionu měli kontrolovat dvě FVE. Dále obecně uvedl, že kolegové z útvaru připojování mu předali složky, kdy mu řekli, že určitá elektrárna je připravena k prvnímu paralelnímu připojení a on na základě tohoto předaného materiálu si našel kontaktní osobu, v tomto případě se jednalo o Ing. D. se kterým dojednal konkrétní termín. Podklady předal příslušnému pracovníkovi či šly interní poštou. V daném případě nevyločil, že tyto mohl převzít i Ing. O.. Na koordinaci schůzky měl většinou dva až tři dny. V protokolu o prvním paralelním připojení, který se mu po schůzce vrátil zpět, bylo uvedeno, že na FVE nebyly namontované panely.

Jeho údaje tak korespondují s údaji výše uvedených svědků a tyto potvrzují a i v tomto případě je v daném rozsahu lze brát za věrohodné.

K možné dodávce solárních panelů, případně kontaktům s obžalovanými, se v přípravném řízení dne 7. 1. 2013 (č. l. 267 – 276), v rámci právní pomoci, vyjádřil svědek J. R. B. a byly provedeny listinné (a charakterem i věcné) důkazy zajištěné v rámci právní pomoci.

Tento svědek zde uvedl, že v roce 2010 a 2011 byl jednatelem společnosti Xxxx. Předmětem podnikání společnosti je projektování a realizace solárních parků a projekt komponent. Koncem listopadu nebo začátkem prosince 2010 jej kontaktoval Ing. S. ze společnosti XXXX s požadavkem na koupi panelů o výkonu 3,5 MW, které chtěl dodat na dvě místa v ČR do konce roku 2010. Druhou nebo třetí adventní neděli přijel do sídla společnosti Xxxx v Mehlmeisenu (SRN) obžalovaný Ing. S. společně se svědkem P. a s datem 11. 12. 2010 (jedná se o sobotu) byly uzavřeny dvě kupní smlouvy (+ dva dodatky) na dodávku 15.795 kusů panelů a 2.627 kusů panelů. Bylo sjednáno, že složí zálohu ve výši 10% z celkové kupní ceny, která činila cca 5,5 milionů EUR, a až poté bude zboží dodáno. Na kupní cenu měly být vystaveny dvě faktury. Obžalovaný Ing. S. nebo jeho manželka, která dobře mluvila německy a tlumočila, jej telefonicky několikrát ujišťovali, že záloha již byla převedena, avšak na žádost o dodání potvrzení od banky nereagovali. Požadovali okamžitou dodávku zboží. Společnost Xxxx tedy zorganizovala přepravu zboží v rámci Německa, aby bylo zboží dodáno co nejbližší hranicím. K úhradě zálohy ale nikdy nedošlo, a proto zboží nebylo dodáno. Společnost Xxxx byla finančně poškozena, neboť musela prodat pod cenou předem zaplacené a nedodané panely, a dále musela uhradit náklady za přepravu zboží v Německu. Žádný reklamační protokol ohledně panelů nepodepsal, k reklamaci dojít ani nemohlo, protože zboží nebylo nikdy dodáno. Reklamační protokoly č. 1/34/2010 ze dne 15. 12. 2010 a č. 2/34/2010 ze dne 30. 12. 2010 jsou zfalšované. Podpis na protokolech není jeho a ani se jeho podpisu nepodobá. Společnost XXXX jeho podpis ani nemůže znát, protože smlouvy se zákazníky podepisoval za společnost Xxxx jeho kolega S.. Rozhodně vyloučil, že by bylo hovořeno o nějaké úhradě koncovým odběratelem.

V hlavním líčení konaném dne 19. 3. 2014 svědek na svých údajích setrval s tím, že datově si již podrobnosti nepamatuje. Doplnil, že za solární panely museli zaplatit více než tři miliony EUR předem a obžalovaný Ing. S. neuhradil ani náklady na dopravu, ač jej informoval, že je uhradí. Po vyjádření obžalovaného Ing. S. k jeho výpovědi, uvedl, že je pravdou, že celý obchod sjednal Ch., který se ve společnosti Xxxx vyskytl. (Tuto informaci mu v rámci hlavního líčení telefonicky potvrdil i jeho kolega T. B.) Ke konferenčnímu telefonickému hovoru (mezi svátky za účasti obžalovaného Ing. V. s obsahem, zda je možnost dodat panely na splatnost a na nějaké zajištění, ať již formou záruky k panelům nebo tak, jak navrhoval obžalovaný Ing. V. zajištěním podílu ke společnosti) uvedl, že je možné, že proběhl, ale podrobnosti už si přesně nepamatuje. Jméno Ing. V. je mu povědomé, ale neví, zda s ním někdy jednal. Obžalovaný Ing. S. se dle něj snažil zakázku zrealizovat, jak jen to bylo možné. Pokud však nebylo zboží zaplacené, znamenalo to pro ně konec jednání.

Jeho údaje jsou v souladu s listinami (listinnými důkazy) zajištěnými na základě právní pomoci v Německu (č. l. 1040 - 1135), kterými jsou zejména smlouvy a korespondence mezi společnostmi Xxxx a XXXX. Ze zprávy o prohlídce jiných (kancelářských - obchodních) prostor (č. l. 1052 – 1059) bylo prokázáno, že prohlídka

ve společnosti Xxxx proběhla dne 16. 11. 2011, přítomni byli jednatelé S. a S. (jednatel B. byl služebně v Regensburgu). Oba shodně uvedli, že mezi společnostmi byly v prosinci 2010 uzavřeny dvě smlouvy o dodávce fotovolatických modulů, ovšem k dodávce nedošlo, neboť XXXX neuhradil ani náklady na přepravu. V prostorách společnosti byly zajištěny kupní smlouva ze dne 11. 12. 2010 mezi Xxxx, zastoupeným J. S., a XXXX, zastoupeným Ing. Z. Ing. S., na nákup 15.795 ks panelů Suntech STP-190 za 4,621.617 EUR bez DPH (č. l. 1092 – 1094), kupní smlouva mezi stejnými účastníky ze dne 11. 12. 2010 na koupi 2.627 ks panelů Suntech STP-190 za 768.660,20 EUR bez DPH (č. l. 1095 – 1097), dodatek k těmto smlouvám ze stejného dne, podle kterého jsou smlouvy platné, pokud budou ze strany kupujícího splněny ve lhůtě (č. l. 1097 - 1099). Z e-mailu ze dne 12. 12. 2010, který v 20:31 hod. zaslal jednatel S. ze Xxxx obžalovanému Ing. S. mj. vyplývá, že tohoto dne (tedy v neděli) došlo ke vzájemnému jednání v kancelářích společnosti Xxxx. Dále byly zajištěny vystavené faktury č. 221210 ze dne 22. 12. 2010 na 18.000 EUR za náklady transportu (č. l. 1102 – 1103), č. 131210 ze dne 13. 12. 2010 na 16.870 EUR za náklady transportu (č. l. 1104 – 1105), na částku 768.660,20 EUR za 2.627 ks panelů Suntech STP-190 (č. l. 1106 – 1107) a na částku 4.621.617 EUR za 15.795 ks panelů Suntech STP-190 (č. l. 1108 – 1109). Z e-mailové korespondence bylo mj. prokázáno, že dne 21. 12. 2010 v 22:28 hod. zaslal jednatel S. ze Xxxx obžalovanému Ing. S. a svědkovi P. fakturu za vzniklé náklady přepravy ve výši 18.000 EUR s prosbou o uhrazení (č. l. 1113 – 1114). Dne 16. 2. 2011 v 15:16 hod. zaslal stejný odesílatel týmž adresátům poslední výzvu k uhrazení těchto nákladů za dopravu (č. l. 1111 – 1112). Z odstoupení od smlouvy ze dne 21. 3. 2011 bylo zjištěno, že společnost Xxxx odstoupila od smlouvy z důvodu podstatného porušení ustanovení smlouvy, kdy XXXX se zavázal uhradit cenu zboží včetně souvisejících nákladů před dodáním zboží, tj. dne 14. 12. 2010, což se nestalo (č. l. 1121). E-mailem ze dne 20. 12. 2010 v 15:17 hod. zaslal Ing. S. svědku B. v příloze jednu ze smluv ze dne 11. 12. 2010 s vyznačenými návrhy na změnu, kdy je mimo jiné navrhována změny splatnosti ceny a změna termínu dodávky (č. l. 1131 – 1134).

K této skupině důkazů lze uzavřít, že sice došlo k zajištění dodávky panelů, tato však byla od počátku podmíněna úhradou relativně značné sumy, kterou zjevně obžalovaný Ing. S. (XXXX), případně Ing. V. v dané době nedisponovali. V důsledku toho k reálné dodávce ze strany tohoto dodavatele nemohlo dojít ani nedošlo. Svědek sice v hypotetické rovině nevyloučil účast Ing. V. na možné komunikaci, z provedených důkazů však vyplývá přímý podíl obžalovaného Ing. S. (případně svědka P.).

Další skupinou svědků jsou tehdejší i současní zaměstnanci ERÚ, kteří byli slyšeni již v přípravném řízení. Svědci Mgr. Z. Z. a Ing. Mgr. J. V. popisovali mimo jiné průběh kontroly FVE Držovice na počátku roku 2011. K okolnostem výkonu funkce zaměstnanců ERÚ, a zejména průběhu následných řízení po udělení licence FVE Držovice se vyjadřovali tehdejší vedoucí představitelé této instituce, svědci Ing. B. N. a Mgr. A. P., LL.M.

Svědka Mgr. Z. Z., právník odboru schvalovacích a sporných řízení ERÚ, uvedl v přípravném řízení dne 13. 6. 2012 (č. l. 387 - 390), že jako zaměstnanec ERÚ vedl spolu se svým nadřízeným Ing. Mgr. J. V. v prosinci 2010 a lednu 2011 správní řízení, kdy se jednalo o spory o přerušování dodávek elektřiny a plynu, nikoli o řízení o udělení licence. V průběhu ledna 2011 provedl s Mgr. V. kontrolu jedné FVE u Prostějova. Mgr. V. vytiskl katastrální mapu, aby mohli lokalizovat elektrárnu, protože na místě se nacházely dvě elektrárny za

sebou. Na předmětné FVE byly konstrukce, ale nebyly osazené panely. FVE byla z jedné strany ohraničena náspem, z další potokem a z další dálnicí, z poslední strany byla další FVE, která byla osazena panely. FVE byly zřejmě odděleny plotem a byly blízko u sebe. FVE by si nespletl s ohledem na předpoklad výkonu elektrárny. Na místě pořídili fotografie. Z doslechu ví, že s Ing. Ž. byl rozvázán pracovní poměr. Zdůraznil, že nezná praxi odboru licencí (v roce 2010, ale při neoficiálních kontrolách nebylo zvykem, aby se zaměstnanec setkával s investorem, protože se měl zjišťovat stav elektrárny. Účelem nebylo, aby jim žadatel argumentoval, proč něco je a něco není. V daném případě (neexistence panelů) byla dodávka elektřiny vyloučena, a nepřípadalo do úvahy připojení do distribuční soustavy a tedy ani stanovení výkupní ceny.

V hlavním líčení dne 7. 11. 2013 na svých údajích setrval.

Svědék Ing. Mgr. J. V. v přípravném řízení dne 11. 4. 2012 (č. l. 379 - 386) k věci uvedl, že v prosinci roku 2010 působil v odboru legislativněprávním ERÚ jako právník. Začátkem ledna 2011 mu svědci Ing. N. a Mgr. P. uložili provést kontrolu FVE Držovice, protože existovalo podezření, že elektrárna nestojí. S kolegou Mgr. Z. viděli na FVE Držovice pouze nosné konstrukce, které nebyly osazeny panely. Na místě byla ještě jedna FVE, která byla osazena panely. Ta byla od FVE Držovice oddělena cestou a byla oplocená. S identifikací FVE Držovice neměli na místě problémy. Dalo se poznat, kde začínají a končí obě FVE. Po návratu ze služební cesty informovali o zjištěních Mgr. P. a Ing. N.. Přezkumné řízení vedl Mgr. P.. O interním šetření Ing. Ž. a Ing. F. ví jen z doslechu. Dále se obecně vyjádřil k postupům v rámci ERÚ zejména v licenčním řízení. Specialista Odboru licencí po obdržení žádosti o udělení licence vedl celé řízení sám, kdy měl shromáždit veškeré podklady k tomu, aby licence mohla být vydána. Měl zkontrolovat revizní zprávy, zda souhlasí výkon se žádostí atd. Řediteli odboru licencí byl předkládán správní spis spolu s předtištěnou licencí bez podpisu. Povinností xxxx bylo zkontrolovat správní spis. Pokud zaměstnanec obdržel podklady jen e-mailem, byl povinen postupovat dle správního řádu a počkat na doplnění ve lhůtě 5 dnů. Pokud našel rozpor mezi jednotlivými dokumenty, měl si vyžádat vysvětlení od účastníka řízení. Namontování panelů bylo podmínkou pro vydání licence, protože bez panelů není výroba dokončená. Licence je povolení k podnikání, bez panelů by se licence vydávat neměla. Technické předpoklady se zkoumají k okamžiku vydání licence. Následná reklamace panelů nic nemění na oprávnění k podnikání. Při obhlídkách na místě se přes plot kontrolovalo, zda jsou na FVE panely. Pokud tam nebyly, měl účastník možnost zjednat nápravu, a pak se jelo na novou kontrolu. Pokud by účastník zpochybnil neformální prohlídku, tak by se provedlo oficiální ohledání. U neoficiálních kontrol není zvykem, že by se zaměstnanec ERÚ setkával s investorem a přebíral dokumenty. K pojmu „první paralelní připojení“ uvedl, že to je úkon distributora, při němž dochází k připojení výroby do distribuční soustavy za účelem dodávky do distribuční sítě.

V hlavním líčení dne 7. 11. 2013 na svých údajích setrval.

Z výpovědi těchto dvou svědků byl mimo jiné prokázán průběh neformální kontroly FVE Držovice na počátku roku 2011 s tím, že při řádné přípravě neměli tito svědci problémy s identifikací konkrétní FVE.

Svědék Ing. B. N. uvedl v přípravném řízení dne 12. 4. 2012 (č. l. 345 - 355), že pracoval na pozici místotxxx ERÚ, kdy společně s xxxxm Ing. F. a Mgr. P. tvořili vyšší vedení úřadu, ředitelé odborů pak tvořili širší vedení. Z počátku roku 2011 měly být splněny pro FVE uváděné do provozu dvě podmínky: pravomocné rozhodnutí o licenci a protokol o prvním paralelním připojení. Požádali proto E.ON, aby jim poskytl jména subjektů, u nichž nedošlo k prvnímu paralelnímu připojení, čímž se dozvěděli o FVE Držovice společnosti XXXX. Pak se zaměřili na to, kdo vydal licenci, když tam fyzicky nebyly panely. Potvrdilo se, že se jedná o velice nestandardní případ. Při kontrole spisu bylo zjištěno, že licence byla vydána dne 31. 12. 2010, ale dokumenty potřebné pro její vydání byly registrovány až dne 3. 1. 2011. Licence byla na nějaký výkon, ale předávací protokol byl na úplně jiný výkon. Navíc tam byly jakési dokumenty o reklamaci panelů, které byly v nesouladu s uváděnými hodnotami. Požádali proto Ing. Ž. o vysvětlení. Jeho výpověď byla velmi rozporná. Nejprve tvrdil, že lokalitu dobře znal a na FVE jel záměrně sám s předstihem, aby si ji ověřil. Nato se s pány sešel a oznámil jim, že panely nejsou všechny a pro vydání licence je třeba doplnit některé dokumenty. Poté, co ho s P. upozornil na to, že v případě pochybností při kontrole měla proběhnout oficiální kontrola, výpověď změnil a vše popřel. Uvedl, že měl s pány sraz v restauraci, protože nevěděl, kde FVE je, a že jej podvedli, protože jej zavezli na místo, kde panely byly. Ing. Ž. však licenci nevydal, a proto se následně zaměřili na úkony prováděné Ing. F., která licenci vydala. Tato tvrdila, že v době vydání licence byly ve spise všechny dokumenty a že v podstatě všechno řešil Ing. Ž.. Popřela, že by s někým ze společnosti XXXX komunikovala. Z e-mailů ale bylo přitom zřejmé, že e-mailem dostala protokol na jinou elektrárnu s jiným nainstalovaným výkonem. Její reakcí bylo, že poslali špatný dokument a že ho mají opravit, kdy následně jí byl protokol poslán. Tento protokol ale není součástí spisu. Na základě těchto poznatků bylo řízení otevřeno a došlo ke zrušení licence. K postupům neformálních kontrol uvedl, že standardně na kontrolu jezdili minimálně dva pracovníci (což bylo možné personálně zvládnout), kteří prováděli fotodokumentaci a ihned po návratu předávali zprávu o stavu FVE. Pokud kontrola nebyla v pořádku, bylo nařízeno ohledání s předchozím vyrozuměním. Pro přebírání dokumentů bylo zřízeno pracoviště v Jihlavě, kdy předání se účastnil nezávislý člověk, aby nemohlo dojít k předání úplatku. K obsahu protokolů o jednání s tehdy obžalovanými Ing. Ž. a Ing. F. (zápisy z 18. 1. 2011 a 8. 2. 2011) uvedl, že tyto byly sepsány následně, ale obsahují zhuštěně skutečný průběh. O skutečnosti, že se Ing. Ž. „vydal někam na výlet“, neměli ani ponětí, přitom tyto kontroly měl koordinovat Bc. P. a zajišťovali se lidé i z jiných odborů. Při zjištěných rozporech bylo na místě správní řízení o licenci přerušit a vyzvat žadatele o doplnění a vysvětlení. V důsledku tohoto jednání Ing. F. byla odvolána z funkce zástupkyně xxxx odboru licencí a Ing. Ž. odešel z úřadu dohodou. Dále uvedl, že zaměstnanci odboru licencí ERÚ nebyli vyzýváni k tomu, aby nepřerušovali správní řízení (rozhodovali v co nejkratší době), spíše naopak neformálně byli vyzýváni, aby postupovali v souladu se správním řádem (využívali příslušné lhůty a postupy).

V hlavním líčení konaném dne 7. 11. 2013 svědek na svých údajích setrval. Doplnil, že ke konci roku 2010 byl zájem vedení úřadu na tom, aby v případech, kdy se licence vydat nemusí, se nevydala. Existoval pokyn, že pokud by se v posledních dnech roku 2010 na místě zjistilo, že fyzický stav elektrárny neodpovídá tomu, co žadatel dokladoval, nemá se nikam jezdit podruhé a ta řízení se měla zastavit. Tím se mělo zabránit, aby úřad nečelil tomu, že někoho zvýhodnil a jel na kontrolu dvakrát a někam nejel vůbec a tím nedošlo k udělení

licence. Na podzim roku 2010 vydal předseda ERÚ pokyn, že žádný ze zaměstnanců si nesmí vodit žadatele o licenci, jejichž spis vedl, k sobě do kanceláře, ale veškerá dokumentace se musela předávat za přítomnosti nezávislé osoby pod kamerami ve vestibulu. Tento pokyn platil pro všechny, kromě xxxx Bc. P.. K zamezení korupce došlo i k monitorování telefonních hovorů. Ředitel Bc. P. se porad vedení pravidelně účastnil a jemu bylo uloženo instruovat své podřízené, včetně koordinace výjezdů na kontroly. Na dotaz ohledně metodického pokynu k postupu pracovníků odboru licencí při vlastním licenčním řízení, uvedl, že si tento nevybavuje, ví, že až v roce 2011 (v souvislosti s těmito událostmi) se toto začalo řešit. Ovšem příslušné požadavky na jednotlivé doklady byly zaměstnancům známy, když byly i v elektronické podobě v dispozici pro účastníky. Vlastní kontroly na místě měly z logiky věci probíhat až poté, co žadatel doložil veškeré podklady k vydání licence.

Jeho údaje (o následném postupu v případě FVE Držovice včetně obecných postupů pracovníků ERÚ) potvrdil v přípravném řízení dne 11. 4. 2012 (č. l. 364 - 374) i svědek Mgr. A. P., LL.M., tehdejší ředitel právního odboru ERÚ. Tento uvedl, že dne 10. 1. 2011 je E.ON upozornil, že ERÚ udělil licenci na výrobu elektřiny elektrárně v Držovicích, aniž by tato byla dokončena, a doložil i fotografie z 31. 12. 2011 a z 5. 1. 2011. Poslali proto na kontrolu Ing. Mgr. V. a Mgr. Z., kteří elektrárnu nafotili a zjistili, že na místě jsou jen nosníky na panely. Navíc podle spisu nebyly v době vydání licence prokázány všechny předpoklady pro její udělení. Předložené revizní zprávy nebyly dostatečné pro vydání licence, byly předloženy jen revizní zprávy na trafo a vedení, nikoliv pro celý zdroj. Dne 19. 1. 2011 zahájili přezkumné řízení. Zjistili, že Ing. Ž. vedl správní řízení a zjišťoval skutkový stav věci, Ing. F. měla zkontrolovat práci Ing. Ž. a následně rozhodnout o udělení licence. I on potvrdil autenticitu obsahu protokolů o jednání s obžalovanými Ing. Ž. a Ing. F. (zápisy z 18. 1. 2011 a 8. 2. 2011). S Ing. Ž. byl následně ukončen pracovní poměr. S Ing. F. se podařilo spojit až ke konci března 2011, snad byla na nemocenské. Protože došli k závěru, že nejsou splněny předpoklady pro ukončení pracovního poměru, byl jí snížen osobní příplatek. Pokud zaměstnanec obdržel dokumenty k žádosti o vydání licence jen e-mailem, byl povinen postupovat dle správního řádu, tj. počkat na doplnění podání v listinné podobě ve lhůtě 5 dnů a dát do spisu. Jinak se k podání nemělo přihlížet. Pokud by mezi jednotlivými dokumenty byly rozpory, měla oprávněná úřední osoba vyzvat žadatele o licenci k odstranění rozporů, popř. stanovit lhůtu pro odstranění vad podání a přerušit řízení. Přerušování řízení nebylo vždy nezbytné, ale bylo možné. Nebylo běžné, aby se zaměstnanec ERÚ při neoficiálních kontrolách setkával se zástupci investora a přebíral od něj dokumenty. Bylo však obvyklé neformální kontaktování žadatelů kvůli chybějícím dokumentům. Teprve pokud na tuto neformální výzvu žadatel nereagoval, byla zpracována výzva k doplnění. K neformálním kontrolám před vydáním licence uvedl, že v listopadu a prosinci 2010 bylo uloženo provádět neformální obhlídky u FVE s výkonem vyšším jak 1 MW.

V hlavním líčení konaném dne 7. 11. 2013 svědek na svých údajích setrval. K přezkumnému řízení, případně rozhodnutí o rozkladu ohledně udělení licence FVE Držovice zopakoval, že výpověď Ing. Ž. k této záležitosti byla velmi rozporná. Tvrdil, že lokalitu velmi dobře zná a ví, kde se FVE Držovice nachází, a zároveň tvrdil, že měl domluvenou schůzku se zástupci žadatele o licenci, protože nevěděl, kde přesně elektrárna je, načež ho podvedli, protože jej zavezli k elektrárně, která byla z poloviny osázená panely. Domnívá se, že Ing. Ž. nepředal Ing. F. kompletní spis, protože v něm chyběly doklady o tom,

co bylo zjištěno 30. 12. 2010. Spis tak nebyl určen pouze k podpisu, ale k dalším úkonům. Pokud nebyl přítomen Bc. P., byla dle podpisového řádu, což byl interní předpis ERÚ, oprávněna vydat licenci Ing. F.. Žádné další oprávnění k vydání licence do spisu zakládat nemusela, vyplývalo z interního předpisu. Bc. P.ovi bylo dne 8. 11. 2010 uloženo, aby vypracoval metodický pokyn, jak má být postupováno v řízeních o udělení licence. Pokyn byl zpracován, ale zřejmě skončil u Bc. P. a k podřízeným se nedostal. Pokud se zjistilo, že nejsou splněny předpoklady pro udělení licence ve smyslu neúplné žádosti nebo že něco nebylo doloženo, měl být žadatel vyzván, aby chybějící údaje doplnil. Pokud však bylo žádáno o udělení licence pro něco, co neexistuje, byl to důvod pro zamítnutí žádosti. Žadatel musel vždy prokazovat to, co odpovídalo skutečnosti. Podmínkou pro získání nároku na podporu výkupní cenou bylo to, že subjekt byl oprávněným provozovatelem elektrárny, tedy držitelem licence, a že došlo k dodávce do elektrizační soustavy. K udělení licence bylo třeba, aby bylo zařízení způsobilé vyrábět elektřinu, což znamená, že tam musely být panely, a to v rozsahu, pro které žadatel žádal udělení licence. K osobě obžalovaného Ing. D. uvedl, že tento, dle poznatků ze správního spisu, činil úkony za účastníka řízení, i když ve spise nebyla založena plná moc, která by jej k tomu opravňovala. Byl označován jako technický dozor nebo technický zástupce zhotovitele. K problematice podmínek získání cen roku 2010 uvedl, že podmínkou pro získání nároku na podporu výkupní cenou, která byla stanovena, bylo jednak to, že subjekt byl v tom okamžiku oprávněným provozovatelem té elektrárny, to znamená držitelem licence a jednak, že došlo k dodávce do distribuční soustavy ještě v tom roce 2010.

Z výpovědí těchto svědků, které jsou v logickém souladu i s dalšími, zejména listinnými důkazy (viz např. zápisy z jednání s obžalovanými, případně postupy ke konci roku 2010 viz Opatření xxxx ERÚ č. 23/2010 z 1. 11. 2010), má soud za prokázané zejména jakým způsobem se původně spoluobžalovaní Ing. Ž. a Ing. F. hájili v rámci vnitřního šetření dané věci, kdy jejich postoje a údaje nasvědčují minimálně naprosto ledabylému výkonu pravomoci, stejně tak i vnitřní postupy a snahy vedení ERÚ ke konci roku 2010 zabránit neoprávněnému vydávání licencí.

Další skupinou svědků jsou tehdejší i současní zaměstnanci ERÚ, kteří byli slyšeni nově v hlavních líčeních na základě návrhu obhajoby, a kteří neměli přímý vztah k udělení licence pro FVE Držovice či s řízeními na toto navazujícími. Svědci A. P. a K. popisovali tehdejší běžné postupy pracovníků Odboru licencí ERÚ. Svědek Bc. L. P., tehdejší ředitel Odboru licencí ERÚ se pak vyjadřoval i ke stanoviskům a postojům vedení ERÚ v dané době. Přestože tyto výpovědi se vztahují prakticky výlučně k trestné činnosti původně spoluobžalovaných a nemají tak přímou vypovídací hodnotu k nyní projednávanému skutku, v důsledku faktické provázanosti trestného jednání soud i tyto důkazy opětovně v daném rozsahu hodnotil, když obecně dokumentují možnosti komunikace s účastníky řízení.

Svědka A. P. v hlavním líčení dne 21. 1. 2014, uvedla, že z tehdy obžalovaných zná Ing. F. a Ing. Ž., jako bývalé kolegy. O licenci pro FVE Držovice se dozvěděla jen z doslechu. Dále se vyjádřila k vlastní činnosti pracovníků odboru licencí s přihlédnutím k době trestné činnosti. Takto uvedla, že ke konci roku 2010 byl na ERÚ blázninec kvůli vydávání licencí. Dostali jediný pokyn od vedení a to ten, aby byly žádosti vyřízeny v souladu se správním řádem do 30 dnů. K vydávání licencí neobdrželi žádný metodický pokyn ani školení (např.

k obsahu revizní zprávy). Licence se dle ní měly vydat do konce roku, aby ERÚ nebyl žalován o ušlý zisk. Tato informace ale nebyla oficiální, protože neměli žádné porady, spíše si to tak „řekli mezi sebou“, případně něco jim řekl ředitel Bc. P.. K vlastnímu postupu při vyřizování žádostí o licence uvedla, že žadatelé dodávali doklady osobně nebo poštou. V elektronické podobě byly zasílány doklady jen na zkontrolování, do pěti dnů musely být doloženy v písemné formě v souladu se správním řádem. Pokud ke konci třicetidenní lhůty nebyly doklady doloženy, žádost se přerušila na třicet dnů. K doplnění chybějících dokladů často docházelo až poslední den při předání licence. Když byla dotazována na případná protikorupční Opatření v roce 2010, zejména v souvislosti s předáváním dokladů apod. žádné si údajně nepamatovala. Změna (např. přebírání dokladů pod dohledem dvou pracovníků a to mimo vlastní kanceláře) dle ní nastala až v roce 2013 (po sérii konkrétních dotazů připustila, že protikorupční postupy začaly někdy po roce 2010). Přesto potvrdila, že ke konci roku 2010 v rámci běžného dne musela chodit za návštěvami na vrátnici (tyto tedy nechodily za ní do kanceláře). Stejně tak potvrdila, že v listopadu a prosinci 2010 se musely kontrolovat elektrárny nad 1 MW, ovšem jak tento pokyn vznikl (kdo jej vydal a jak se o něm dozvěděla) si nevybavila. Sama na kontroly nejezdila, ale žádala kolegy, aby se na „její“ elektrárny jeli podívat, zda stojí nebo nestojí, kdy z tohoto se většinou pořizovaly fotografie („většina kolegů fotila každou FVE“). Pokud elektrárna stála, licence se vydala, pokud nestála, řešil věc nadále ředitel Bc. P.. Dle ní bylo běžnou praxí, že dávala spis s vytištěnou licencí k podpisu, i když neobsahoval originály dokladů (ty se údajně ani nevyžadovaly) či některé doklady vůbec (na tato pouze upozornila s tím, že budou předloženy při předání licence).

Svědék R. K. uvedl v hlavním líčení konaném dne 20. 3. 2014, že původně spoluobžalovaná Ing. F. i původně spoluobžalovaný Ing. Ž. jsou jeho bývalí kolegové z odboru licencí z ERÚ. V období let 2010 až 2011 pracoval ve funkci „specialista odboru licencí“, kdy se podílel na udělování, změnách nebo zrušení licencí v energetických odvětvích. Dále po kolezích kontroloval dokumentaci a správnost údajů a zda jsou údaje správně elektronicky založeny v informačním systému. Poté, co kolega vytiskl rozhodnutí o licenci, šel celý spis k němu, on jej prošel a zkontroloval údaje. Pokud ve spisu zjistil nějaký nedostatek, vrátil jej zpět oprávněné úřední osobě, která jej měla na starosti. Pokud byl spis úplný, vytiskl licenci a postoupil jej osobám, které měly podpisové právo. Tento postup nebyl dán žádným interním předpisem, ale pouze z pokynu xxxx. Ke konci roku 2010 však bylo žádostí mnoho, k vyřizování žádostí byli přibráni i brigádníci, a všechny spisy fyzicky nekontroloval (ani konkrétní spis FVE Držovice). Ke konci roku 2010 bylo zavedeno, že úředníci ERÚ nemohli s žadateli komunikovat v zasedacích místnostech, ale pouze ve vestibulu úřadu. O změnách jej informoval ředitel P.. Intranet v té době neměli a porady se dělaly zřídka, a proto ředitel předával informace ústně, možná někdy e-mailem. V období let 2009 a 2010 se interní předpisy tiskly a každý ze zaměstnanců je musel podepsat. Po zavedení intranetu se informace vyvěšovaly tam. Doneslo se k němu, že na vydání rozhodnutí má plně využívat lhůtu 30 dnů, ale postupoval tak, že jakmile byla žádost úplná, vydal rozhodnutí bezodkladně. V případě, že dokumentace nebyla kompletní, byla informace, aby se řízení kolem dvacátého dne lhůty přerušilo a pokračovalo se, jakmile byly dokumenty uvedené ve výzvě ve stanovené lhůtě dodány. Pokud všechny požadované dokumenty dodány nebyly, tak se s žadatelem komunikovalo, zda doklady dodá nebo zda bude řízení zastaveno. Nebylo podstatné, zda byly dokumenty dodány v originále nebo v prosté kopii. Pokud úředník věřil tomu, že dokument poslaný elektronicky je originálem, dokument zaevidoval a dále se s ním

pracovalo. Referent připravoval dokumentaci, jedna oprávněná úřední osoba spis připravovala na konečné rozhodnutí a další oprávněná úřední osoba měla podpisové právo a konečné rozhodnutí podepisovala. Oprávněná úřední osoba k podpisu byla vždy jen jedna, další osobu pověřila k uzavření spisu pouze tehdy, pokud onemocněla nebo měla dovolenou. Prvním dokumentem ve spisu byla žádost o udělení licence, poté se vygenerovalo číslo spisu a jednací číslo toho dokumentu. Dalším dokumentem byl formulář, kdo je oprávněnou úřední osobou. Sám nezažil, že by mohlo dojít k předání spisu, který by nebyl hotový v případě krátkodobé nepřítomnosti v práci jinému kolegovi k tzv. „doděláním“. K e-mailům, které obdržel dne 10. 1. 2011 z e-mailové adresy xxxx, jejichž přílohou byla licence, kupní smlouva na dodávku panelů a reklamační protokol vztahující se k FVE Mondragone, uvedl, že neví, proč mu je někdo posílal. Tyto e-maily přeposlal Ing. Ž.. Koncem roku 2010 jezdil s některými kolegy na kontroly FV elektráren, zda jsou dostavěné. Z takové kontroly se žádný záznam nepožizoval. V případě, že měli pocit, že elektrárna dokončená není, sdělili to referentovi a ten nařídil ohledání. Kontroly se týkaly jen FVE nad 1 MW. Z důvodu velkého množství žádostí nebylo možné zkontrolovat všechny elektrárny, a proto se jelo jen na ty, které vybral ředitel Bc. P., nebo u kterých měla oprávněná úřední osoba na základě předložené dokumentace pocit, že je něco v nepořádku. To, kam se pojedje a kdo pojedje, určoval Bc. P.. Konkrétní FVE hledal podle parcelního čísla. Kontrola probíhala přes plot pouze vizuálně. Zjišťovali, zda jsou na elektrárně panely, zda jsou jednotlivá zařízení propojena, zda tam jsou kabely. V případě, že elektrárna nebyla v pořádku, pořídili fotodokumentaci a tu pak ukázali referentovi. Tyto fotografie se do spisu nezakládaly. Pokud se na elektrárně potkali s žadateli, bylo možné od nich převzít dokumenty, ale ty se hned po příjezdu na ERÚ musely nechat zaevidovat.

Svědék Bc. L. P., tehdejší ředitel Odboru licencí ERÚ (od roku 2006 do ledna 2011), uvedl v hlavním líčení dne 21. 1. 2014, že z tehdy obžalovaných zná své spolupracovníky Ing. Ž. a Ing. F., která byla zároveň jeho zástupcem. Společnosti XXXX byla koncem roku 2010 vydána licence. První nebo druhý týden v lednu 2011 mu ukázali Ing. N. s Mgr. P. fotky nedokončené FVE Držovice, kterou E.ON odmítl připojit. Přezkoumáním nebo obnovou řízení byla licence následně zrušena. Ke své činnosti a činnosti odboru uvedl, že přibližně jednou za měsíc se konaly porady vedení, odkud se vyhotovil zápis. Opatření xxxx ERÚ byl k dispozici na intranetu. Ke konci roku 2010 se žádosti o udělení licence nahrmuly. Vedením bylo rozhodnuto, že žadatelé nebudou chodit za zaměstnanci ERÚ do kanceláří, až na výjimky, které mohl povolit. Jednání měla probíhat dole v hale pod kamerami. Tyto údaje byly sděleny na poradách, které na odboru probíhaly. Rozhodně popřel údaje dalších svědků, že by porady neprobíhaly. Začátkem prosince se s vedením (na návrh xxxx ERÚ) dohodli, že u elektráren nad 1 MW výkonu se budou provádět kontroly, i tento pokyn pracovníkům sdělil. Kontroly probíhaly formálně, tzv. ohledáním, i neformálně, tzv. přes plot. Obsahem kontroly bylo zjistit, zda elektrárna odpovídá tomu, co je uvedeno ve spisu, tj. zda stojí na uvedeném pozemku a zda jsou na elektrárně nainstalovány panely, zda jsou propojeny a pod. Žádný přesný pokyn jak postupovat neexistoval, záleželo to na schopnostech pracovníků. Pokud by elektrárna při kontrole nevyhověla, licence by se nevydala a jelo by se tam znovu na místní ohledání. Neformální kontroly měly probíhat bez vědomí žadatele, o čemž byli pracovníci ERÚ poučeni. Z takové kontroly se nečinil žádný zápis. Vedení prosazovalo neformální typ kontrol. Nebylo nutné, aby se kontroly zúčastnili dva pracovníci, stačil jeden. Bylo určeno, že pracovníci z Jihlavy mají jezdit na kontroly na Moravě, kolegové z Prahy si vzali pod patronát

Čechy. Stalo se však, že i pracovníci z Jihlavy jeli na kontrolu do Čech. Na konci roku 2010 vyneslo vedení při užší poradě požadavek, aby se licence nevydávaly. On však sdělil pracovníkům, že tento postup není možné aplikovat, protože podané žádosti je třeba vyřídit a ne založit s tím, že se vyřizovat nebudou. Předmětem jeho činnosti bylo dle něj především podepisování licencí, obsah spisu kontroloval, jen pokud měl čas. Referent, který mu licenci předkládal k podpisu, postupoval podle vyhlášky. Musel mít k dispozici žádost vyplněnou na formuláři, výpis z rejstříku trestů, doklad o nabytí majetku, revizi elektrického zařízení, povolení k provozu od stavebního úřadu, potvrzení o neexistenci závazků od finančního úřadu, od sociálky a od zdravotní pojišťovny a podnikatelský plán. Kromě výpisu z rejstříku trestů byly akceptovány neověřené kopie těchto listin. V jeho nepřítomnosti podepisovala listiny Ing. F., která byla jeho zástupcem a měla na licence podpisové právo. Listiny podepsané Ing. F. už nekontroloval.

Tato skupina svědků sice potvrdila částečně údaje (obhajobu) zejména původně spoluobžalované Ing. F. o běžných postupech v rámci licenčního řízení, které byly v rozporu se správním řádem (např. otázka originality podkladů apod.) a tuto fakticky nevyvíňují, případně o neexistenci dostatečných vnitřních předpisů k vlastnímu průběhu licenčních řízení, na druhou stranu a to i v souladu s údaji dalších svědků potvrdili postavení této obžalované v rámci daného odboru a stejně tak standardní postupy při neúplných spisech (přerušení řízení apod.).

K otázce legálních podmínek získání zvýhodněné ceny v roce 2010 (fakticky k možnému následku jednání obžalovaných) byl nově na návrh obhajoby vyslechnut v hlavním líčení dne 20. 1. 2014 svědek Ing. M. V., ředitel Územního inspektorátu pro Xxxx Státní energetické inspekce (SEI).

Tento uvedl, že mezi lety 2010 a 2011 došlo k výraznému poklesu výkupních cen garantovaných výrobcům, a proto byl ke konci roku 2010 velký shon uvést výrobní do provozu. Pro rok 2010 existovaly dvě podmínky pro přiznání vyšší výkupní ceny, a to pravomocná licence na výrobu elektrické energie a zahájení výroby a dodávek při uplatnění výkupních cen nebo zelených bonusů. Elektrárna musela skutečně začít vyrábět do konce roku a majitel nebo provozovatel si musel alespoň za část tohoto roku uplatnit nárok na výkupní cenu nebo na zelený bonus, což je druhá forma podpory. ERÚ vydal v říjnu 2010 stanovisko, kde vyložil okamžik započetí výroby jako vystavení protokolu o splnění technických podmínek výrobní pro provozování paralelně s distribuční soustavou, avšak Státní energetická inspekce, která vykonává dozor nad tímto zákonem, nebrala toto stanovisko v potaz, neboť se nejedná o právní akt a bylo vydáno v době, kdy ERÚ ani nebyl zmocněn ze zákona k vydávání výkladových stanovisek. Toto stanovisko bylo rozporováno i novým vedením ERÚ. Potvrdil, že takováto situace nastala (FVE začala dodávat do sítě v roce 2011 a získala ceny roku 2010), což bylo způsobeno tím, že distribuční společnosti, které vyplácely tyto výkupní ceny, vycházely právě z tohoto stanoviska ERÚ. V případech, kdy v roce 2010 došlo k vystavení protokolu o způsobilosti výrobní fungovat paralelně s distribuční soustavou, ale dodávky byly zahájeny fakticky až v roce 2011, postupují sice distributoři tak, že vyplácejí ceny roku 2010, avšak pokud Státní energetická inspekce zjistí po provedení kontroly tuto skutečnost, je povinna uložit jim pokutu ve výši nepřiměřeného majetkového prospěchu, pokud se jedná o nepřiměřený majetkový prospěch nad 1 milion Kč.

Pokud subjekt zahájil dodávky do sítě v roce 2011 a byl připojen do distribuční soustavy v roce 2011, má nárok na ceny z roku 2011. Daný postup je ovšem v začátcích, dosud nebyla uložena žádná pokuta. Jak se bude postupovat dál, tak to ještě není úplně zřejmé.

Je zjevné, že tento svědek prezentoval současný stav náhledu na problematiku „prvního paralelního připojení“ v roce 2010, za situace kdy dodávky do sítě začaly až v roce 2011. Byť by soud mohl souhlasit s právní konstrukcí nyní zaujímanou státními orgány (zde SEI), je nutno zohlednit zejména tu skutečnost, že tento svědek potvrdil tehdejší (a dosud trvající) praxi umožňující profitovat na cenách roku 2010 i v případě prvních dodávek energie do distribuční soustavy až v roce následujícím za situace, kdy dodavatel má k dispozici mimo licence i doklad o „prvním paralelním připojení“ v roce 2010. Tedy za stavu, ke kterému jednání obžalovaných evidentně (bezprostředně) směřovalo.

K okolnostem kontaktů s obžalovanými, zejména s ohledem na obhajobu obžalovaného Ing. V. o faktickém zneužití jeho osoby, byl nově v hlavním líčení dne 20. 1. 2014 vyslechnut svědek J. P..

Tento svědek uvedl, že z obžalovaných zná asi 5 let Ing. S., se kterým obchodoval ohledně FV panelů a dále Ing. V. a Ing. D.. Ing. V. koupil pozemek a následně se na výstavbě elektrárny dohodl se společností XXXX. On mezi nimi tento obchod zprostředkoval, když z dřívějšíka se podílel na rozpracování plánů FVE v dané konkrétní lokalitě. FVE měla stavět firma CIDEM, ale nedohodla se s vlastníkem pozemků panem O. na odkupu (resp. firma chtěla pouze pronájem) a tak celé následně koupil Ing. V.. S elektrárnou jinak ale neměl nic společného, ani dodávku panelů. Financování si zajišťoval investor sám, ale v říjnu nebo v listopadu 2010 se jej Ing. V. ptal, jestli nemá možnost zajistit nějaké finanční prostředky. Jednu z finančních nabídek mu poslal. K e-mailu ze dne 26. 9. 2010 (č. l. 154 a násl.) uvedl, že to je jedna z finančních nabídek, kterou nabízel pan Drobný, ale tato se nerealizovala. Obdobně problematická byla i spolupráce se společností xxxx (S., K.). On sám stavěl svou elektrárnu Mondragone ve Vrahovicích, stavbu prováděl XXXX. Elektrárna byla hotová kolem 20. 11. 2010 kromě panelů. Hodně investorů odstoupilo z důvodu, že ERÚ vydal prohlášení ohledně zavedení solární daně (zde uvedl i svědka D.), a proto se pokoušeli sehnat panely od různých společností. Nakonec zajistil namísto plánovaného výkonu 2 MW jen 0,5 MW, regulační úřad jim uznal 482 KW. K montáži panelů došlo 29. a 30. 12. 2010, dodala je společnost H POWER s.r.o. (dále jen H POWER). Jeho společnost DASHAMER TRADE a.s. (dále jen DASHAMER), která nakoupila panely od společnosti H POWER, je dále dodávala na výstavbu společnosti XXXX. K reklamačnímu protokolu (č. l. 820) se nebyl schopen relevantně vyjádřit, když rozsah reklamovaných panelů (1,9 MW) označil za možný překlep. Potvrdil, že o dodávkách panelů jednal s Ing. S. i v Německu, ale německá společnost xxxx žádné panely na tuto FVE nedodávala. O kontrole ERÚ dne 30. 12. 2010 nic přesnějšího neví. Dne 31. 12. 2010 byli na FVE Mondragone na kontrole z ERÚ dva muži, z nichž jeden mu i licenci následně vydával. S těmito jednal a případné doklady předával vedoucí stavby D.. Následně proběhla i kontrola společnosti E.ON. Téhož dne odpoledne mezi 15.00 – 17.00 hodinou jim byla vydána licence. FVE Mondragone začala dodávat energii do sítě v únoru 2011, obdržela výkupní ceny dle licence roku 2010. Dne 30. 12. 2010 pak potkal náhodně u Tesca Ing. V. společně s Ing. D. a D. ze společnosti XXXX, kdy Ing. V. mu říkal, že jednal s někým z ERÚ. On sám následně ten den jednal se svědkem D.. Úhrada společnosti XXXX

proběhla po odstoupení úvěrující banky přes Raiffeisen leasing, který to profinancoval a případné zápočty vzájemných závazků. V současné době není celá věc vyřešena i s ohledem na insolvenční společnost XXXX. On sám FVE v roce 2013 prodal. K pokusům o zajištění financování uvedl, že zná svědka K., který mu nabízel financování jeho FVE a v souvislosti s ním i svědkyni Š., která s ním spolupracovala. K. mu doporučil pan Ch. přes svědka K., u kterého se v Praze sešli s i obžalovaným Ing. V.. Nevyloučil, že kontakt na tyto osoby poslal obžalovanému Ing. V. on sám. Na jednání jezdil (možná i opakovaně) i s obžalovaným Ing. S., ale peníze nezískal. Stejně tak zná i svědka D., který tvrdil, že má nachystáno dostatek peněz nato, aby koupil elektrárnu Mondragone. Dokonce už v Brně u notáře byly připravené smlouvy k podpisu, všichni čekali, ovšem D. nedošel a právníkovi následně řekl, že má nedostatek peněz, že mu chybí osm milionů a že od smlouvy odstupuje.

Je evidentní, i z vystupování tohoto svědka před soudem, že se snaží minimalizovat svůj podíl na kontaktech s obžalovaným Ing. V. a případně i Ing. S.. Některé skutečnosti zmínil či upřesnil až po předložení konkrétních dokladů. Jeho výpověď, i s ohledem na jím doznané okolnosti kontaktů, pak vzbuzuje výrazné pochybnosti o pravdivosti a úplnosti. Zde opět soud nemůže přehlédnout tu skutečnost, že je v rámci obdobného jednání trestně stíhán (v současnosti již pravomocně odsouzen), kdy má zjevně zájem „neublížit si“ a je tak jeho obecná věrohodnost výrazně snížena a jeho údaje tak může brát za věrohodné pouze tam, kde jsou v souladu s dalšími objektivními důkazy. Skutečnost, že tento svědek měl velmi blízké vztahy s obžalovaným Ing. S., což může opět snižovat jeho zejména speciální věrohodnost, pak mimo uváděných údajů vyplývá i ze skutečnosti, že firmy XXXX i Mondragone sídlily na stejné adrese v Kroměříži (minimálně od dubna 2010).

K okolnostem možného financování FVE Držovice případně jejího prodeje se vyjadřovali svědci F. K., Ing. L. V., Ing. V. Z., Ing. R. M., J. Š., Bc. P. D. a Ing. J. V. nově slyšení v rámci hlavních líčení na návrh zejména obžalovaného Ing. S. (s ohledem na popis děje prezentovaný v písemném vyjádření spoluobžalovaného Ing. V.).

Svědka F. K., jednatele společnosti XXXX s.r.o. (dále jen XXXX), uvedl v hlavním líčení konaném dne 21. 1. 2014, že z obžalovaných zná Ing. V.. Seznámili se na podzim 2010 v kanceláři společnosti TEM INVEST s.r.o. (dále jen TEM INVEST), kde byl kromě něj a Ing. V. přítomen M. a K.. Schůzka se konala z důvodu financování solární elektrárny zastoupené Ing. V.. K. jakožto zástupce společnosti Xxxx, s.r.o. (dále jen Xxxx) nabízel financování solárních elektráren prostřednictvím České spořitelny (pobočka Pardubice). M. sháněl pro K. zájemce o financování. On sám předal K. 200.000 Kč, o které přišel, neboť K. mu nic nesehnal. Ing. V. na schůzce předal K. také 200.000 Kč nebo 400.000 Kč. V souvislosti s kontakty s K. a M. zná i svědka P. jako zprostředkovatele, který přinášel projekty do kanceláře, kam chodil pan K. a kde se mělo odehrávat financování elektráren. Domnívá se, že tento tam byl kvůli nějaké své elektrárně. Vazby mezi obžalovaným Ing. V. a svědkem P. (i případnou společnou účast na schůzce) si nevybavuje. Dále popřel údaje obžalovaného Ing. V. o tom, že by jej přesvědčoval o funkčnosti financování přes K. a M. a spíše vyloučil případný vlastní podíl (společnosti XXXX) na výstavbě FVE Držovice, když na toto neměli ani zdroje ani kapacitu. Vzor smlouvy o dílo, za společnost XXXX určitě posílal T. M., který ji tak měl k dispozici. Nevybavuje si, že by tu posílal i svědkovi P..

Svědék Ing. L. V. uvedl v hlavním líčení dne 21. 1. 2014, že z obžalovaných zná Ing. V. a Ing. S.. Od roku 2008 do roku 2010 se zabýval přípravou projektu a výstavbou některých FVE. Při různých jednáních týkajících se fotovoltaik se seznámil s Ing. V., který vystupoval jako zájemce o realizaci FVE i Ing. S., zástupcem firmy XXXX, která nabízela fotovoltaické panely a technologii pro výstavbu. V té době spolupracoval jako odborný poradce pro FVE, jako OSVČ, se společnostíxxxx, což byla akciová společnost Ing. Z. založená účelově k tomu, aby se v rámci společnosti zafinancovala výstavba některých reálných projektů FVE. Hledali projekty, které by se daly zrealizovat a zafinancovat (ekvita z vlastních zdrojů a zbytek bankovním úvěrem). Ing. V. s touto společností jednal, ale žádný projekt nebyl uskutečněn. K osobě svědka K. (Xxxx) sdělil, že se jednalo o člověka, který měl zajistit financování FVE, ale nakonec se ukázalo, že šlo o podvodníka. K údajům obžalovaného Ing. V. o možném financování vyloučil, že by toto v příslušných termínech bylo možné. Jinak potvrdil, že o tomto projektu jak s obžalovaným Ing. V., tak i obžalovaným Ing. S. jednal. Na výzvu soudu pak zaslal zprávu, ze které vyplývá, že došlo ke zrušení e-mailové adresy xxxx a nelze takto dohledat uložené zprávy (č. l. 1778).

Údaje tohoto svědka o činnosti v rámci společnostixxxx, či kontaktech se svědkem K., korespondují s údaji svědka Ing. V. Z., který uvedl v hlavním líčení konaném dne 19. 3. 2014, že v roce 2010 byl vlastníkem 100 % akcií a předsedou představenstva společnostixxxx, která byla účelově založena pro případné stavby fotovoltaických elektráren. K obžalovanému Ing. V. uvedl, že se s ním nikdy nepotkal. Zná pana W., který jim nabízel stavbu FVE na střeše skladovací haly společnosti Hamé. K dohodě však nedošlo, protože se nejednalo o ploché panely, ale kulaté solární trubky s návratností elektrárny 20 let. Paní T. zná, zprostředkovávala různé projekty. Pánové K. a N. jim byli doporučeni za účelem zprostředkování financování některých projektů.xxxx měl připravit projekt u Olomouce, avšak k tomu nedošlo, protože K. i přes zaplacenou zálohu ve výši 400.000 Kč financování nezajistil a zálohu nevrátil. Proto na něj prostřednictvím právníka podal trestní oznámení. K e-mailu s datem 9. 12. 2010 s přílohou smlouva o budoucí smlouvě o převodu obchodního podílu s datem 10. 12. 2010, uvedl, že tuto smlouvu neviděl, proto se není schopen k ní vyjádřit, ale potvrdil, že svědek V. posílal návrhy smluv a k tomu byl oprávněn. Společnostxxxx tyto prostředky v dané době k dispozici rozhodně neměla. Jí samotné se nepodařilo zainvestovat FVE u Olomouce a něco zrealizovat do konce roku, by byl holý nesmysl.

Svědék Ing. R. M. uvedl v hlavním líčení dne 21. 1. 2014, že je jednatelem společnosti XXXX, která se zabývala stavbou a prodejem komponentů pro FVE. V rámci obchodní činnosti se koncem roku 2010 setkal s Ing. V. a jeho projektem FVE u Olomouce a jednali o dodávce panelů. Měli k dispozici asi 2 MW fotovoltaických panelů a byli schopni zajistit i další panely ze skladů jejich dodavatele umístěných v Hamburku. Dohodli se, že budou dodávat na FV panely a jako zajišťovací prostředek bude zastavena polovina obchodního podílu FVE. Někdy před Vánoci už byla zajištěna dodávka panelů ve výši asi 100 miliónů Kč. Ing. V. i Ing. D. měli zájem na dokončení elektrárny a o dodávku panelů stáli, avšak Ing. S. se nechtěl vzdát své dodávky panelů i za cenu, že tím dokončení elektrárny ohrozí. XXXX vyhodnotila situaci jako komerčně neuspokojivou, protože zkoumáním finančních možností Ing. V. a nároků Ing. S. dospěla k závěru, že mezi nimi patrně dojde ke sporu, což se nakonec stalo. Obávali se rizika, že by o zboží v tak vysoké hodnotě mohli přijít, a proto nakonec

k uskutečnění dodávky panelů nedošlo, i když část kamionů s FV panely již byla na cestě. K údajům obžalovaného Ing. V. ohledně finančního požadavku ve výši 20 mil. Kč vůči jejich společnosti ze strany Ing. S. uvedl, že tento přímo vznesen nebyl. Obávali se, že v případě, že by jim panely nebyly zaplacený, stali by se na základě zajišťovacího institutu spolumajiteli elektrárny a případné požadavky Ing. S. namířené původně vůči investorovi by směřovaly vůči nim. Nechtěli, aby jejich nezaplacené panely byly použity jako hodnota pro plnění vyplývající z dodavatelské smlouvy mezi dodavatelem a investorem. Z hlediska minimalizace obchodního rizika chtěli jednak pouze s investorem a nikoli se stát dalším subdodavatelem společnosti XXXX jak navrhoval Ing. S..

Svědkyň J. Š. uvedla v hlavním líčení konaném dne 19. 3. 2014, že k solárním elektrárnám se dostala díky známému, kterému ověřovala informace ohledně poskytnutí úvěru na stavbu FVE. Pracovala jako externí spolupracovnice ČNB, kdy se zabývala poskytováním úvěrů. Oblast solárních elektráren považovala za možnost finančního poradenství a poskytnutí úvěrů. Při jednom jednání se dostala k požadavku bankovního úvěru pro dvanáct projektů elektráren v Prostějově. Byl v tom zapojený i Ing. S. s XXXXEM, v tu dobu stavěli dvě elektrárny u Prostějova. K. se S. z Xxxxu se na ni obrátili s projekty FVE, protože věděli, že se zabývá úvěry, a seznámili ji s jednatelem společnosti XXXX Ing. S. a jeho společníkem P.. Žádný z uvedených projektů nebyl realizován, protože banky přestaly od července nebo srpna 2010 poskytovat úvěry. Potvrdila, že obžalovaný Ing. S. se měl podílet na projektu Mondragone a "motal se" (společně s P., K. a S.) i okolo dalších projektů. K jednání těchto osob dále uvedla, že N. vystavil potvrzení České spořitelny z Pardubic, které ona sama vnímala jako "cár papíru", kdy K. jí k tomu tvrdil, že to musí stačit, že to je dostačující a úvěr bude schválen. Ponechala si k vyřízení pouze elektrárnu Ing. V. o výkonu 3 MW, protože on měl jako jediný spoustu vlastních zdrojů a byla možnost, že elektrárna bude dokončena v termínu. Měla i klienta na koupi této elektrárny. Na jaře 2011 však činnosti v oblasti solárních elektráren zanechala, protože nebylo možné záměry realizovat. Z obžalovaných zná Ing. S. a Ing. V.. Na dotaz Ing. V. uvedla, že společnost XXXX splňovala podmínku bank na ekvitu, tedy vlastní zdroje, které jsou třeba k tomu, aby banka poskytla společnosti úvěr. Zpravidla bylo zapotřebí mít asi 30 % ekvity, ale stačilo i 10 %.

Svědék Bc. P. D. uvedl v přípravném řízení dne 12. 6. 2012 (č. l. 298 - 304), že se na něho obrátil někdy kolem 20. až 22. 12. 2010 jeho známý J. ze společnosti Elinex Electric s. r. o. (dále jen Elinex), zda by nebyl schopen dodat solární panely pro Ing. S. ze společnosti XXXX. Sešel se s Ing. S. nebo Ing. V., kteří mu vysvětlili, jaké panely potřebují. Jednalo se o dodávku panelů na FVE Držovice a měly být dodány ještě v roce 2010. Měl zjištěno, že německá společnost by byla schopna panely dodat a že přepravce je schopen je přivézt. Panely byly uskladněny někde u německo-českých hranic. Ing. S. s Ing. V. se na ně byli ještě před 20. 12. 2012 (než se vůbec poznali) podívat. Dne 21. 12. 2010 byla mezi společnostmi Xxxx a.s. (dále jen Xxxx) a společností XXXX uzavřena smlouva o budoucí kupní smlouvě a Xxxx vystavil zálohovou fakturu na částku 77,346.529,72 Kč. Ke smlouvě existuje dodatek ze dne 22. 12. 2010, ve kterém XXXX uděluje souhlas s tím, aby Xxxxu uhradila panely společnost XXXX, tento dodatek však nikdo za XXXX nepodepsal. Byl ubezpečován Ing. V., že peníze obdrží, dokonce mu ukazoval nějaký dokument z anglické banky s tím, že má příslibeno (půjčku od další osoby ze Zlínska) 4 mil. EUR. Ing. V. se do transakce zasadil kvůli jejímu urychlení. Přesvědčoval ho, aby objednávku udělal. Peníze na zálohu ale

nepřišly, přišla jenom částka 2 mil. Kč od Ing. V. (resp. společnosti XXXX). U Němců tedy objednávku udělal, nicméně zboží v termínu neodebral, protože mu XXXX neuhradil celou zálohu. Vleklo se to do ledna. Ví, že peníze i panely Ing. V. sháněl i někde jinde. Zajistil i dodání panelů na splatnost s podmínkou, že Ing. V. bude ručit za dodávku panelů osobním majetkem na základě směnky, což ale tento odmítl. Zálohu 2 mil. Kč nevrátil, protože německá strana si vyfakturovala smluvní pokutu. O vrácení zálohy nyní probíhá jednání. Ví o tom, že v minulosti existovaly případy, kdy elektrárna měla licenci, ale fyzicky na ní nebyl ani jeden panel. Dále se pak vyjadřoval k vlastnímu podnikání a svým závazkům (exekucím).

V hlavním líčení konaném dne 20. 3. 2014 svědek na svých údajích setrval. Doplnil, že nejprve jednal o dodávce panelů telefonicky s Ing. S., na kterého získal kontakt od známého J., a poté se sešel s Ing. S. i Ing. V.. XXXX měl dodat panely společnosti XXXX a platit měla v konečném důsledku společnost XXXX, Ing. V., kdy se dohodly, že platby by mohly jít i „napřímo“. K úhradě dvou milionů Kč od Ing. V. dále uvedl, že mu z ničeho nic přišly na účet, žádné peníze po něm nepožadoval. Dohoda byla taková, že pro zkrácení platebního styku půjdou peníze od investora přímo na dodavatele zboží se souhlasem dodavatele celého díla. Na dotazy obhájce nevyloučil, že s obžalovaným Ing. V. hypoteticky jednal i o odkupu celé FVE.

Po vyjádření obžalovaného Ing. V., že by v životě dvojnásobnou směnku nepodepsal, uvedl, že má e-mailovou komunikaci, kde se řešila výše směnky a důvody její existence, on sám si konkrétní důvod (žádný aval, či výše směnky) nevybavuje. Směnka vůbec neměla být v držení společnosti XXXX, ale měla být uložena u notáře až do okamžiku zaplacení zboží. Byl to čistě záruční instrument. Po Ing. V. chtěl dvojnásobné ručení, protože totéž po něm požadoval německý dodavatel, včetně podpisu směnky na dvojnásobnou částku s osobním avalem. Dodavatelem panelů ve druhém případě neměla být společnost Sol Energy, ale společnost REW Solar se sídlem na Kypru. V lednu 2011 jednal s Ing. D. i s Ing. V., který chtěl celý obchod dokončit. Projednávali nejrůznější návrhy a řešení, prodej společnosti bez licence i s licencí, s panely i bez panelů atd.

Po vyjádření obžalovaného Ing. V., že jej uháněl o minimálně 2.000.000 Kč, s tím, že jinak kamiony nevyjedou, uvedl, že je to nesmysl, taková suma nic neřešila.

K prokázání jím tvrzených údajů svědek Bc. P. D. vydal dne 20. 7. 2012 (č. l. 1147) Smlouvu o smlouvě budoucí kupní ze dne 21. 12. 2010 mezi společnostmi XXXX a.s., zastoupenou P. D., a společností XXXX, zastoupenou obžalovaným Ing. S., přičemž kupní smlouva měla být uzavřena nejpozději do 28. 2. 2011. Předmětem kupní smlouvy byl nákup 15.795 ks panelů Suntech STP 190S-24 o celkovém nominálním výkonu 3.001.050 Wp za kupní cenu ve výši 5,509.928 EUR vč. DPH, kdy záloha ve výši 3,060.199 EUR vč. DPH měla být uhrazena do 22. 12. 2010 (č. l. 1149 - 1150). Dále Dodatek č. 1 ze dne 22. 12. 2010 k dané smlouvě, podle kterého mohla být platba záloh za objednané zboží realizována přímo koncovým odběratelem a zadavatelem díla, tj. společností XXXX. Dodatek byl stejně jako výše uvedená smlouva podepsán svědkem D. a obžalovaným Ing. S. (č. l. 1153). A dále e-mailovou korespondencí mezi obžalovaným Ing. V. a svědkem D. ze dnů 6. 1. 2011 a 11. 1. 2011, kde je diskutována problematika dokončení FVE Držovice, tj. dodání 1,655 MWp panelů od XXXXu, a následný prodej FVE Držovice (č. l. 1154 - 1157) V rámci této

komunikace je diskutována jako zajišťovací institut i směnka ve výši kupní ceny panelů avalovaná Ing. V. (návrh Ing. V.). Totožnou e-mailovou korespondenci ze dne 6. 1. 2011 předložil i v rámci svého výsledku v hlavním líčení dne 21. 3. 2014, kdy doložil i e-mail ze dne 10. 1. 2011 od obžalovaného Ing. D. (z adresy : Xxxx), ve kterém tento akceptuje typ panelů a potvrzuje možnost objednání FV panelů technicky specifikovaných v e-mailu (jedná se o odlišné panely, než jsou uvedeny ve smlouvě) (č. l. 1909 - 1911). Tyto důkazy přitom jednoznačně vyvrací údajný nezáměr obžalovaného Ing. V. o dostavbu FVE a naopak svědčí pro snahu (do doby nového rozhodnutí ERÚ dne 19. 1. 2011) zajistit panely na schválený výkon (na 1,655 MW).

Svědék Ing. J. V. uvedl v hlavním líčení konaném dne 19. 3. 2014, že z obžalovaných zná asi od poloviny roku 2010 Ing. V. a dále Ing. D., který se „točil“ kolem FVE. S Ing. V. se setkali v okamžiku, kdy on uvažoval o koupi dvou nebo tří projektů a de facto s ním probírali aktivní účast jejich společnosti, kdy si ale vybral na výstavbu FVE Držovice společnost XXXX. Jako bývalý jednatel společnosti MB systém technology s.r.o. (dále jen MB systém) až následně uzavřel v lednu 2011 smlouvu se společností XXXX ohledně spuštění FVE Držovice do plného provozu. Měli dodat a propojit panely, uvést celý systém do chodu a zajistit částečné financování elektrárny. MB systém v podstatě plnil úlohu nového dodavatele, který měl předat celou stavbu na klíč v provozu. Celá zakázka se však zastavila, když byla v březnu nebo dubnu 2011 elektrárně odebrána licence. Když už bylo zřejmé, že elektrárna nemůže být uvedena do provozu, uzavřeli s XXXX smlouvu, jejímž předmětem byla sanace celého areálu, likvidace elektrárny a odkup materiálu. Ke konkrétním dotazům pak popsal smluvní návaznost jednotlivých (obhajobou obžalovaného Ing. S. předložených) dokladů s tím, že tyto korespondují s jeho údaji, kdy ovšem tato skupina dotazů již byla mimo skutkový rozsah trestné činnosti. K Projektu „FVE 3MW“ lokalita Držovice na Moravě s označením zakázka 20100014 (volná příloha spisu) předloženému obhajobou obžalovaného Ing. V. pak uvedl, že se jednalo o standartní nezávaznou nabídku v rámci onoho prvotního kontaktu s obžalovaným Ing. V., kdy se fakticky jednalo o „stavbu na klíč“ s možností financování. Standardně v rámci dodávky nabízeli i standartní financování, které měli předběžně rozjednáno asi u tří nebo čtyř bank. Obžalovaným Ing. V. prezentovaná vlastní sumě kapitálu cca 70 milionů Kč byla dostatečná na to, aby to banka akceptovala jako ekvitu a dofinancovala zbytek.

Jeho údaje o snaze FVE dokončit (do doby odebrání licence) jsou tak v zásadním rozporu (fakticky je jednoznačně vyvrací) s novými údaji obžalovaného Ing. V., který nově prezentuje svůj nezáměr po konci roku 2010 o dokončení FVE a za těchto okolností je tak jeho údaje nutno vnímat jako účelovou snahu vytvořit jistou formu předpokladu zániku trestní odpovědnosti (upuštění od přípravy zvláště závažného zločinu) za jemu za vinu kladeného zločinu.

Obžalovaným Ing. S. (obhájcem Mgr. Malinovským) byla v rámci hlavního líčení dne 19. 3. 2014 předložena řada listin týkajících se spolupráce společnosti XXXX a společnosti MB systém v roce 2011 (příloha č. l. 1836). Jedná se o Kupní smlouvu a Smlouvu o dílo s datem 14. 1. 2011 a obdobné doklady (s odlišnými termíny dokončení a cenou) s datem 18. 2. 2011. Tyto doklady dokumentují snahu dostavět FVE včetně jejího připojení do distribuční soustavy v březnu 2011 a její prodej. Další Kupní smlouva mezi stejnými stranami s datem

29. 4. 2011 již počítá s celkovou demontáží stávající části FVE a jejím prodejem za cenu výrazně nižší. Dne 18. 2. 2011 se pak stejné smluvní strany dohodly v rámci Dohody o splnění závazku v návaznosti na (nedoloženou) smlouvu o narovnání ze dne 19. 1. 2011 převzetí povinnosti splnit závazek (ve smlouvě nesmyslně označený za pohledávku) společnosti XXXX vůči společnosti XXXX ve výši cca 45 milionů Kč. Další doklady se pak týkají půjčky 30.000.000 Kč poskytnuté Ing. J. K. na základě smlouvy o úvěru ze dne 22. 2. 2011 společnosti XXXX, kdy se jedná o přistoupení k závazku (Dohoda s věřitelem o přistoupení k závazku a Dohoda s věřitelem po přistoupení k závazku) ze dne 17. 5. 2011. Z těchto dokladů vyplývá, že získané finanční prostředky ve výši 30.000.000 Kč byly společností XXXX poskytnuty společnosti MB systém technology s.r.o., která následně jako solidární dlužník přistoupila k původnímu závazku společnosti XXXX, kdy dále došlo ke změně podmínek úročení. Dne 21. 2. 2012 pak byl sepsán notářský zápis se svolením k přímé vykonatelnosti ve vztahu ke společnosti MB systém technology s.r.o. a jejímu jednateři, z titulu ručení k úhradě dlužné částky k datu 16. 4. 2012. Je zjevné, že se nejedná o doklady vztahující se přímo k trestné činnosti. Tyto doklady pouze dokumentují následný stav, kdy fakticky potvrzují absenci FV panelů a snahu řešit situaci v roce 2011 odprodejem FVE či jejích součástí a vzájemné vypořádání.

Tato skupina důkazů, fakticky provedená k posouzení věrohodnosti údajů (s ohledem na vzájemné rozpory) zejména obžalovaných Ing. V. a Ing. S., obecně potvrdila zájem obžalovaného Ing. V. o financování a to nejen ke konci roku, kdy mohly nastat problémy z hlediska schopnosti dostavět, ale prakticky již od samého počátku jeho zapojení do výstavby FVE Držovice (viz údaje svědkyně Š., ovšem i samotného Ing. V.). Je zjevné, že tato jednání probíhala bez ohledu na formální obsah smluv se společností XXXX o zajištění dodávky „na klíč“ i s případným financováním. Fakticky je zde obdobný rozpor jako v případě zajišťování podkladů a komunikace s ERÚ, kdy na tomto se podílel, mimo společnosti XXXX i obžalovaný Ing. D.. Soud přesto akceptoval většinově tvrzení obžalovaného Ing. V., zejména o „neserioznosti“ jednotlivých osob, které měly zajišťovat finance, případně o podílu obžalovaného Ing. S. na krachu zajištění FV panelů prostřednictvím společnosti Xxxx, tedy zejména tam, kde tyto skutečnosti vyplývají nejen z těchto výpovědí, ale i z dalších provedených důkazů. V tomto rozsahu soud považoval údaje obžalovaného Ing. V. za věrohodné, na rozdíl od údajů spoluobžalovaného Ing. S..

S ohledem na důkazní návrhy obžalovaného Ing. V. v této skupině důkazů se soud pokusil zajistit i výslech svědka P. K., ale toto se nepodařilo ani prostřednictvím Policie ČR (viz č. l. 2076a-c) a proto bylo, i s ohledem na výše uvedené ve vztahu k provedeným důkazům dokumentujícím jednání obžalovaného Ing. V. v době předcházející nyní projednávané trestné činnosti, od tohoto následně upuštěno. Soud zde akceptuje údaje obžalovaného Ing. V. o vnímaném podvodném jednání ze strany tohoto svědka (tak jak je vnímáno i dalšími ze svědků), ovšem tyto skutečnosti nemají zásadní vliv na skutkové závěry nyní projednávané věci.

Svědka Z. N. nově slyšený v hlavním líčení dne 21. 1. 2014 na návrh obhajoby (obžalované Ing. F.) uvedl, že pracuje jako obchodní ředitel společnosti zabývající se energetikou, je sám revizním technikem a je místopředsdou Xxxx. V oblasti fotovoltiky se aktivně pohybuje od roku 2008, v rámci své činnosti vyřizoval mnoho žádostí o udělení

licence na ERÚ. Z toho důvodu zná obžalovanou Ing. F. (ze zajištěné e-mailové korespondence je zjevné, že si s touto tyká) a okrajově i původně spoluobžalovaného Ing. Ž.. Pokud se týká revizní zprávy, která má být podkladem pro udělení licence, tak počet panelů v ní dle něj nemusí být uveden. Pracovník ERÚ navíc dle něj není schopen všechny náležitosti revize (např. měření) posoudit. Dále uvedl, že v roce 2010 došlo k nesouladu mezi jednotkami, které používaly distribuční společnosti (kW) a údaji v licencích (kWp). Mezi těmito je přitom poměrně velký rozdíl, řádově kolem 10 až 15 % a řešení muselo nakonec spočívat v degradaci panelů (snížení výkonu) v souladu s požadavky distributora.

Údaje tohoto svědka zůstaly pro skutková zjištění prakticky bez významu, kdy sice potvrdil obecně problematičnost hodnocení revizní zprávy neodborníkem, ovšem tato skutečnost (schopnost přesně vnímat obsah revizní zprávy) není při posuzování trestní odpovědnosti jediným důkazem.

Na návrh obhajoby byl v hlavním líčení konaném dne 21. 1. 2014 vyslechnut svědek Ing. R. P., CSc. Tento uvedl, že byl spolu s kolegou prof. S., revizním technikem a soudním znalcem v oboru elektrotechnika, požádán o zpracování znaleckého posudku. On sám není soudním znalcem, orientuje se ale v energetické legislativě. Zadáním znaleckého posudku bylo posouzení odpovědnosti pracovníka ERÚ při posuzování dokumentace pro udělení licence na výrobu elektřiny z FVE. Odpovědnost pracovníka měla být dovozena vzhledem k posouzení obsahu revizní zprávy. Předmětem revizní zprávy je doložení o tom, že zařízení, které je předmětem revize, tedy elektrická instalace je schopná bezpečného provozu a neohrozí zdraví a životy osob. Části FVE, které mají prohlášení o shodě, což znamená, to jsou fotovoltaické panely, střídače, rozvaděče, nejsou předmětem revizní zprávy. Revizní zpráva určuje, zda je zařízení schopno bezpečného provozu z hlediska elektrotechnické bezpečnosti, v případě FVE se celá revizní zpráva zabývá elektrickou instalací. Pracovník ERÚ, který nemá elektrotechnické vzdělání, by dle něj měl kontrolovat formální náležitosti, tj. co je předmětem revize, kde je instalace umístěna, zda je tam kladné vyjádření o provozuschopnosti, razítko a podpis. Revizní zpráva k FVE Držovice tyto náležitosti splňovala. Revizi FVE lze provést i za situace, kdy nejsou osazeny panely. Za revizní zprávu přitom odpovídá revizní technik.

Soud zde neprováděl případně tento znalecký posudek, když je zjevné, že zadání je zcela mimo znalecké oprávnění, když svědek se fakticky vyjadřoval k ryze právním problémům a i výše popsané údaje (právní úvahy svědka) tak zůstaly bez významu pro skutkové a fakticky i právní závěry soudu.

Přestože výše uvedené důkazy (výpovědi svědků Z. N. a Ing. R. P., CSc.) se vztahovaly prakticky výlučně k obhajobě původně spoluobžalovaných, soud tyto zmiňuje i nyní v kontextu celkového dokazování s ohledem na prvotní provázanost skutků.

Kromě výše uvedených svědeckých výpovědí jsou obžalovaní z trestné činnosti usvědčováni i listinnými důkazy.

Průběh správního řízení a v něm předložené dokumenty a postup pracovníků ERÚ byl prokázán zejména z originálu správního spisu Energetického regulačního úřadu sp. zn. LIC-

12387/2010-ERU, který byl vydán dle Protokolu o vydání věci dne 11. 8. 2011 (č. l. 664), případně z jeho kopie (č. l. 415-531), která je prakticky totožná s výhradou neúplné kopie doručanky (č. l. 440) nemající vliv na obsah spisu a soud proto při označení důkazů bude používat číselné údaje vztahující se k originálu spisu. Obsahová totožnost spisu včetně dalšího průběhu řízení pak byla prokázána i připojeným spisem zdejšího soudu sp. zn. 62A 78/2012, jehož součástí byl i tento správní spis.

Z tohoto správního spisu (č. l. 665 - 756) týkajícího se správního řízení o žádosti o udělení licence na výrobu elektřiny společnosti XXXX včetně vytištěného přehledu zaevidovaných dokumentů spisu z informačního systému spisové služby ERÚ bylo prokázáno, že dne 13. 10. 2010 podala společnost XXXX prostřednictvím jednatele – obžalovaného Ing. V. - žádost o udělení licence pro podnikání v energetických odvětvích pro právnické osoby včetně příslušných příloh (č. l. 667 - 677). Žádost byla vyhotovena dne 11. 10. 2010 a byla ověřena podpisem Ing. V.. Na základě Opatření xxxx ERÚ byl dne 13. 10. 2010 ustanoven oprávněnou úřední osobou pro řízení ve věci udělení licence Bc. L. P. a Ing. L. Ž. (č. l. 678). Další podklady na ERÚ již předával obžalovaný Ing. D. (viz č. l. 680-688). Usnesením ze dne 11. 11. 2010 bylo řízení o žádosti přerušeno a žadatel vyzván, aby doplnil specifikované podklady (č. l. 689 - 690). Dne 12. 11. 2010 doplnil Ing. D. podklady (č. l. 692 - 723). Mj. se jedná o formulář „Seznam jednotlivých provozoven“, kde je uvedena provozovna FVE Držovice s instalovaným elektrickým výkonem 2,995 MWe (č. l. 694). Přílohu k žádosti o udělení licence pro výrobu elektřiny, kde je uveden celkový instalovaný výkon 2,995 MWe (č. l. 695). Smlouvu o dílo č. 34/2010 ze dne 29. 9. 2010, uzavřenou mezi XXXX a XXXX, ze které vyplývá, že předmětem smlouvy bylo zhotovení fotovoltaické elektrárny 3 MWp s termínem provedení díla do 26. 11. 2010 (č. l. 699 - 704).

Dne 29. 12. 2010 byly na ERÚ doručeny podklady (celkem 13 listů dle označení v levém dolním rohu 0000001-000013, č. l. 724 - 736) bez průvodního sdělení (elektronicky zaevidované až dne 3. 1. 2011), a to kopie rozhodnutí Stavebního úřadu Městského úřadu Prostějov o povolení zkušebního provozu FVE Držovice ze dne 29. 12. 2010 na základě žádosti ze dne 29. 12. 2010 společnosti XXXX (č. l. 724 – 725 trestního spisu, č. l. 60 – 61 správního spisu), neověřená kopie Zprávy o výchozí revizi elektrického zařízení ev. č. 200/2010 ze dne 29. 12. 2010 Ing. D. na provedení revize elektrické instalace (izolační stavy kabeláže objektu), ze které bylo zjištěno, že je zde mimo jiné uveden výkon FVE 2,9 MW a typ panelu SUNTECH ST 190S-24/AD 15.600 ks (č. l. 726 – 729 trestního spisu, č. l. 62 – 65 správního spisu). Dále byla doložena neověřená kopie Zprávy o revizi Ing. J. J. ze dne 30. 11. 2010 (č. l. 730 – 731 trestního spisu, č. l. 66 – 67 správního spisu) a protokoly o napěťové zkoušce kabelů VN a trafostanice VN ze dne 30. 11. 2010 (č. l. 732 – 734 trestního spisu, č. l. 68 – 70 správního spisu) a kopie výpisu z katastru nemovitostí pro subjekt XXXX (č. l. 735 – 736, č. l. 71 – 72 správního spisu).

Dne 31. 12. 2010 byly (dle otisku prezenčního razítka) na ERÚ doručeny podklady (celkem 7 listů dle označení v levém dolním rohu, č. l. 737 - 743) bez průvodního sdělení, kdy se jedná jednak o formulář „Seznam jednotlivých provozoven“, a u FVE Držovice je uveden celkový instalovaný elektrický výkon provozovny 1,655 MWe, který má číslo jednací 12387-13/2010 (č. 13 = číselné zařazení do spisu). A dále se jedná o neověřenou fotokopii Zprávy o výchozí revizi elektrického zařízení ev. č. 200/2010 ze dne 29. 12. 2010 Ing. V. D.,

ze které bylo zjištěno, že je zde uveden výkon FVE 1,655 MW a typ panelu SUNTECH ST 190S-24/AD v počtu 8.710 ks (č. l. 739 – 743 trestního spisu, č. l. 85 – 89 správního spisu).

Obdobné doklady (formulář „Seznam jednotlivých provozoven“ a neověřená fotokopie Zprávy o výchozí revizi elektrického zařízení ev. č. 200/2010 ze dne 29. 12. 2010 Ing. V. D.) byly opět bez průvodního sdělení na ERÚ doručeny (opět dle otisku prezenčního razítka) i dne 3. 1. 2011, kdy tyto materiály (celkem 9 listů dle označení v levém dolním rohu, č. l. 744 - 752) jsou doplněny reklamačním protokolem a protokolem o předání díla (vždy v originále – resp. s ohledem na podpisy se nejedná o kopie). Tyto doklady přitom mají číslo jednací 12387-12/2010 (logicky tedy byly zaevidovány dříve než doklady doručené před koncem roku). Zde se jedná o doklady, u kterých původně spoluobžalovaný Ing. Ž. uvedl, že tyto nechal zaevidovat až dne 3. 1. 2011, ale byly doručeny před koncem roku, což odpovídá onomu značení a muselo by se tak jednat o doklady (originály) doručené Ing. V. před převzetím licence (dle číselné řady 11, 12 po vzdání se opravného prostředku).

Z Reklamačního protokolu č. 1/34/2010 ze dne 15. 12. 2010 vyplývá, že tímto společnost XXXX reklamuje u společnosti Xxxx 3.600 ks panelů Suntech ST 190S-24/Ad (č. l. 751 trestního spisu, č. l. 81 správního spisu). Reklamace měla být dle vyplněných údajů přijata dne 15. 12. 2010, uznána (pokud takto lze vnímat zesílený text a „podpis“), a dodavateli měla být vrácena dodávka solárních panelů o výkonu 1,3 MWp. Nelogicky je pak uvedeno, že je nařízena kontrola a „přebrání“ dalších dodávek fakticky do celkového objemu 3,0 MWp. K vyřízení reklamace byl stanoven termín 29. 12. 2011 (zjevně nesmyslný text, kdy pravděpodobně mělo být uvedeno datum 2010). Reklamační protokol obsahuje dva otisky razítka společnosti XXXX, za kterou je podepsán Ing. S., jehož jméno je zde označeno i tiskacími písmeny. Za společnost Xxxx však otisk razítka chybí a není ani označena osoba, která jej podepsala. Podpis (2x) naznačuje příjmení B.. Bezpochyby zajímavá je skutečnost, že dle tohoto protokolu má mít 3600 kusů FV panelů výkon 1,3 MWp a dle revizní zprávy více než dvojnásobné množství (8710 kusů) shodných FV panelů má mít výkon „pouze“ 1,655 MWp. Tento logický rozpor v rozsahu množství panelů a jejich výkonů je zřejmý bez případných odborných znalostí a v případě zájmu o řádné zkoumání podkladů, by musel vést k zodpovědnějšímu rozhodování (minimálně požadavku na odstranění rozporů a nikoli okamžitému vydání licence).

V Protokolu o předání díla FWE 3 MW Držovice ze dne 29. 12. 2010, vystaveném společností XXXX a podepsaném Ing. V. a Ing. S., je uvedeno, že uvedené zařízení (tedy FWE 3 MW Držovice) bylo předáno dle Smlouvy o dílo 34/2010 do zkušebního provozu (č. l. 752). I v případě tohoto podkladu je zjevné, že se zde hovoří o FVE s výkonem 3 MW dle původní SOD a nikoli o jakkoli změněné (z hlediska výkonu) FVE a i tato skutečnost by měla vést k podrobnějšímu zkoumání.

Z rozhodnutí Stavebního úřadu Městského úřadu Prostějov ze dne 29. 12. 2010 č. j. PVMU 213799/2010-61, které nabylo právní moci téhož dne, vyplývá, že Stavební úřad Městského úřadu Prostějov přezkoumal žádost o vydání povolení zkušebního provozu, kterou dne 29. 12. 2010 podala společnost XXXX, a na základě tohoto přezkoumání uložil, že kolaudační souhlas na stavbu „Výstavba fotovoltaické elektrárny v lokalitě Držovice na Moravě č. p. 607/1“ lze vydat jen po provedení zkušebního provozu (č. l. 724 – 725). Bez

povšimnutí zde nelze ponechat, že obsahem tohoto rozhodnutí je i údaj, že stavba obsahuje soustavy solárních panelů.

Obsahem elektronické pošty ze dne 31. 12. 2010 navazující na požadavek dodání předávacího protokolu na snížený výkon je pak „Protokol o předání díla FWE 1,655 MW Držovice“ ze dne 29. 12. 2010, vystavený společností XXXX a podepsaný Ing. V. a Ing. S., kde je opět shodně s dokladem č. 1. 752 uvedeno, že uvedené zařízení (logicky nyní FWE 1,655 MW Držovice) bylo předáno dle Smlouvy o dílo 34/2010 do zkušebního provozu (č. 1. 773 jedná se o jinak shodný text – použit předchozí, ale jinak umístěná razítka a podpisy).

Z Rozhodnutí o udělení licence ze dne 31. 12. 2010, č. j. 12387-8/2010-ERU, které nabylo právní moci téhož dne, bylo prokázáno, že obžalovaná Ing. F. podepsala rozhodnutí ERÚ o udělení licence společnosti XXXX číslo 111017158 na dobu 25 let (č. 1. 753 – 754 trestního spisu, č. 1. 57 – 58 správního spisu). Licence byla udělena k provozovně FVE Držovice s instalovaným výkonem 1,655 MW. Z Potvrzení převzetí rozhodnutí a vzdání se práva podání rozkladu vyplývá, že rozhodnutí o udělení licence č. 111017158 převzal dne 31. 12. 2010 obžalovaný Ing. V. (č. 1. 756 trestního spisu, č. 1. 73 správního spisu). Tento doklad na podatelně obsahuje číslo jednací 12387-11/2010 (logicky tedy byl zaevidován dříve než doklady doručené před koncem roku a přitom podstatné pro vydání příslušné licence) a logicky naznačuje, že v době rozhodování nemohla mít obžalovaná F. dané podklady (ve formě doručené na podatelnu) k dispozici. Licence, dle sdělení ERÚ (č. 1. 818-819) byla vytištěna Ing. F. dne 31. 12. 2010 v 11:28:04 hodin. Ve 12:36 hodin bylo v informačním systému zaevidováno pracovníci podatelny protokol o převzetí rozhodnutí a vzdání se práva opravného prostředku.

Zde je nutno navíc k souhrnu těchto listin konstatovat, že obsahem spisu (originálu spisu ERÚ) jsou listiny obsahující originální číslování ERÚ v pravém dolním rohu odpovídající elektronickému přehledu (č. 1. 665) a to od č. 1 po č. 89. Dané číslování, i v kontextu s vkládáním do elektronického registru, pak poukazuje na problematické rozhodování v dané věci. Zde má soud na mysli zejména doklad s číslem 59. Jedná se o určení oprávněné úřední osoby a to obžalované Ing. F.. Z této listiny vyplývá, že na základě Opatření xxxx ERÚ byla dne 13. 10. 2010 ustanovena oprávněnou úřední osobou pro řízení ve věci změny rozhodnutí o udělení licence č. 111017158 Ing. I. F. (č. 1. 755), která tento dokument i podepsala. Tedy je to určení nikoli pro řízení ve věci udělení licence (jak byl oprávněn Bc. P. a Ing. Ž. viz č. 1. 678), ale až pro následné řízení po udělení licence (ke změně tohoto rozhodnutí). Vzhledem k zavedení do interní databáze dne 31. 12. 2010 lze důvodně dovozovat, že tato listina vznikla až po vydání licence (navíc obsahuje její číselné označení) a datum vydání 13. 10. 2010 je zjevně nesprávný údaj (možná pouze přepis, či spíše použití původního rozhodnutí č. 1. 678).

Na toto řízení (o vydání licence) navazuje přezkumné řízení, kdy příslušné dokumenty byly soudu předloženy v tomto případě v kopii. Ze spisového materiálu ERÚ ve věci přezkumného řízení rozhodnutí o vydání licence společnosti XXXX (č. 1. 532 - 655) bylo prokázáno, že řízení bylo zahájeno usnesením xxxx ERÚ ze dne 19. 1. 2011 (č. 1. 532 - 535). Proti tomuto rozhodnutí podala dne 3. 2. 2011 společnost XXXX rozklad (č. 1. 543 - 548), ve kterém k argumentům ERÚ mimo jiné uvedla, že i když bylo původně žádáno o vydání

licence na výrobu elektřiny ve fotovoltaické elektrárně o celkovém instalovaném výkonu 2,995 MWe, byly jim dodány panely v celkovém množství 1,3 MWp v neodpovídající kvalitě s vadnými konektory, které musely být reklamovány a vráceny dodavateli společnosti Xxxx. Reklamační protokol č. 1/34/2010 ze dne 15. 12. 2010 byl předložen dne 30. 12. 2010 při osobním jednání na místě instalace Ing. Ž., který na základě toho navrhl zúžit předmět žádosti na již instalovaných 1,655 MW a dodat revizní zprávu na zařízení o výkonu 1,655 MW a Seznam jednotlivých provozoven v souladu s instalovanou provozovnou o výkonu 1,655 MW. Osobnímu jednání s Ing. Ž. byl přítomen Ing. D. a Ing. V.. Příslušné doklady zaslal Ing. D. na ERÚ elektronickou poštou dne 31. 12. 2010 v 08:46 hodin.

Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 7. 3. 2011 (č. l. 606 – 608) společnost XXXX, v návaznosti na existenci fotografií FVE Držovice z ledna 2011, uvedla, že bylo nutné reklamovat i druhou část panelů pro závady. Mimo polemiky se „Zápisem z kontroly“ (z hlediska doby a přítomných osob) je prezentováno, že podatel splnil všechny podmínky stanovené zákonem, aby mu mohla být udělena licence pro výrobu elektřiny. Získal všechna povolení, doložil podklady a postupoval v souladu s instrukcemi pověřeného zaměstnance ERÚ, Ing. Ž.. Součástí je i čestné prohlášení Ing. D. ze dne 7. 3. 2011, podle kterého, opět mimo výše zmíněné polemiky, Ing. K. vyplnil ve dvou výtiscích protokol o schválení výroby a strany jej řádně podepsaly. První paralelní připojení tak proběhlo, neboť standardní protokol o schválení výroby byl stvrzen a nebylo to nikým zpochybněno. Zde je navíc uvedeno, že po dobu kontroly se na místě, mimo Ing. V. a Ing. D. a pracovníků E.ON Ing. K. a Ing. O., nacházeli i pracovníci společnosti XXXX Ing. S. a Z. D. a dále pracovník ostrahy B. P. se svým známým. (č. l. 609 – 610, 615). Přítomnost jmenovaných osob pak potvrdil v čestném prohlášení i B. P. (č. l. 611-612, 616). Zde nelze přehlédnout, že obsahovou pravost obžalovaný Ing. D. nově nepřímou popřel, když uvedl, že toto podepsal na nátlak spoluobžalovaného Ing. V..

Rozhodnutím xxxx ERÚ ze dne 4. 4. 2011 č. j. 12387-27/2010-ERU (č. l. 624 - 627) byl výše uvedený rozklad společnosti XXXX zamítnut. Rozhodnutím xxxx ERÚ ze dne 5. 4. 2011 č. j. 12387-28/2010-ERU (č. l. 630 - 646) bylo zrušeno rozhodnutí o udělení licence ze dne 31. 12. 2010 vydané pod č. j. 12387-8/2010. Účinky tohoto rozhodnutí nastaly ke dni 31. 12. 2010.

V rámci interního šetření postupu oprávněných úředních osob byly provedeny zástupci vedení ERÚ pohovory s Ing. Ž. a Ing. F., kdy zápisy z těchto byly v kopiích vydány (č. l. 778 - 780). Ze zápisu ze dne 18. 1. 2011 bylo prokázáno, že Ing. Ž. nejprve uvedl, že dne 30. 12. 2010 provedl samostatně kontrolu FVE Držovice, kdy lokalitu dobře znal, když pochází z nedaleké Olomouce. Kontrolu uzavřel s tím, že na místě jsou instalovány pouze panely o výkonu cca 1,665 MW. Následně se přesunul na domluvenou schůzku s žadatelem, kde sdělil, že licenci nelze vydat na požadovaný výkon a navrhl snížení výkonu na polovinu s tím, že žadatel převzal nějaké doklady (asi žádost o snížení výkonu a reklamační protokol na chybějící panely). Následně na dotaz, proč vůbec kontaktoval žadatele, když neprováděl ohledání, sdělil, že žadatele kontaktoval z důvodu, že nevěděl, kde se provozovna přesně nachází. Poté, co byl Ing. Ž. konfrontován se skutečností, že v provozovně nejsou žádné panely, sdělil, že ho žadatelé podvedli a dovezli ho na jinou elektrárnu. Podle zápisu ze dne 8. 2. 2011 s Ing. F. tato popřela, že by s žadatelem (zástupci společnosti XXXX) ve dnech 30. –

31. 12. 2010 komunikovala. Ing. Ž. jí předal kompletní spis a ona pouze licenci vydala. I poté, co byla seznámena s obsahem rozkladu společnosti XXXX o vzájemné komunikaci, tuto popřela. Dne 31. 5. 2011 byl v rámci řízení o rozkladu proti rozhodnutí xxxx ERÚ ze dne 5. 4. 2011, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o udělení licence ze dne 31. 12. 2010 opětovně vyslechnut Ing. Ž., a to i v přítomnosti spoluobžalovaného Ing. V.. Zde uvedl, že s Ing. V. a další osobou se setkal kolem poledne dne 30. 12. 2010 u Tesca v Prostějově za účelem předání chybějících dokladů a vysvětlení dalšího postupu v řízení, jak bylo předem domluveno. Údajně tedy měl převzít chybějící dokumenty, kdy tyto specifikoval jako revize a předávací protokol. Vzhledem k vlastnímu dojmu z obhlídky FVE, kdy dospěl k závěru, že je hotova z cca 1/2, informoval přítomné, že tím pádem neodpovídají dosud předané doklady a navrhl, aby tyto upravili na skutečně instalovaný výkon. Na místě domluvili zaslání podkladů e-mailem a následně doručení originálů při případném převzetí licence (č. l. 653 - 654).

ERÚ dále dne 11. 8. 2011 vydal (č. l. 664) originál dokumentu „Cestovní příkaz“ Ing. L. Ž. ze dne 29. 12. 2010 (č. l. 757), podle kterého vykonal služební cestu dne 30. 12. 2010 do Prostějova a Boskovic, dále ověřenou kopii dokumentu „Změna platového výměru“ Ing. I. F. ze dne 1. 4. 2011 (č. l. 758) a ověřenou kopii dokumentu „Dohoda o rozvázání pracovního poměru“ uzavřená dne 31. 1. 2011 mezi ERÚ a Ing. L. Ž. (č. l. 760). Z dokladu „Změna platového výměru“ je zřejmé, že do 26. 1. 2011 obžalovaná Ing. F. vykonávala činnost související se zastupováním xxxx odboru licencí včetně vydávání rozhodnutí ERÚ ve věcech udělování licencí ..., kdy tomuto odpovídal i osobní příplatek. Tento důkaz v souladu s výpověďmi svědků a faktickým jednáním původně spoluobžalované jednoznačně prokazuje, že tato fyzicky zastupovala xxxx odbor licencí ERÚ, bez ohledu na to zda byl tento stav v dřívější době formálně stanoven.

Ze zprávy ERÚ (č. l. 763) bylo prokázáno, že pokyn k provádění informativního ohledání FVE s výkonem nad 1 MW nebyl v písemné podobě, ale z výpovědí svědků (a dalších důkazů viz např. záznamy o kontrolách) je zjevné, že s tímto byli zaměstnanci obeznámeni a dle něj i postupovali.

Z Opatření č. 23/2010 xxxx ERÚ účinného od 1. 11. 2010 bylo mimo jiné prokázáno, že osobní podání či podání zasláná poštou (včetně jakéhokoli doplnění či případné vzdání se opravného prostředku) nově musela být přijímána pouze přes podatelnu za přítomnosti dvou pracovníků a veškerá jednání při správním řízení s protistranou museli zaměstnanci odboru licencí ERÚ vést pouze ve vyčleněných prostorech (kamerově monitorovaný vestibul v sídle úřadu).

Tyto důkazy jsou tak v souladu s výpověďmi svědků Mgr. P. a Mgr. N. a prokazují snahu vedení ERÚ o nastavení protikorupčních Opatření ke konci roku 2010. Jednání původně spoluobžalovaného Ing. Ž. spočívající v neprovedení dokumentace (např. formou fotodokumentace či záznamu) existujícího stavu (jím vnímané 1/2 osazení FV panelů) a následné nerealizování procesního postupu odpovídajícímu konkrétním zjištěním (oznámení vedoucí k procesnímu ohledání) a naopak snaha vše zlegalizovat, je pak v jednoznačném rozporu se smyslem těchto Opatření.

Dne 15. 11. 2011 vydal Mgr. P. jako tehdejší ředitel Legislativně správní sekce ERÚ DVD-R nosič se zálohou elektronické pošty zaměstnanců ERÚ Ing. Ž. a Ing. F. (č. l. 769 - 774 včetně vytištěných záznamů komunikace). Z této komunikace bylo prokázáno, že dne 31. 12. 2010 v 8:47 hod. obdržel Ing. Ž. od Ing. D. e-mailem přislíbené dokumenty po aktualizaci pro FVE Držovice, tj. revizní zprávu NN a seznam provozoven. V 9:40 hod. si Ing. Ž. vyžádal od Ing. D. ještě předávací protokol na požadovaný výkon, který měl zaslat e-mailem přímo Ing. F.. V 10:08 hod. téhož dne obdržela Ing. F. od Z. Č. předávací protokol. V 10:28 hod. Ing. F. odepsala Č., že je třeba zaslat protokol na výkon, který bude na licenci, tj. na 1,655 MW a ne na 482 KWp. Následoval e-mail v 10:33 hod. od Z. Č., ve kterém jí sdělil, že protokol zašle Ing. D. a že předávací protokol 482 KWp se týká jiné elektrárny. V 11:09 hod. zaslal Ing. D. Ing. F. „Protokol o předání díla FWE 1,655 MW Držovice“ ze dne 29. 12. 2010 (č. l. 773). Z e-mailu ze dne 29. 12. 2010 z 12.15 hod. (č. l. 1009) bylo dále prokázáno, že v něm odesílatel Ing. D. žádá adresáta Z. Č. o dodání revizní zprávy NN části vč. typu panelů a počtu a dále o dodání předávacího protokolu (dokladu o vlastnictví FVE), ke kterému připsal, že Ing. V. je dle zavolání k dispozici na podpis. V příloze Ing. D. zaslal pro doložení na ERÚ Ing. Ž. výpis z KN parcela 607/1 v k. ú. Držovice na Moravě a revizní zprávu VN části. Dále Ing. D. uvedl, že po získání rozhodnutí o předčasném užívání stavby (kdy s Ing. V. toho dne nebo 30. 12. 2010 se vzdá práva odvolání) bude tento dokument dodatečně předán Ing. Ž.. Dále je na č. l. 1010 založen e-mail Ing. D. ze dne 31. 12. 2010 z 9:48 hod., ve kterém žádá Z. Č. na základě e-mailu Ing. Ž. o předávací protokol na výkon 1,655 MW tak, aby mu jej ředitel Ing. S. ještě podepsal v Prostějově.

Z vyjádření ERÚ k předběžnému vyčíslení škody (č. l. 784 - 789) bylo prokázáno, že od 1. 1. 2011 došlo ke snížení výkupních cen elektřiny z obnovitelných zdrojů z 12.150 Kč/MWh na 5.500 Kč/MWh. Rozdíl ve výnosech společnosti XXXX v závislosti na uvedení výroby FVE Držovice do provozu v roce 2010 nebo do 28. 2. 2011 za dobu garantované životnosti FVE činí 239.600.000 Kč rozdíl ve výnosech mezi 443,6 a 204,1 milionů Kč). Od 1. 3. 2011 se však podpora elektřiny vyrobené slunečním zářením vztahuje pouze na elektřinu vyrobenou ve výrobě s výkonem do 30 kWp umístěné na střešní konstrukci nebo na obvodové zdi budovy, a z toho důvodu by společnosti XXXX v případě uvedení FVE Držovice do provozu po datu 1. 3. 2011 zvýhodněná výkupní cena nenáležela.

Z historie tvorby těchto cen v rámci jejich stanovování cenovými rozhodnutími ERÚ, i s ohledem na zásadní bod obhajoby obžalovaných Ing. M. D., Ing. Z. S. a Ing. J. V., je nutno uvést, že v cenovém rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 8/2008 ze dne 18. listopadu 2008, které nabylo účinnosti dnem 1. ledna 2009 byl výkupním cenám a zeleným bonusům pro výrobu elektřiny využitím slunečního záření věnován bod č. 1.9. a pro zdroje s instalovaným výkonem nad 30 kW uvedené do provozu po 1. lednu 2009 byla stanovena výkupní cena elektřiny dodané do sítě částkou 12.790 Kč/MWh a zelené bonusy částkou 11.810 Kč/MWh (fakticky dochází k postupnému mírnému poklesu podpory). Toto cenové rozhodnutí bylo zrušeno s účinností od 1. ledna 2010 cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. 4/2009 ze dne 3. listopadu 2009, které však konkrétní výkupní ceny pro výrobu elektřiny využitím slunečního záření neobsahovalo. Tento nedostatek byl odstraněn cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. 5/2009 ze dne 23. listopadu 2009, které nabylo účinnosti dnem 1. ledna 2010, kdy došlo k doplnění bodu č. 1.15., kdy ve vztahu k výkupním cenám a zeleným bonusům pro výrobu elektřiny využitím slunečního záření pro

zdroje s instalovaným výkonem nad 30 kW uvedené do provozu od 1. ledna 2010 do 31. prosince 2010 byla stanovena výkupní ceny elektřiny dodané do sítě částkou 12.150 Kč/MWh a zelené bonusy částkou 11.180 Kč/MWh (fakticky dochází opět k mírnému snížení podpory).

Podle čl. 1.9 cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009 ze dne 3. listopadu 2009 s účinností od 1.1. 2010 do 31. 12. 2010 se u nově zřizované výroby elektřiny nebo zdroje uvedením do provozu rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění formou výkupních cen.

Cenová rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009 ze dne 3. listopadu 2009 a č. 5/2009 ze dne 23. listopadu 2009, kterými se stanovovala podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů, byla zrušena s účinností od 1. ledna 2011 cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. 2/2010 ze dne 8. listopadu 2010, kterými se stanovovala podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů. Ve vztahu k výkupním cenám a zeleným bonusům pro výrobu elektřiny využitím slunečního záření (nyní opět bod č. 1.9.) pro zdroje s instalovaným výkonem nad 30 kW uvedené do provozu od 1. ledna 2010 do 31. prosince 2010 byla stanovena výkupní ceny elektřiny dodané do sítě částkou 12.400 Kč/MWh a zelené bonusy částkou 11.400 Kč/MWh (fakticky dochází k mírnému navýšení oproti původnímu stavu danému zrušeným cenovým rozhodnutím). Pro zdroje s instalovaným výkonem nad 100 kW uvedené do provozu od 1. ledna 2011 do 31. prosince 2011 dochází ke snížení výkupní ceny elektřiny dodané do sítě na částku 5.500 Kč/MWh a u zelených bonusů na částku 4.500 Kč/MWh.

Toto cenové rozhodnutí pak v bodě 1.10. obsahuje i podmínky, které určují den uvedení do provozu, kdy u nově zřizované výroby připojené do distribuční soustavy nebo přenosové soustavy musí nabýt právní moc licence na výrobu elektřiny, a být ze strany provozovatele distribuční soustavy nebo provozovatele přenosové soustavy provedeno paralelní připojení výroby k distribuční nebo přenosové soustavě. Je zjevné, že oproti předchozí úpravě platné do konce roku 2010 došlo k zásadní změně podmínek, když dosavadní úprava za den uvedení do provozu považovala den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen nebo kdy poprvé začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů. Je zjevné, že tato změna reflektovala reálnou situaci (neschopnost zajistit reálné připojení množství nových subjektů) a aprobovala pouhé „paralelní připojení“, a nikoli faktické dodávání energie do elektrizační soustavy, jak již bylo zavedeno Změnou č. 02/2010, Přílohy č. 4, Pravidel provozování distribuční soustavy, která nabyla právní moci po schválení ERÚ dne 21. 10. 2010, dne 26. 10. 2010 (č. j. 11446-4/2010-ERU). S účinností ode dne 26. 10. 2010 tak na základě této změny Pravidel provozování distribuční soustavy společnosti E.ON Distribuce, a.s. vydaných na základě § 25 zákona č. 458/2000 Sb., (energetický zákon), která byla schválena ERÚ a která byla závazná pro všechny účastníky trhu s elektřinou, byl zaveden pojem „první paralelní připojení“, kdy bylo přesně stanoveno jaké podmínky musí být splněny před prvním paralelním připojením a při prvním paralelním připojení. Tato změna připouštěla úspěšné provedení „prvního paralelního připojení“ fakticky na základě kontroly výroby i bez instalace měřicího a účtovacího zařízení.

Na základě žádosti policejního orgánu předložila společnost E.ON zprávu ze dne 25. 4. 2012, ve které vysvětluje pojem „první paralelní připojení“ (č. l. 884 – 893 včetně příloh), kdy tento formální a technický úkon byl zaveden Změnou č. 02/2010, Přílohy č. 4, Pravidel provozování distribuční soustavy, která nabyla právní moci dne 26. 10. 2010. Je zde založena i změna pravidel pro paralelní provoz ze zdrojů se sítí provozovatele distribuční soustavy, dle kterých je nutné při prvním paralelním připojení provést řadu zkoušek. Z předmětných listin přitom vyplývá, že uskutečnění měřitelné dodávky vyrobené elektřiny nebylo dle společnosti E.ON podmínkou pro přiznání podpory výroby elektřiny, když i v případě instalace měřících zařízení až v roce 2011 byla přiznávána podpora dle roku 2010. V přechodném období, tj. od 26. 10. 2010 do 31. 12. 2010, tak zjevně ERÚ a E.ON akceptoval, že za den uvedení výrobní do provozu pro účely stanovení rozhodného dne pro přiznání podpory (povinný výkup nebo zelený bonus) v souladu s čl. 1.9 cenového rozhodnutí ERÚ č. 4/2009 lze označit pozdější z termínů „účinná“ licence na výrobu elektřiny a datum paralelního připojení výrobní k distribuční soustavě, které se dokumentuje vystavením protokolu o splnění technických podmínek pro uvedení výrobní do provozu s distribuční soustavou PDS (protokol o schválení výrobní), jak vyplývá z e-mailu Ing. R. K., vedoucího oddělení regulace zdrojů a sítí Odboru elektroenergetiky ERÚ z 27.10. 2010. Dále z tohoto e-mailu vyplývá, že toto stanovisko bylo zveřejněno dne 27. 10. 2010 na internetových stránkách ERÚ (č. l. 903).

Fakticky obchodním společností provozujícím FVE byl společností E.ON přiznán nárok na výkupní cenu za výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu v roce 2010, ačkoliv do 31. 12. 2010 nedošlo ze strany výrobce k dodávce elektřiny do distribuční soustavy. Měření dodávky nebylo podmínkou z kapacitních důvodů specialistů na jejich straně pro montáž měření v závěru roku 2010, kdy řešili stovku požadavků na připojení vyroben. Skutečnost, že takto bylo postupováno pak vyplývá i z dalších dokladů společnosti E.ON, kdy tato poskytla seznam obchodních společností provozujících 169 FVE (č. l. 898 – 902), u kterých došlo ke schválení výrobní, resp. vyplnění Protokolu o schválení výrobní (tedy k prvnímu paralelnímu připojení) již v roce 2010, ale které začaly dodávat vyrobenou elektřinu do distribuční sítě společnosti E.ON až v roce 2011, a přesto jim společnost E.ON proplácela výkupní cenu za vyrobenou elektřinu z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu v roce 2010.

Z listin poskytnutých ERÚ ve věci týkající se řízení o udělení licence na výrobu elektřiny společností FVE Držovice 36 s.r.o., tedy FVE přímo sousedící s FVE Držovice (č. l. 792 - 815) bylo zjištěno, že elektrárna ve vlastnictví této společnosti v k. ú. Držovice měla mít podle předávacího protokolu ze dne 26. 11. 2010 instalovaný výkon 3 MWp a podle rozhodnutí o udělení licence na výrobu elektřiny ze dne 3. 12. 2010 byl celkový instalovaný výkon výrobní elektřiny 3,036 MWp (č. l. 792 - 793). Ve spise se dále nachází Rozhodnutí o udělení licence č. 111017633 ze dne 1. 12. 2010 společnosti FVE 36 s.r.o. a kopie katastrální mapy (č. l. 796 - 797). Ze Smlouvy o dílo ze dne 15. 11. 2010, uzavřené mezi FVE 36, s.r.o. a CE Solar s.r.o., bylo zjištěno, že předmětem smlouvy bylo zhotovení FVE Držovice o plánovaném instalovaném výkonu 3 MW s termínem provedení díla do 15. 12. 2010 (č. l. 798 - 815). Tyto důkazy jsou k ustálení skutkového stavu nadbytečnými, když v případě této elektrárny není poznatek, že by došlo k prověřování jejího stavu (zejména někým z původně

spoluobžalovaných – Ing. Ž. či Ing. F.), ani mezi oprávněnými úředními osobami nefigurují Ing. Ž. či Ing. F..

Z podkladů ERÚ (č. l. 818 – 827) a připojeného spisu zdejšího soudu sp. zn. 43T 5/2015 pak bylo mimo jiné prokázáno, že i v případě žádosti o udělení licence společnosti Mondragone s.r.o. byl do spisu zaevidován reklamační protokol na reklamaci fotovoltaických panelů nyní typu LDK 195M, 9.744 ks modulů z 30. 12. 2010 společnosti XXXX podepsaný Z. Č. (č. l. 820) vůči společnosti H Power s.r.o. Do spisu byl zaevidován až dne 3. 1. 2011, když přitom již dne 31. 12. 2010 vytiskl specialista oboru licencí Ing. K. (zastupující Ing. Ž.) rozhodnutí o udělení licence a toto téhož dne podepsala Ing. F..

Z vytištěných fotografií poskytnutých společností E.ON (č. l. 831 – 842), které byly pořízeny Ing. Z. K. na místě při kontrole FVE Držovice dne 31. 12. 2010, resp. 5. 1. 2011, bylo zjištěno, že ke dni 31. 12. 2010 ani ke dni 5. 1. 2011 nebyly na FVE Držovice nainstalovány žádné fotovoltaické panely, kdy je zjevné, že jsou zde pouze prázdné konstrukce. Fotografie byly dodány taktéž na CD nosiči (č. l. 843).

Společnost E.ON Distribuce, a.s. (předseda představenstva Ing. H.) vydala dne 10. 4. 2012 listiny týkající se žádosti o první paralelní připojení FVE Držovice společnosti XXXX (č. l. 844 – 880).

Ze Žádosti o první paralelní připojení výrobní k distribuční síti 22 kV FVE Držovice ze dne 29. 11. 2010 bylo zjištěno, že tuto žádost včetně příloh (č. l. 847-876) podal za XXXX Ing. D. (č. l. 846). Na č. l. 847 se nachází Potvrzení generálního dodavatele fotovoltaické elektrárny na parc. č. 607/1 v k.ú. Držovice na Moravě o souladu provedení výrobní ze dne 29. 11. 2010, ve kterém XXXX jakožto generální dodavatel, zastoupený obžalovaným Ing. S., potvrzuje, že FVE o výkonu 3 MW na parc. č. 607/1 v k.ú. Držovice na Moravě je provedena v souladu s podmínkami stanovenými uzavřenou smlouvou o připojení výrobní k distribuční síti 22 kV E.ON Distribuce č. 700136599000010 ze dne 25. 11. 2009 a s platnými předpisy. Mezi podklady je založena kopie Zprávy o výchozí revizi elektrického zařízení ev. č. 200/2010 ze dne 29. 12. 2010 Ing. V. D. na výkon FVE 1,655 MW (č. l. 848 – 850, č. l. 851 – 855), originál Zprávy o výchozí revizi elektrického zařízení ev. č. 167/2010 ze dne 30. 11. 2010 Ing. V. D. na výkon FVE 3 MW (č. l. 856 – 862), originál Zprávy o revizi Ing. J. J. ze dne 30. 11. 2010 (č. l. 863 – 866), protokoly o napěťové zkoušce kabelů VN a trafostanice VN ze dne 30. 11. 2010 (č. l. 867 – 871) a protokoly o pokládce kabelů ze dne 21. 11. 2010 (č. l. 872 – 875). Na č. l. 876 se nachází čestné prohlášení, kterým XXXX, zastoupená Ing. V. a Ing. D., prohlašuje, že je vlastníkem FVE 3 MWp v katastrálním území Držovice na Moravě, parc. č. 607/1, v celém rozsahu.

Vlastní doklady společnosti E.ON Distribuce, a.s. jsou na č. l. 877 - 878 (případně z hlediska dokladů předložených při kontrole dne 31. 12. 2010 i na č. l. 879 - 880).

Z Protokolu o schválení výrobní, který byl přílohou č. 2 Smlouvy o připojení zařízení Výrobce elektriny k distribuční soustavě č. 700136599000010 (č. l. 877), fakticky se jedná o údaje odpovídající Zápisu z kontroly sepsanému svědkem Ing. K. dne 31. 12. 2010 (č. l. 878), bylo zjištěno, že obsahuje údaj - poznámku, že panely nejsou namontovány a že byl současně

předán Reklamační protokol č. 2/34/2010 (č. l. 880) a licence č. 111017158 (č. l. 879). Tuto skutečnost potvrzuje i Zápis z kontroly FVE XXXX, který byl vyhotoven dne 31. 12. 2010 v 15 hod. na místě samém Ing. K. a podepsán jím a dále montérem F.. Z tohoto zápisu bylo zjištěno, že předmětem kontroly bylo provedení prvního paralelního připojení FVE. Vzhledem k neosazení FV panelů nebyla FVE v době prováděné kontroly schopna provozu. Na základě zjištěných skutečností nebylo první paralelní připojení této FVE provedeno. Nebyla provedena ani simulace poruchových stavů ani žádné jiné funkční zkoušky. Tyto údaje jsou pak v souladu s předloženou fotodokumentací. Z fotografií (č. l. 830 – 843), které byly pořízeny zaměstnanci E.ON dne 31. 12. 2010 a dne 5. 1. 2011, bylo zjištěno, že se na FVE Držovice nenacházely žádné fotovoltaiické panely. Z kopie předloženého Reklamačního protokolu č. 2/34/2010 ze dne 30. 12. 2010, vyplývá, že dle něj společnost XXXX reklamuje u společnosti Xxxx celkem 8.710 ks (celou dodávku) vadných panelů Suntech ST 190S-24/Ad na 1,655 MWp. Datum vyřízení reklamace je pak stanoveno na 28. 1. 2011. Opět i na tomto dokladu je uveden podpis, který navozuje příjmení „B.“.

Obdobné (shodné) doklady jsou i obsahem správního spisu ERÚ, kdy v rámci řízení o rozkladu společnost E.ON Distribuce a.s., na výzvu ERÚ zaslala Protokol o schválení výroby (č. l. 554, shodné s č. l. 877), Smlouvu o připojení zařízení Výrobce elektřiny k distribuční soustavě ze dne 25. 11. 2009 včetně přílohy č. 1 a dodatku č. 1 (č. l. 556 - 564), kdy za společnost XXXX jednal V. O., Stanovisko k žádosti o první paralelní připojení (č. l. 555), Zprávu o výchozí revizi (č. l. 565-569, shodné s č. l. 848 - 850), Reklamační protokol č.: 2/34/2010 (č. l. 570, shodné s č. l. 880), Zápis z kontroly (č. l. 601, shodné s č. l. 878) a fotografie ze dnů 31. 12. 2010 a 5. 1. 2011 (č. l. 571 - 582, 586 - 597, shodné s č. l. 831 – 842), doplněné fotografiemi ze dne 7. 2. 2011 (č. l. 598 – 600). I z nově předložených fotografií je zjevné, že v prostoru FVE Držovice se nadále nenachází žádné FV panely, ale pouze konstrukce.

Dne 25. 1. 2012 vydal obžalovaný Ing. S. Stavební deník s nápisem „3 MW Držovice Prostějov I“ (č. l. 905 – 957) a Stavební deník s nápisem „3 MW Držovice Prostějov II“ (č. l. 958 – 1008), z něhož vyplývá mimo jiné upozornění ze dne 8. 12. 2010 na to, že se stále odkládá dodávka panelů a nelze tak garantovat nástup pracovníků a jejich montáž (č. l. 967). Další zápis je až ze dne 16. 12. 2010, jímž je souhlas stavebního úřadu se změnou stavby před dokončením. Montáž panelů není ve stavebním deníku zaznamenána. Dne 29. 12. 2010 je zaznamenáno předání díla do zkušebního provozu dle protokolu o předání díla FVE 3 MW Držovice. Zápis ze dne 30. 12. 2010 pak uvádí zahájení úklidových prací souvisejících s ukončením díla dle přiloženého protokolu. Podle následujícího zápisu ze dne 26. 1. 2011 bylo rozhodnuto o ukončení prací společností XXXX, která měla do 3. 2. 2011 dokončit oplocení. Práce společností XXXX byly ukončeny v plném rozsahu dne 3. 2. 2011. Dále vydal i kopie dvou e-mailů (č. l. 1009 - 1010) popsanych výše.

Obžalovaným Ing. V. byly v rámci trestního řízení předloženy listinné důkazy, které měly prokazovat jím uplatněnou obhajobu. Takto v rámci výpovědi v přípravném řízení předložil zejména jednotlivé jím popisované e-maily včetně příloh (č. l. 154 - 226) a dále fotografie dokumentující porovnání stavu FVE Mondragone ke dnům 31. 12. 2010 a 24. 5. 2011 na (č. l. 227 - 235 včetně informace o parcele z katastru nemovitostí), kdy je zjevné, že na záběrech s datem 31. 12. 2010 nejsou namontované FV panely (na rozdíl od záběrů

obdobných míst s datem 24. 5. 2011). První e-mail od J. P. (z adresy : xxxx) pro obžalovaného Ing. V. (adresa : xxxx) byl ze dne 26. 9. 2010 v 5.42 PM hod., předmět „FW: 3 smlouvy“, obsahující v příloze návrhy smlouvy o půjčce, smlouvy o dílo a servisní smlouvy, kdy se jednalo o přeposlání e-mailu původně od obžalovaného Ing. S. (z adresy : xxxx z téhož dne, kdy v textu pro svědka P. (v oslovení označen jako J.) je mimo jiné zmíněno, že musí v po (zjevně pondělí 27. 9. 2010) dojít k podpisu a zaplacení záloh na panely. Z návrhu smlouvy o půjčce je zjevné, že tato neobsahuje označení věřitele, ale počítá s maximální výší 3.000.000 EURO za 1MWh výkonu FVE (v tomto případě tedy celkově cca 9.000.000 EURO) s možností tuto čerpat v době od 10. 10. 2010 do 30. 11. 2010 se splatností 10 let. Z návrhu smlouvy o dílo je identifikován zhotovitel společnost XXXX, ale neobsahuje žádné údaje ke konkrétnímu dílu, kdy je zjevné, že se jedná o smlouvu (vzor) určenou původně k jinému projektu (viz údaje v textu : povolený výkon 1 MWp, místo plnění – střechy na budovách apod.). Obdobné údaje (o identifikaci společnosti XXXX a jinak bez konkrétních údajů) lze uvést i k servisní smlouvě. Návrh smlouvy o dílo oproti originálu smlouvy neobsahuje údaje o financování jinou institucí (viz čl. VI/3b). Druhý e-mail od J. V. ze společnosti XXXX (z adresy : xxxx@xxxx.cz) pro obžalovaného Ing. S. (adresa : S.@xxxx.cz) je ze dne 3. 10. 2010 v 22.57 hod., předmět „FW: Reference a O společnosti“, obsahující v příloze popis historie společnosti XXXX doplněný fotografiemi realizovaných solárních elektráren. Z dokladů k zajištění financování prostřednictvím společnosti Xxxx s.r.o., smlouvy ze dne 4. 10. 2010 a příjmových pokladních dokladů ze dnů 4. 10. 2010 a 6. 10. 2010 a navazujících e-mailů bylo prokázáno, mimo data a obsahu uzavřené smlouvy i ta skutečnost, že došlo k uhrazení zálohy ve výši 2 x 200. 000 Kč. E-mailová korespondence je s datem 7. 10. 2010 od svědkyně Š. (adresa : Xxxx) obsahující v příloze potvrzení o financování od společnosti Solarrendite GmbH ovšem na jiné FVE. Následně v e-mailu z 29. 10. 2010 je zmiňována schůzka 1. 11. 2010, dne 3. 11. 2011 je J. P. žádána písemná garance pro financování u svědka K. (mimo jiné FVE Držovice i FVE Mondragone) a dne 15. 11. 2010 je požadováno společností Xxxx vrácení podkladů od společnosti Solarrendite GmbH, jak bylo původně domluveno již k datu 11. 11. 2010. Poslední e-maily související se společností Xxxx s datem 21. 11. 2010 pak souvisí s další zálohou ve výši 300.000 Kč, ovšem od společnosti Mondragone. Z dokladů k zajištění financování prostřednictvím společnosti Heritage Investment (J. F.) vyplývá, že 20. 12. 2010 mělo dojít k uzavření dohody o zajištění úvěru a poskytnutí částky 156.712 Kč obžalovaným Ing. V., kdy od této dohody bylo po vzájemné dohodě odstoupeno dne 27. 12. 2010. Poslední e-mail od obžalovaného Ing. D. (z adresy : Xxxx) pro Z. Č., Ing. K. a na vědomí mimo jiné i obžalovanému Ing. S. ze dne 18. 12. 2010 se týká zajištěné dodávky FV panelů na den 20. 12. 2010. V hlavním líčení dne 21. 3. 2014 tento obžalovaný doložil další část e-mailů vztahujících se k financování prostřednictvím společnosti Heritage Investment (č. l. 1875 - 1881). Z těchto je zjevné, že dne 21. 12. 2010 měla být z adresy Xxxx zaslána na e-mail společnosti Heritage Investment (adresa : xxxx) zaslána příloha dokumentující údajnou platbu – příjem 4.000.000 (údajně GBP na hlavičkovém papíru banky HSBC), kdy vzhledem k nemožnosti odkódování byla dne 22. 12. 2010 poslána z adresy Xxxx přímo společnosti XXXX, kdy následně byla obžalovaným Ing. V. přeposlána Ing. S. a svědku D.. Je zjevné, že tento doklad – údajně dokladující fiktivní úhradu částky 4.000.000 GBP se objevuje až právě s tímto datem (21. 12. 2010), kdy se jedná o totožný doklad předložený již svědkem D. (č. l. 1148). V hlavním líčení dne 19. 3. 2014 tento obžalovaný doložil další část e-mailů vztahujících se ke komunikaci s obžalovaným Ing. S.. Z této vyplývá, že obžalovanému Ing. S. byl z adresy xxxx doručen

dne 18. 1. 2011 v 10:29 e-mail podepsaný obžalovaným Ing. V., ve kterém je mu sděleno, že společnost XXXX bude prodána společnosti CIDEM a.s., přičemž panely si dodá kupující sám. Zároveň je žádán, aby do 16 hod. toho dne vyčíslil závazky XXXX vůči společnosti XXXX. Dalšího dne mělo proběhnout společné jednání v Kroměříži, kde měla být sjednána vzájemná dohoda o narovnání. Ing. S. je v e-mailu nabádán, aby připravil prohlášení, že původně dohodnutá dodávka panelů (vč. probíhajícího reklamačního řízení) mezi společnostmi XXXX a německým dodavatelem je k datu 20. 1. 2011 stornována. V e-mailu ze dne 18. 1. 2011 v 14:13 zaslal Ing. S. na adresu xxxx položkový rozpočet skutečně provedených prací s tím, že vše ostatní budou řešit dalšího dne na místě, popř. toho dne večer (č. l. 1872 - 1874). Ke spolupráci se společností xxxx a.s. (svědek Z.) pak v hlavním líčení dne 20. 3. 2014 doložil e-mail ze dne 9. 12. 2010 z 14:52 od Ing. L. V. odeslaný z adresy : Xxxx mimo jiné společnosti XXXX (adresa : xxxx) obsahující v příloze „Smlouvu o smlouvě budoucí V.“ a „Smlouvu o bud.smlouvě-převod podílu V., kdy doložena soudu byla pouze Smlouva o budoucí smlouvě o převodu obchodního podílu s datem 10. 12. 2010 mezi obžalovaným Ing. V. a společností xxxx a.s. zastoupenou Ing. Z., jejímž obsahem je závazek uzavřít smlouvu o převodu obchodního podílu obžalovaného ve společnosti XXXX za částku 38.000.000 Kč splatnou do 13. 12. 2010. Z obsahu smlouvy vyplývá, že zároveň měla být společnosti XXXX poskytnuta půjčka na dostavbu FVE Držovice ve výši 202 milionů Kč + 20% DPH (?) (č. l. 1899-1901). Ke spolupráci se společností Xxxx a.s. (svědek D.) pak v hlavním líčení dne 20. 3. 2014 doložil e-mail ze dne 14. 1. 2011 z 15:26 odeslaný z adresy : xxxxas@gmail.com na adresy Xxxx a XXXX obsahující v příloze Smlouvu o smlouvě budoucí kupní a směnku (č. l. 1895 - 1898). Předmětem smlouvy je uzavření kupní smlouvy do data 28. 2. 2011 na 8785 kusů FV panelů s nominálním výkonem 1.669.150 Wp za cenu cca 2,9 milionů Euro při zajištění směnkou s dvojnásobnou hodnotou (cca 5,8 milionů Euro) a osobním avalem obžalovaného Ing. V..

K možné dostavěnosti FVE Mondragone (a tedy případné věrohodnosti svědka P. či obžalovaného Ing. S.) pak v hlavním líčení dne 21. 3. 2014 doložil doklady týkající se této FVE (č. l. 1902 - 1907). Z těchto vyplývá, že společnost H-POWER s.r.o. měla dodat společnosti XXXX 504.985 (Wp) FV panelů o výkonu 195W. Tato dodávka je přítom na faktuře označena dnem zdanitelného plnění 10. 1. 2011, kdy vystavena je dne 28. 1. 2011.

V hlavním líčení dne 19. 3. 2014 tento obžalovaný doložil přepis výběru SMS na jeho telefonním čísle xxxx, který předložil i možností shlédnutí v mobilním telefonu. Jednalo se o následující SMS zprávy. Zpráva odesílatele Ing. S., tel. xxxx ze dne 4. 11. 2010, 21:44:55 – Nevím, jak chtějí ti debilové garantovat připojení. Eon už nemá kapacity na přípojky, kdybych to neupláceli, tak jsou naši zákazníci nahraní. To jsou jen keci, je tam hromada technických detailů, o kterých nemají tušení. Zpráva odesílatele P., tel. Xxxx ze dne 6. 11. 2010, 18:53:27 – Teď volal K., smlouvy jim konečně přistály po kontrole ráno zašlou. Materiál s námi v po domluví. P. garantoval, že ho má! Krásný večer J.P. Zpráva odesílatele K., tel. xxxx, ze dne 14. 12. 2010, 13:23:36 – A teď už vás nechápu. Vaše dedukce, že vás chce někdo o něco obrát, jsou liché. Absolutně nekomunikujete. Je to vaše osobní rozhodnutí. Máme pro vás materiál na dostavbu naší FVE ovšem prosit vás nebudeme. Váš přístup je naprosto v rozporu se smlouvou. Zpráva odesílatele D., tel. 602 717 454 ze dne 18. 1. 2011, 8:48:14 – Pane Ing. V., myslel jsem si, že jste seriózní člověk, ale teď vidím, Vaši pravou tvář. Váš právník pro mě nic neudělal, tak nevím, proč bych mu měl dlužit. Nejsem žádný podvodník a nenechám se urážet, zamyslete se nad vašim duševním zdravím. Ty 2 mil. jsou

vaše a taky vám je vrátím. D. a ze dne 8. 2. 2011, 13:53:22 – Jsem na jednání, zavolám později. Převod udělám ještě dnes.

Dne 19. 3. 2014 předložil obžalovaný Ing. V. i „Projekt FVE 3MW“ k dokladování skutečnosti, že původně počítal s jinou variantou výstavby než se společností XXXX. Z těchto dokladů – prakticky smluvní dokumentace výstavby prostřednictvím společnosti MB systém technology s.r.o. mimo jiné vyplývá, že tato společnost počítala při výpočtu rentability FVE Držovice při podmínkách garantovaných výkupních cen roku 2010 s celkovým výnosem cca 457 milionů Kč za dobu 20 let a to bez DPH. Mechanismus tohoto výpočtu je přitom obdobný jako při vyčíslení škody v této věci (zde počítáno s nižší částkou cca 444 milionů Kč při zohlednění meziročního poklesu výkonu panelů). Fakticky lze uzavřít, že minimálně obžalovanému Ing. V. (z hlediska jeho obhajoby) musela být známa tato částka jako možný zisk a v důsledku možného poklesu výkupních cen pak i částka, která představuje možnou škodu v této věci.

Obžalovaný Ing. S. uvedl k přečtené zprávě, že nedokáže určit, zda je pravdivá či nikoli. Sdělil, že zmíněné telefonní číslo od roku 2011 nepoužívá. XXXX však nikdy nejednal za investora s E.ONem nebo ERÚ, to byla záležitost investorů. Pokud se týká nějaké SMS zprávy o úplatech, tak nikdy nikomu nebyly žádné finanční prostředky předány. XXXX disponoval každý rok několika desítkami litrů slivovice, ale ty byly pracovníky společnosti XXXX používány pouze jako dar, nikoli úplatek.

Obžalovaným Ing. D. byla v rámci důkazních návrhů předložena soudu dne 31. 12. 2013 i e-mailová korespondence zahrnující celkem pět e-mailů, přičemž všechny byly od Č. (z adresy : xxxx) pro obžalovaného Ing. D. (adresa : Xxxx). První e-mail byl ze dne 31. 12. 2010 v 9.33 hod., předmět „FW: reklamace“, obsahující v příloze reklamační protokol č. 2/34/2010 ze dne 30. 12. 2010 s jedním razítkem společnosti XXXX bez podpisů (č. l. 1607-1608), který je s výhradou podpisů shodný doklady ve spise (č. l. 570). Další e-mail zaslal Č. obžalovanému Ing. Ž. a v kopii obžalovanému Ing. D.. Jednalo se o e-mail ze dne 29. 12. 2010 v 14.30 hod., předmět „Držovice 3 Mw“, ve kterém Č. informuje Ing. Ž. o tom, že mu zasílá požadované podklady a ostatní je na Ing. V.. E-mail obsahoval Zprávu o revizi Ing. J. ze dne 30. 11. 2010, výpis z katastru nemovitostí parcely č. 607/1, a Zprávu o výchozí revizi Ing. D. ze dne 29. 12. 2010 na výkon FVE 2,9 MW s počtem panelů 15.600 ks (č. l. 1609-1627). Tyto dokumenty jsou obsahově totožné s doklady ve spise (č. l. 726-736). Další e-mail zaslal Č. Ing. D. dne 31. 12. 2010 v 9.59 hod. Předmětem e-mailu byl „FW: před.protokol Držovice“ a v příloze byl přiložen Protokol o předání díla FWE 1,655 MW Držovice ze dne 29. 12. 2010 s razítkem zhotovitele XXXX bez podpisu (č. l. 1628-1629). Tento dokument je obsahově totožný s doklady ve spise (č. l. 773). V další e-mailu ze dne 31. 12. 2010 v 8.20 hod. s předmětem „FW: REVIZE KOMPLET“ zaslal Č. Ing. D. Zprávu o výchozí revizi Ing. D. ze dne 29. 12. 2010 na výkon FVE 1,655 MW s počtem panelů 8.710 ks (č. l. 1630 - 1635). Tento dokument je obsahově totožný (včetně oříznutí razítka) s doklady ve spise (č. l. 739 - 743). Poslední předložený e-mail od Č. Ing. D. je ze dne 29. 12. 2010 v 9.05 hod. s předmětem „takto to bude na revizi“ a obsahuje screenshot obrazovky počítače s technickými údaji (č. l. 1636). První a třetí e-mail byl Č. přeposlán krátce (v řádu minut) poté, co jej obdržel od odesilatele K.ové z e-mailové adresy sekretariat@xxxx.cz.

Státním zástupcem byla soudu dne 14. 5. 2014 doručena část e-mailů, týkajících se projednávání věci, která byla zajištěna na datových nosičích při prohlídkách v jiné trestní věci (Policie ČR, ÚOKFK, expozitura Hradec Králové sp. zn. OKFK-3262-471/TČ-2012 – podvod související s FVE Mondragone, č. l. 2018 - 2022), kdy část již byla popsána v souvislosti se záznamy e-mailové korespondence zejména Ing. Ž.. Jedná se o e-mailovou komunikaci M. D. z adresy Xxxx v období od 20. 10. 2010 (od výzvy ERÚ – Ing. Ž. k doplnění podkladů žádosti o udělení licence) do 31. 12. 2010. Z této komunikace vyplývá, že již v počátcích, kdy byla domluvena komunikace s ERÚ prostřednictvím Z. Č. (resp. společnosti XXXX) docházelo k zásahům do této ze strany obžalovaného Ing. D., který se iniciativně v této angažoval (arg. 20. 10. 2010 „zajedu na ERÚ doložit ...“). Stejně tak je zjevné, že i v komunikaci se společností E.ON se opět angažuje tento obžalovaný (arg. 25. 11. 2010 „podal jsem 22. 11. přes podatelnu E.ON ...“). Skutečnost, že ke konci roku 2010 převzal tuto komunikaci výlučně sám, je pak zjevná ze záznamu služebních e-mailů původně spoluobžalovaného Ing. Ž.. Z hlediska zákonnosti podkladů pro případné další rozhodování (zejména licence) je zajímavá poznámka v e-mailu ze dne 16. 12. 2010 vztahující se rozhodnutí stavebního úřadu Městského úřadu Prostějov o předčasném užívání stavby, kdy toto je podmínováno alespoň částečně vizuálně namontovanými panely, kdy z dokazování je zjevné, že k tomuto vůbec nedošlo. Dne 29. 12. 2010 je tímto úřadem vydáno rozhodnutí o zkušebním provozu, kterým uložil, že kolaudační souhlas lze vydat pouze po provedení zkušebního provozu i s argumentací, že stavba obsahuje soustavy solárních panelů. Tentýž den (29. 12. 2010) je v e-mailové komunikaci zmiňováno, že tento doklad bude dodatečně předán Ing. Ž. (evidentně je již kalkulováno s plánovanou schůzkou), když další specifikované doklady mají být ze strany svědka Z. Č. zaslány Ing. Ž. e-mailem. E-mail z 18. 12. 2010 reaguje na předpokládanou dodávku panelů dne 20. 12. 2010 a koresponduje tak s údaji o předpokládané dodávce prostřednictvím společnosti Xxxx. Poslední e-mail ze dne 31. 12. 2010 v 09:48 hodin obsahuje požadavek na připravení předávacího protokolu na výkon 1,655 MW, když reaguje na e-mail od Ing. Ž., který poukazuje na tento chybějící dokument.

Z úředního záznamu (č. l. 1158) a shromážděných podkladů příslušných hotelů (č. l. 1159 – 1166) bylo prokázáno, že obžalovaný Ing. V. byl ubytován v Prostějově mimo jiné v termínu 28. 12. - 29. 12. 2010, tedy těsně pře schůzkou s Ing. Ž.. Skutečnost, že v odpoledních hodinách dne 29. 12. 2010 se měl v Prostějově nacházet i Ing. D. vyplývá z e-mailu ze dne 29. 12. 2010 (č. l. 2022). Prakticky lze vyloučit, že by nebyli přítomni i na stavbě FVE (jednání se zástupci společnosti XXXX, případně jinými subjekty, mohli vést kdekoli jinde – obžalovaný Ing. V. navíc doznal, že dne 30. 12. 2010 byl v sídle společnosti XXXX), když jejich pobyt v Prostějově s ohledem na jejich bydliště jinak ztrácí smysl, a museli tak znát reálný stav této elektrárny i před schůzkou s původně spoluobžalovaným Ing. Ž..

K otázce věrohodnosti jednotlivých obžalovaných a svědků pak byly Ověřeny doklady o stíhání jednotlivých obžalovaných či svědků v dalších trestních věcech či připojeny konkrétní trestní spisy. Z usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 25. 2. 2014 (č. l. 1913-1926) a připojeného trestního spisu zdejšího soudu sp. zn. 43T 5/2015 bylo prokázáno, že obžalovaný Ing. S. společně mimo jiné se svědky Ing. D., J. P. a Bc. Z. D. je stíhán pro obdobnou trestnou činnost, právně kvalifikovanou opět jako zločin podvodu podle § 209 odst.

1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku (zčásti dokonalejší a zčásti ve stádiu pokusu), ve vztahu k FVE společnosti Mondragone s.r.o. Opět mělo dojít k datu 31. 12. 2010 vylákání licence a zde i protokolu o schválení výroby k nedostavěné FVE. Z obžaloby Vrchního státního zastupitelství Olomouc pobočka Brno sp. zn. 3 VZV 4/2012, nyní spis Krajského soudu v Brně sp. zn. 46T 7/2013 (č. l. 1927 - 2005) bylo prokázáno ve vztahu k původně spoluobžalované Ing. F., že tato společně mimo jiné se svědkem Bc. L. P. je stíhána pro obdobnou trestnou činnost ve vztahu k FVE společností Z.-Sun s.r.o. a Saša-Sun s.r.o. Opět mělo dojít z její strany jednáním úřední osoby dne 31. 12. 2010 k nedbalostnímu zamření splnění důležitého úkolu s následkem škody velkého rozsahu. Z rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 48T 2/2016 (č. l. 2892 - 2907) a rozsudku Vrchního soudu v Olomouci č. j. 6To 101/2016-1901 (č. l. 2908 - 2927) bylo prokázáno, že Ing. I. F. byla za zvlášť závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku a dále za sbíhající se přečin maření úkolu úřední osoby z nedbalosti dle § 330 odst. 1 trestního zákoníku, kterým byla uznána vinnou rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 27. 6. 2014, č.j. 46 T 5/2013- 2166 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21. 10. 2015, sp. zn. 5 To 54/2015 a za sbíhající se přečin maření úkolu úřední osoby z nedbalosti dle § 330 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, kterým byla obžalovaná uznána vinnou rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 22. 2. 2016, č.j. 46 T 7/2013-9824, odsouzena k souhrnnému trestu odnětí S. v trvání 3 roků s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 5 (pěti) roků. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku jí byl dále uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu zaměstnání, v němž rozhoduje jako úřední osoba ve správním řízení, ve výměře 6 (šesti) roků.

K právní subjektivitě zúčastněných subjektů jsou obsahem spisového materiálu i výpisy z obchodního rejstříku společností XXXX (č. l. 1243 - 1258), XXXX (č. l. 1259 - 1263) a XXXX (č. l. 1264 - 1265). Z těchto bylo mj. prokázáno, že obžalovaný Ing. S. byl v době od 12. 5. 2008 do 4. 7. 2011 předsedou představenstva společnosti XXXX. Obžalovaný Ing. V. je od 22. 9. 2010 doposud jednatelem společnosti XXXX.

Z písemného vyjádření ERÚ k předběžnému vyčíslení škody učiněného pro Policii ČR ze dne 7. 5. 2012 (č. l. 784 - 789) bylo prokázáno, že od 1. 1. 2011 došlo ke snížení výkupních cen elektřiny z obnovitelných zdrojů z 12.150 Kč/MWh na 5.500 Kč/MWh. Rozdíl ve výnosech společnosti XXXX v závislosti na uvedení výroby FVE Držovice do provozu v roce 2010 nebo 2011 za dobu garantované životnosti FVE činí 239.600.000 Kč. Zákonem č. 330/2010 Sb. ze dne 3. 11. 2010 se však s účinností od 1. 3. 2011 vztahuje podpora elektřiny vyrobené slunečním zařízením pouze na elektřinu vyrobenou ve výrobě s výkonem do 30 kWp umístěné na střešní konstrukci nebo na obvodové zdi budovy, a z toho důvodu by společnosti XXXX v případě uvedení FVE Držovice do provozu po datu 1. 3. 2011 zvýhodněná výkupní cena nenáležela.

Soud i s ohledem na personální a faktickou provázanost provedl dokazování připojenými spisy Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 A 78/2012 a sp. zn. 62 A 79/2012 (obsahujícími správní spisy ERÚ týkajícími se správního řízení o udělení licence nejen FVE Držovice, ale i společnosti Mondragone s.r.o.) kdy bylo prokázáno, že i v případě této FVE (Mondragone) stavěné opět společností XXXX došlo ke snížení výkonu ke konci roku 2010 a licence č. 13753/2010 byla vydána dne 31. 12. 2010. I tento spis pak obsahuje obdobný

mechanismus snahy o dokladování existence FV panelů, tedy opět reklamační protokol, jak byl popsán již výše. Popsané skutečnosti minimálně zčásti korespondují s obhajobou obžalovaného Ing. V. o obdobnosti jednání a mechanismu vzniku reklamačních protokolů, kdy nasvědčují spíše vzniku tohoto postupu (nikoli faktického využití) ve skupině osob spojených se společností XXXX než přímo obžalovaným Ing. V. či Ing. D..

V rámci nového dokazování (po vrácení věci k novému projednání Nejvyšším soudem ČR) předložili obžalovaní další listinné důkazy, které byly provedeny v hlavním líčení dne 13. 4. 2017.

Obžalovaný Ing. V. takto předložil tabulky z informačního systému ERÚ ke kontrole FVE jednotlivých pracovníků, které obsahují identifikaci příslušné FVE a datum kontroly a případně její výsledek (č. l. 2782-2790) a e-mailovou korespondenci xxxx odboru licencí ERÚ Bc. P. se svými zaměstnanci ohledně kontrol FVE včetně příloh opět s tabulkami kontrol a jejich výsledků (č. l. 2801-2812). Z těchto dokladů lze dovodit, že obecně v dané době docházelo v případě neúplného dokončení FVE k vydání licencí na nižší (dostavěný) výkon, tedy že tento postup (fakticky podmínky pro vyšší cenu) byl relativně běžný. Ve vztahu k Ing. Ž. (a obhajobě obžalovaného Ing. V. o jeho schopnostech) pak lze dovodit, že tento se v dané době podílel na několika (celo)denních kontrolách více FVE a to ve dnech 26. 11. 2010, 17. 12. 2010, 27. 12. 2010, 30. 12. 2010 (zde FVE XXXX a MODRAGONE) a 31. 12. 2010 a bylo tak možné očekávat jistou míru zkušeností s daným způsobem kontroly, když ovšem kontroly ve dnech 27. 12. 2010 a 31. 12. 2010 přitom probíhaly formou správního ohledání, tedy formalizovaného právního úkonu. K možnému omylu Ing. Ž. doložil i informace o pozemku týkající se par. č. 607/1, k.ú. Držovice na Moravě, včetně mapových podkladů, ze kterých vyplývá současný stav pozemků včetně existující FVE na vedlejším pozemku a e-mailovou korespondenci Ing. Ž. ve vztahu k jiným FVE, kdy kolegům poskytl podklady (č. l. 2813 - 2817). Soud jen pro úplnost doplňuje, že rozhodnutí o vině Ing. Ž. (s akceptací možného omylu), kterým je vázán, bylo učiněno na základě důkazní situace ve spise. Pokud má obžalovaný jiné důkazy (o přímé vědomosti, finanční či jiné zainteresovanosti a pod), které by mohly vést k odlišnému náhledu na podíl Ing. Ž. na celém komplexu trestné činnosti, mohl je předložit. Jím předkládané podklady jsou většinouvé soudu známé a nemají přímou vypovídací hodnotu k jím tvrzeným skutečnostem, když pouze prezentují jeho současné vnímání schopností tohoto původně spoluobžalovaného.

K aktivní úloze - komunikaci Ing. D. s ERÚ resp. Ing. Ž. doložil kopie e-mailů (č. l. 2794 - 2796, jinak kopie č. l. 2018 - 2022), které byly popsány již výše v rámci podkladů předložených původně státním zástupcem a v původním řízení i hodnoceny. K aktivní úloze – jak v průběhu komunikace se zástupci společnosti XXXX či Ing. Ž., tak k faktickému udělování pokynů ze strany Ing. D. Ing. V. a nikoli pouze pasivnímu jednání (arg. byl poslíčkem) doložil e-mailovou komunikaci (č. l. 2929 - 2946). Z těchto e-mailů vyplývá bezpochyby postavení a jednání Ing. D., které je jednoznačně aktivní, ale rozhodně je nelze vnímat jako určující k osobě Ing. V., kdy jediná komunikace vůči tomuto, je formálně směřována na společnost XXXX s prosbou (arg. prosím, podepsat atd..) o popsany postup, což rozhodně nelze vnímat jako „úkolování“.

K naznačené obhajobě o neznalosti obsahu (či neúčasti na tvorbě) v rámci podaného rozkladu u ERÚ a z toho plynoucí jakési autonomie údajů advokáta pak doložil e-mailovou komunikací s advokátní kanceláří Xxxx(č. l. 2947 - 2955). Z obsahu Rozkladu je přitom zřejmé, že tento operuje jako s fakty s údaji o nainstalování panelů v rozsahu cca poloviny původního výkonu FVE, kdy navíc potvrzuje jednání s Ing. Ž. včetně vnímání jeho obsahu (návrh na akceptaci zúžení rozsahu FVE). Je prakticky vyloučeno, aby takovýto popis skutkových okolností si advokát „autonomně“ vymyslel. Logicky musel vycházet z podkladů klienta, který mu zásadní okolnosti popsal. Skutečnost, že zásadní údaje obžalovaný Ing. V. znal ještě před podáním rozkladu, plyne i z doručené prvotní analýzy, na kterou rozklad navazuje. Rozhodně se tedy jeho aktivita ve snaze zachovat licenci (včetně rozsahu námitek) nedá „svést“ na jiné osoby, jak naznačil poukazem na skutečnost, že vše této advokátní kanceláři měl poskytovat spoluobžalovaný Ing. D. (který logicky toto popřel s tím, že naopak vše vyřizoval Ing. V.).

Z dalších listin se pak jedná o kopii dohody o narovnání mezi společnostmi XXXX a XXXX ze dne 19. 1. 2011 (č. l. 2791 - 2792) a této předcházející e-mailovou korespondenci Ing. S. a společnosti Xxxx(obžalovaný Ing. V.) ze dne 18. 1. 2011 (č. l. 2793, jinak kopie č. l. 1872). Konkrétní e-mailová korespondence byla popsána již výše a k navazující dohodě je nutno uvést, že stále počítá s dostavbou 1,655 MW. Obžalovanými Ing. V. a Ing. S. akcentované údaje, požadavek na storno reklamace, přitom nemají dle soudu jimi prezentovanou vypovídací hodnotu. Tvrzení obžalovaného Ing. V., že skutečnost, že se reálně domníval, že došlo k řádné reklamaci (diskutabilní v kontextu dalších důkazů) je potvrzena požadavkem na vytvoření (arg. připravit) prohlášení o stornu původní dodávky, je dle názoru soudu poměrně odvážné. Soud by, při absenci ostatních důkazů, o tomto mohl uvažovat při formulaci požadavku na zrušení a případné vypořádání této údajné dodávky, včetně jeho doložení, ovšem nikoli při požadavku na pouhé vytvoření (při zohlednění mechanismu opakovaných fiktivních dokladů v dané věci) jakéhosi prohlášení bez dalšího, reflektující pouze požadavek budoucího kupujícího. V případě obžalovaného Ing. S. taktéž praktická akceptace (a případně ani návrh) tohoto ustanovení smlouvy nemůže být vnímána jako dobrovolné upuštění od přípravného jednání, když se jedná o formální ustanovení mezi účastníky smluvního vztahu umožňující další nakládání s věcí (ukončení vztahu) ve vztahu k třetím osobám ovšem nikoli subjektům, které byly podvodným jednáním dotčeny.

Mimo těchto důkazů pak předložil i kopie článků s názvy „Nebezpečný precedens: Soud potrestal solárníky v kauze „elektroměry“. Přijde 160 elektráren o dotace?“ a „Inspekce vyhrála nad solárníky. Mohou přijít o tučnou podporu.“ (č. l. 2776 - 2781) k dokumentaci médií vnímaných problémů v souvislosti s aktuálními rozhodnutími soudů k problematice dokončování FVE koncem roku 2010 a navazující problematice oprávněnosti státní podpory. Dané listiny však nemají v této věci žádnou důkazní hodnotu.

Obžalovaný Ing. D. takto předložil e-mailovou komunikaci společnosti Xxxx(obžalovaného Ing. V.) ze dne 18. 1. 2011 (č. l. 2822 - 2824, 2972, zčásti shodnou s doklady předloženými Ing. V.), ze které je zřejmé, že obžalovaný Ing. V. ještě v této době prezentuje FVE jako FVE s vydanou licencí a zejména schválenou výrobnou 1,655 MW za výkupní ceny roku 2010 (!). Rozhodně tedy nelze hovořit o tom, že by v dané době tento vycházel z úvah o výkupních cenách roku 2011 při neuzavření smlouvy s distributorem (jak

prezentuje v nově konstruované obhajobě nyní). Z e-mailové komunikace obžalovaného Ing. D. ze dne 28. 1. 2011 (č. l. 2825) je pak zjevná snaha v této době již pouze odprodat technologie a materiál na FVE o výkonu 3 MW.

K doložení jím tvrzené nepřítomnosti na stavbě FVE, pak doložil výplatnici za prosinec 2010 (č. l. 2979), ze které vyplývá, že měl v termínech 23. 12. 2010 a 27. - 28. 12. 2010 dovolenou.

Dále předložil částečný výběr (arg. „ukázka“) své SMS komunikace s obžalovaným Ing. V. (č. l. 2980 - 2990), kdy na tuto (ve vztahu k dodávce panelů dne 23. 12. 2010) navazuje SMS komunikace se Z. Č. (č. l. 2977-2978), případně (ve vztahu k požadavku na řešení dalšího postupu dne 6. 1. 2011) e-mailová komunikace s Mgr. J. (č. l. 2971). Z komunikace je evidentní, že rozhodující slovo ve vztahu Ing. D. x Ing. V. má zjevně obžalovaný Ing. V., který jednoznačně uděluje pokyny. Ve vztahu k tvrzené neznalosti stavu FVE (odkaz na údajný návoz panelů) je vypovídací hodnota těchto důkazů mizivá právě pro obžalovaným provedenou selekci dat z rozhodného období.

K potvrzení svých údajů, že nebyl oprávněn jednat v rámci správního řízení s ERÚ (a to ani na základě plné moci ze dne 5. 10. 2010) doložil metodický návod ERÚ k podávání žádostí (odkaz na ustanovení článku I odst. 4,8). Zde zjevně polemizuje s popisem jeho úlohy ve skutkových zjištěních, kdy je ovšem nutno poukázat na skutečnost, že tyto popisují jeho faktické jednání.

V rámci další roviny obhajoby (o neoprávněnosti vyplácení podpory a tedy o jiném pachateli či skutku) pak předložil kopii trestního oznámení na neznámého pachatele v souvislosti s vyplácením podpory pro podporované zdroje elektrické energie v roce 2016 (č. l. 2973 - 2975) a na toto navazující internetový odkaz ze stránek Evropské komise zabývající se postupy státní podpory (2991 - 2999) a nepřeloženým textem Evropské komise v anglickém jazyce ze dne 28. 11. 2016 týkajícím se státní pomoci České republiky v souvislosti s výrobou elektřiny z obnovitelných zdrojů energie (č. l. 3000 - 3029). S těmito důkazy pak souvisí i další důkazní návrhy na stanovisko ERÚ. Je evidentní, že je takto naznačován teoreticky možný nesoulad vnitrostátního práva s právem unijním a v souvislosti s tímto i možná problematičnost výplat podpory (garantovaných cen případně bonusů). Z hlediska nyní projednávané věci nepovažuje soud tyto důkazy, resp. naznačenou obhajobu za relevantní, což ostatně bylo i důvodem nepřekládání cizojazyčného textu. Je nutno si uvědomit, že jednání obžalovaných (ale v dané době všech zájemců) bylo motivováno primárně využitím stávajícího právního rámce a to v celém jeho rozsahu, zde i autoritami akceptovaného rozšíření (viz údaje o prvním paralelním připojení). V dané době nikdo nemohl předpokládat budoucí aktivity (legislativní či jiné) a možné zásahy (soudní a jiné) a jednání z hlediska subjektivní stránky logicky směřovalo k maximálnímu možnému zisku. Navíc je nutno konstatovat, že i případný nesoulad vnitrostátní úpravy nemá přímou vypovídací hodnotu k již získaným (případně smluvně na základě zákona zajištěným budoucím) výnosům. Tedy automaticky neznamená neplatnost smluv či nutnost vracení v dobré víře získaných prostředků apod.

Obžalovaný Ing. S. pak předložil fotokopii vlastního reklamačního protokolu (Výzvu k odstranění záručních vad) společnosti XXXX užitého ve vztahu k FVE Mondragone k dokumentaci odlišného charakteru dokumentu oproti reklamačním protokolům užitým v této věci (č. l. 2826).

Na základě shora provedeného dokazování dospěl soud k jednoznačnému závěru, že obžalovaní se dopustili trestného jednání tak, jak je výše uvedeno, a proto je uznal vinnými v rozsahu popsaném ve výrokové části rozsudku. Soud vycházel především z částečného doznání obžalovaného Ing. S. a původně spoluobžalovaného, nyní odsouzeného Ing. Ž. v kontextu se svědeckými výpověďmi a zejména listinnými důkazy. Každý z provedených důkazů hodnotil soud jednotlivě, a to zejména z hlediska toho, které významné skutečnosti jsou jím prokázány. Jednotlivé důkazy pak hodnotil v celkovém kontextu a dospěl k závěru, že tyto na sebe vzájemně navazují a tvoří tak logický řetěz důkazů, který přesvědčivě prokazuje vinu obžalovaných. Z provedených svědeckých výpovědí a zejména listinných důkazů je tak zřejmý i rozsah jejich jednání. Tyto závěry jsou přitom zcela shodné jako v prvotním rozhodnutí, když ani nově předložené důkazy na těchto závěrech nic nezměnily a v mnohém tyto soud nyní zopakuje.

Z výše podrobně popsaných důkazů tak bylo nejprve obecně k výstavbě FVE Držovice a vlastnímu licenčnímu řízení (do stádia předcházejícího vlastní trestné činnosti) prokázáno, že dne 29. 9. 2010 byla uzavřena Smlouva o dílo č. 34/2010 mezi společnostmi XXXX, zastoupenou obžalovaným Ing. J. V., a společností XXXX, zastoupenou obžalovaným Ing. Z. S. (dále jen SOD). Předmětem této smlouvy byla výstavba FVE Držovice o výkonu 3 MW včetně trafostanice a přípojky do distribuční soustavy s tím, že dílo mělo být dokončeno do 26. 11. 2010. Dne 13. 10. 2010 společnost XXXX podala na ERÚ žádost o vydání licence na výrobu elektřiny, přičemž oprávněnou osobou jednat za ERÚ v daném správním spise byl Ing. L. Ž., specialista Odboru licencí, a Bc. L. P., ředitel Odboru licencí, posléze i Ing. I. F., z titulu zastupování (oprávnění k podpisu licencí) Bc. P.. Tyto skutkové závěry vycházející zejména z listinných důkazů nebyly ze strany nyní obžalovaných fakticky napadány, mimo původně spoluobžalované Ing. F., která (do stádia odvolacího řízení) zpochybnila tu skutečnost, že by zastupovala xxxx odbor licencí Bc. P.. Z provedeného dokazování (zejména výslechy svědků) je přitom jednoznačné, že tuto činnost vykonávala a to nejen v rozsahu podpisu případných licencí a za tuto byla i honorována (v rozsahu osobního ohodnocení).

V následujícím časovém období probíhala průběžně realizace FVE Držovice a příprava podkladů ke stavebnímu řízení, licenčnímu řízení a připojení FVE k rozvodné soustavě. Je zcela evidentní, že k termínu dokončení dle SOD FVE Držovice dokončena nebyla. Podle stavebního deníku ke dni 6. 12. 2010 chyběly na FVE Držovice všechny fotovoltaické panely, 91 ks měničů, 30 ks RX rozvaděčů, rozvaděče do části NN trafostanic. V průběhu prosince 2010 byly ještě zkompletovány trafostanice a byly dokončeny rozvody NN, avšak stále chyběly všechny fotovoltaické panely a některé rozvaděče a měniče. Zásadní problém byl zjevně s dodávkou FV panelů. Zde se následně liší obhajoba obžalovaných Ing. S. a Ing. V. (a na něm částečně závislé obhajoby Ing. D.), kdo měl mít toto v konečném důsledku na starosti (jak fyzické zajištění tak zejména financování). Ze SOD vyplývá, že toto měla fyzicky zajišťovat společnost XXXX a takto pravděpodobně v počátcích i bylo

postupováno, když dne 11. 12. 2010 byla uzavřena kupní smlouva mezi společností Xxxx a společností XXXX, kdy předmětem smlouvy byla dodávka 15.795 ks fotovoltaických panelů značky Suntech STP 190 s plánovanou postupnou dodávkou fotovoltaických panelů ve dnech 14. 12. 2010 až 17. 12. 2010 za částku 4.621.617 EURO. K této dodávce nedošlo, neboť kupující, společnost XXXX neuhradila kupní cenu a náklady na dopravu v souladu s čl. II. odst. 2, 3 a 4 kupní smlouvy. Z tohoto důvodu společnost Xxxx nedodala na FVE Držovice ani jeden fotovoltaický panel. Za situace, kdy bylo zjevné, že k dodávce od společnosti Xxxx nedojde, začalo vyjednávání s dalšími společnostmi, nyní již za účasti investora, kdy nejnadějnější bylo se společností Xxxx.

Z hlediska obhajoby těchto obžalovaných (kdo měl mít co na starost a jakým způsobem případná jednání vedl či naopak mařil) je nutno uvést, že tato sice není zcela irelevantní (teoretická vědomost či spíše nevědomost o reálném stavu k datu 30. 12. 2010), ovšem rozhodně není zásadní, když je nutno zohlednit jaké jednání a fakticky v jaké době je jim kladeno za vinu. Tedy jednání prakticky v posledních dnech roku 2010 (30. – 31. 12. 2010).

Z hlediska trestného jednání nyní obžalovaných je zásadní podíl jednotlivých obžalovaných na situaci, která vedla k vydání licence ERÚ v souvislosti s jednáním s původně spoluobžalovaným Ing. Ž. a na toto nepřímo navazující jednání s pracovníky společnosti E.ON s úmyslem získat doklad o „prvním paralelním připojení“.

Na základě obhajoby jednotlivých obžalovaných je možno vytvořit minimálně dvě základní verze následujícího skutkového děje. Obhajoba obžalovaného Ing. S. je postavena na nulovém podílu na jednání s pracovníky ERÚ či společnosti E.ON v inkriminovaných dnech (ostatně v rozporu se SOD toto uvádí k celému průběhu licenčního řízení), kdy své vlastní jednání spočívající ve vědomém (minimálně) podepsání nepravdivých dokladů vysvětluje snahou (jakkoli) ukončit spolupráci s investorem FVE Držovice a ochránit tak zájmy společnosti, kterou zastupoval. Tato verze tedy prezentuje obžalovaného Ing. V. a potažmo i obžalovaného Ing. D. jako osoby, které tyto realitě neodpovídající doklady vytvořily (zde zejména Ing. D. reklamační protokol), či minimálně iniciovaly jejich vytvoření. Naopak verze obžalovaného Ing. V. (a fakticky i spoluobžalovaného Ing. D.) spočívající v jejich uvedení v omyl ze strany dalších osob, prezentuje jako osobu vytvářející falešné podklady právě obžalovaného Ing. S. v naznačené součinnosti s původně spoluobžalovaným Ing. Ž. (v případě Ing. V. je nově popisována možná společná role Ing. D. se zástupci společnosti XXXX). Nelze přehlédnout, že ze strany obžalovaných Ing. V. a Ing. D. je prezentováno, že to byl právě původně spoluobžalovaný Ing. Ž., který je dne 30. 12. 2010 „vedl v omyl“ o částečné kompletaci FVE Držovice a fakticky dal impuls k postupu, za který jsou stíháni.

Soud v konečném důsledku nepovažuje za reálnou ani jednu z těchto verzí, respektive ne v rozsahu, který by vylučoval trestní odpovědnost jednotlivých obžalovaných, když z provedených důkazů má za prokázány následující skutkový děj ke konci roku 2010:

Podle interních instrukcí ERÚ u FVE s výkonem nad 1 MW měla být před vydáním licence ke konci roku 2010 provedena předběžná prohlídka elektrárny za účelem zjištění, zda elektrárna je skutečně dokončena v souladu s dokumentací předloženou žadatelem do

správního spisu. Z logiky věci vyplývá, že tato kontrola mohla být prováděna až poté, co žadatel deklaroval úplnou dokončenost. Za této situace měl dne 30. 12. 2010 původně spoluobžalovaný Ing. L. Ž. provést předběžnou prohlídku FVE Držovice. Je zjevné, že takto jednal na základě pravděpodobně telefonní komunikace s některým ze zástupců žadatele, když e-mailová komunikace ze dne 29. 12. 2010 tento údaj (o plné dokončenosti) explicitně neobsahuje a to po doložení (části) chybějících podkladů dne 29. 12. 2010. Ačkoliv Ing. L. Ž. absolvoval vysokoškolské vzdělání v oboru raketové a radiolokační techniky, měl dlouholeté zkušenosti s prací na Odboru licencí ERÚ, také měl i zkušenosti s prohlídkami fotovoltaiických elektráren a měl k dispozici příslušné podklady spisového materiálu (k přesné identifikaci FVE Držovice), tuto kontrolu dne 30. 10. 2010 provedl zcela nedbale, když dle vlastních údajů se na místě spletl, a při této předběžné kontrole považoval dvě vedle sebe stojící fotovoltaiické elektrárny (z nich jednu kompletně dostavěnou) za jeden celek, tedy jednu elektrárnu, a v důsledku tohoto omylu učinil pak zcela chybný závěr, že FVE Držovice je dokončená pouze z cca jedné poloviny. Zde vycházel z rozestavěnosti, kdy jím vnímaná cca ½ (fakticky FVE Držovice) neměla nainstalovány žádné fotovoltaiické panely a druhá ½ (fakticky samostatná FVE společnosti FVE 36 s.r.o.) byla zcela dokončená.

Věrohodnost této verze skutkového děje je, mimo popsání údaje vztahující se k jeho erudici, značně problematická i s ohledem na to, že při následném interním šetření dané události na ERÚ opakovaně měnil svoji verzi události, kdy za situace, kdy byl seznámen se skutečností, že na FVE Držovice není nainstalován ani jeden panel, uvedl, že ho zřejmě žadatelé podvedli a dovezli ho na jinou elektrárnu, která byla osazena cca polovinou panelů, přitom původně měl být na místě sám apod. Stejně tak problematické jsou jeho údaje o jeho dalším jednání uvedený den (FVE Mondragone a její dostavěnost). Z výpisu z katastru nemovitostí k parcele s FVE Držovice, který mu byl zaslán svědkem Z. Č. e-mailem dne 29. 12. 2010 mimo jiné vyplývá i věcné břemeno chůze a jízdy společnosti FVE 36 s.r.o. což jednoznačně svědčí pro blízkost (faktickou návaznost) odlišné FVE (kterou ovšem údajně nebyl schopen na místě odlišit). Soud přes všechny výše uvedené pochybnosti akceptoval tuto skutkovou verzi, když tuto je nutno vnímat ve skutkových pochybnostech (ve vztahu k verzím týkajícím se úlohy tohoto původně spoluobžalovaného), tedy za použití procesní zásady „in dubio pro reo“, za pro něj, a nutno konstatovat, že i pro ostatní obžalované jí dotčené, nejpriznivější. Mimo verze vlastního omylu, totiž přichází do úvahy teoretická verze jeho uvedení v omyl, jak ji prezentoval v rámci interního šetření ERÚ, ovšem následně jím i všemi dalšími zainteresovanými obžalovanými vyloučená a nemající tak oporu v provedeném dokazování, byť logicky by byla nejpravděpodobnější (fakticky by fyzicky FVE neviděl a vycházel by z údajů ostatních obžalovaných a právě pro toto porušení povinností – neshlednutí a neověření reálného stavu, by se snažil tuto situaci popřít jím prezentovaným způsobem). Tato varianta by ovšem byla nepřiznivější (nikoli z hlediska jeho vlastní trestní odpovědnosti, ta by zůstala ve své podstatě stejná: mimo využití omylu by se jednalo o uvedení v omyl, ale z hlediska vnímání vyšší aktivity všech nyní obžalovaných, což je v této části řízení zásadní) pro ty obžalované, kteří jej v omyl měli uvést, a samozřejmě i pro původně spoluobžalovaného Ing. Ž. samotného (kdy tento by se „mýlil“ za situace, kdy by byl upozorněn na problematiku neúplné dostavěnosti a měl by tedy postupovat s větší pečlivostí). Jako poslední pak přichází do úvahy verze vědomého nezákonného jednání (a to případně i s variantou úplatku apod.). Tato poslední verze, tedy pokud by původně spoluobžalovaný Ing. L. Ž. jednal úmyslně, ve verzi opakovaně naznačované obžalovaným

Ing. V., tedy i v nějaké formě dohody zejména s obžalovaným Ing. S., vykazuje logickou nesrovnalost v tom, že v takovém případě by mu nic nebránilo prezentovat na ERÚ, že FVE Držovice je zcela dokončená a hlavně by byla zbytečná i následná (samostatná) komunikace s dalšími obžalovanými (Ing. V. a Ing. D.), kdy by nemohl vědět, jak tito zareagují na jím prezentované zjevné nepravdy (o umístění ½ FV panelů). Nepřímo proti logice této varianty předchozí dohody (s pracovníkem ERÚ) svědčí i nedostatek další dohody (s pracovníky E.ON).

Při takto ustáleném skutkovém ději původně spoluobžalovaný Ing. Ž. na místě kontroly zjistil rozpor předložených údajů (e-mailem ze dne 29. 12. 2010) s reálným stavem a tento nijak neverifikoval (nenafotil, nese-psal záznam apod.), když právě tato situace, rozpor mezi reálným a formálně deklarovaným stavem, byla důvodem existence tohoto typu kontroly. Tedy musel vnímat, že má všechny předpoklady pro negativní rozhodnutí o licenci či minimálně o nařízení ohledání k odstranění rozporů, pokud doručení podkladů dne 29. 12. 2010 (když tyto neobsahují předávací protokol, tedy doklad o majetkovém vztahu k výrobě elektřiny, jak byl vyžadován výzvou ze dne 11. 11. 2010 v rámci rozhodnutí o přerušení řízení se lhůtou 60-ti dnů, když tento rozhodně nemohla nahradit samotná SOD) vůbec došlo k odpadnutí překážky, pro niž bylo řízení přerušeno, a tedy k pokračování v řízení. Zde je navíc diskutabilní, zda formálně došlo vůbec k pokračování v daném řízení, když ustanovení § 65 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. (správní řád) v tehdy platném znění vyžaduje minimálně záznam do spisu a tento učiněn nebyl. Místo toho naopak dochází ke kontaktu s žadatelem a tomuto fakticky v rozporu s pokyny vedení ERÚ, jak v takových případech postupovat, nabízí variantu možného řešení, tedy původně spoluobžalovaný Ing. Ž. vědomě porušuje své povinnosti.

Následuje (po obhlídce FVE Držovice) schůzka původně spoluobžalovaného Ing. L. Ž. s obžalovanými Ing. J. V. a Ing. M. D. ze společnosti XXXX v restauraci v obchodním domě TESCO v Prostějově. I zde se liší verze obžalovaných o důvodech (částečně i prvotním místě) této schůzky. Obžalovaný Ing. V. prezentuje tuto schůzku jako předem domluvenou Ing. S. a tento naopak svoji účast vysvětluje žádostí Ing. V. o případné zodpovězení odborných dotazů (prvotně na FVE, kdy k této disponoval klíči apod.). Z údajů Ing. Ž. se přitom mělo jednat o schůzku s investorem, za účelem předání chybějících podkladů. Je třeba dodat, že schůzka se zástupci investora (či kohokoli dalšího) byla u těchto předběžných prohlídek zcela neobvyklá (ve své podstatě protismyslná, když smyslem těchto „přepadových“ kontrol bylo nestranně dokumentovat reálný stav FVE), což potvrdili i další zaměstnanci ERÚ. Tato skutečnost zjevně svědčí pro snahu vytvořit situaci, možnost setkání, kde bude možné prezentovat něco, co umožní získat licenci do konce roku 2010 a to ze strany zejména investora. Jinak by daná schůzka byla nelogická a nesmyslná (zbytečná) za situace, kdy obžalovaným Ing. S., Ing. V. a Ing. D. je známo, že FVE Držovice nesplňuje elementární podmínku pro získání licence (nemají k dispozici žádné FV panely). Přes toto vše zmíněné k ní zjevně za souhlasu všech zúčastněných došlo. Ve své podstatě ne zcela logická by byla i účast Ing. V. a Ing. D., v případě jimi prezentované obhajoby, bez dalších osob. Obžalovaný Ing. V. zde v rámci svého prohlášení uvedl, že od Ing. S. dostal podklady a s těmito jeli (s Ing. D., který převzal doklady) na jednání s původně spoluobžalovaným Ing. Ž., kterému tyto informace předal. V novém hlavním líčení se prezentuje jako pouhý účastník, když ani nevěděl reálný důvod své účasti. Z logiky věci to měl přitom být právě Ing. S., kdo by měl

vysvětlovat a snažit se zajistit vše pro vhodný výsledek, ovšem tento při vlastním jednání přítomen nebyl a čekal o patro níže v této restauraci na výsledky schůzky společně se zaměstnanci společnosti XXXX Z. Č. a Bc. Z. D.. Tito svoji účast na místě potvrdili, kdy zejména účast Bc. D. svědčí pro možné další jednání s původně spoluobžalovaným Ing. Ž. ohledně FVE Mondragone (viz i případné další listinné důkazy), kterou měl tento svědek na starosti, když jeho účast ve vztahu k FVE Držovice neměla význam. Právě skutečnost, že obžalovaný Ing. S. nebyl plnohodnotně této schůzce přítomen, svědčí spíše pro variantu, že nebyl jejím organizátorem, případně osobou, která měla záměr s Ing. Ž. komunikovat ve smyslu získání licence pro FVE Držovice. Tento závěr nepřímo podporuje i e-mailová komunikace svědka Z. Č. s původně spoluobžalovaným Ing. Ž. ze dne 29. 12. 2010, kdy tento poukazuje na to, že další komunikace je již na investorovi. Obžalovaný Ing. D. zde v rámci své výpovědi v přípravném řízení (a shodně i v nynějším hlavním líčení) uvedl, že byl přítomen až na konci uvedené schůzky, kdy mu byly nadiktovány požadavky na další dokumenty, které je třeba předložit k žádosti, tedy popřel svoji plnohodnotnou účast. Z výpovědi původně spoluobžalovaného Ing. Ž. přitom vyplývá, že jednal se 2 muži, z nichž jeden byl Ing. V. a druhý (i v souladu s údaji obžalovaného Ing. V., kdo přebíral ve společnosti XXXX podklady) musel být právě Ing. D.. Skutečnost, že s Ing. Ž. jednali právě obžalovaní Ing. V. a Ing. D. mimo údajů dalších svědků nepřímo vyplývá (s ohledem na obecnou nepravdivost dalších údajů) i z Rozkladu společnosti XXXX proti rozhodnutí xxxx ERÚ ze dne 19. 1. 2011, kde je uvedeno, že jednání se zúčastnil jak Ing. J. V., tak i Ing. M. D.. Údaje obžalovaného Ing. D. pak vykazují značně problematickou věrohodnost i s přihlédnutím k údajům obžalovaného Ing. V., který jej jednoznačně identifikuje jako osobu, která s ním byla dne 30. 12. 2010 ve společnosti XXXX a odtud jela na schůzku s původně spoluobžalovaným Ing. Ž., což má i nespornou logiku v dalším popisu, když právě tento obžalovaný pro něj představoval jistého garanta z hlediska technické zdatnosti a nezávislosti na společnosti XXXX a to za situace, kdy on sám (Ing. D.) tuto plnohodnotnou účast popírá (viz náhodná vědomost o schůzce, účast na krátký okamžik apod.).

V rámci této schůzky, poté, co Ing. L. Ž. předestřel Ing. V. a Ing. D. jím údajně vnímané skutečnosti (tedy zkompletování pouze ½ FVE, při ustálení skutkového děje na tomto omylu původně spoluobžalovaného Ing. Ž.), Ing. V. a Ing. D. využili tohoto omylu Ing. Ž. a předložili mu Reklamační protokol č. 1/34/2010, podle kterého společnost XXXX zastoupená Ing. Z. S. reklamovala vůči dodavateli - společnosti Xxxx, zastoupené J. B., 3.600 ks vadných FV panelů, které byly údajně dodány a namontovány 14. 12. 2010, přičemž reklamace měla proběhnout již dne 15. 12. 2010, kdy dodavateli bylo vráceno celé množství těchto panelů. Předložení tohoto dokumentu vyplývá jak z výpovědi Ing. L. Ž., tak opět nepřímo i z Rozkladu společnosti XXXX (i když tento je soudem vnímán jako účelový popis ne zcela pravdivých okolností), kde je prezentováno, že tento reklamační protokol byl Ing. Ž. předložen na osobním jednání na místě instalace FVE. Přestože tento rozklad obsahuje zjevně nepravdivé údaje, pomine-li soud místo předání, je zde souhlasné vyjádření předání reklamačního protokolu již dne 30. 12. 2010 a to právě osobami obžalovaných Ing. V. a Ing. D., kteří si ale museli být vědomi skutečnosti, že obsah tohoto dokladu je nepravdivý (reklamace nikdy nedodaných FV panelů, bez ohledu na možný fyzický stav FVE). Zde opět nelze přehlédnout, že v rámci své obhajoby se Ing. J. V. i Ing. M. D. prvotně ve svých výpovědích vyhnuli vysvětlení, proč a od koho dostal Ing. L. Ž. tento reklamační protokol. Obžalovaný Ing. D. údajně přišel až ke konci a obžalovaný Ing. V. poskytoval údaje (a

doklady), které mu předal spoluobžalovaný Ing. S. či nově pouze sledoval odbornou komunikaci Ing. Ž. a Ing. D. (přitom jinak v písemných podáních popisuje svůj podíl na tomto).

K vlastnímu reklamačnímu protokolu je nutno uvést, že tento má vzdáleně reálný základ, protože dne 11. 12. 2010 byla uzavřena kupní smlouva mezi společnostmi Xxxx a společnostmi XXXX na dodávku uvedených FV panelů s tím, že skutečně dle této smlouvy měla být první část panelů dodána již 14. 12. 2010. Vzhledem k tomu, že kupující společnost XXXX v rozporu s uzavřenou smlouvou neuhradila vystavené faktury za dopravu a za samotné FV panely, společnost Xxxx nedodala na FVE Držovice ani jeden FV panel. Provedeným dokazováním pak bylo jednoznačně prokázáno, že podpis J. B. na reklamačním protokolu byl padělán, když svědek J. B. sám potvrdil, že tento doklad poprvé viděl až při svém výsledku v rámci přípravného řízení a vysvětlil i tu skutečnost, že padělatel neznal jeho podpis.

Opět lze vnímat odlišnou obhajobu ve vztahu k vytvoření tohoto zjevně padělaného dokladu. Obžalovaný Ing. V. jako jediný údaj o FV panelech z Německa (pomine-li soud popření údajů Ing. S. o svém zapojení do tohoto obchodu) uvedl, že o tomto se zmiňoval Ing. S. v rámci zmaření dodávky firmou Xxxx (tedy jako o budoucí dodávce po termínech, které jsou v reklamačním protokolu uváděny jako termín dodávky či reklamace) a Ing. D. se k prvnímu reklamačnímu protokolu prakticky nevyjádřil. Obžalovaný Ing. Z. S. doznal, že reklamační protokol, který obsahoval nepravdivé údaje, podepsal za společnost XXXX, podpis J. B. na reklamačních protokolech ovšem nepadělal a v okamžiku, kdy je podepisoval, tak tam tento podpis nebyl. Podle výpovědi Ing. S. to byl naopak Ing. D., který připravil reklamační protokoly, aby bylo možné v případě dodávky od společnosti Xxxx panely formálně reklamovat a vrátit zpět dodavateli, a to údajně z důvodu, že seženou panely od jiného dodavatele, když nevěděli, jestli seženou půlku nebo celé 3 MW. K tomuto jednání přitom mělo dojít před schůzkou s Ing. Ž.. Tyto údaje jsou zjevně nelogické a soud tuto část výpovědi obžalovaného Ing. S. vnímá jako účelovou snahu prezentovat jiný než reálný důvod vzniku těchto (obou) reklamačních protokolů. Těžko lze, v případě faktického dodání (na které ovšem nejsou peníze), očekávat, že tuto (novou) dodávku nějak nahradí doklady o údajně reklamované zcela jiné dodávce. Tento reklamační protokol (a totéž platí i pro onen následný) by těžko mohl obstát ve vztahu k jakémukoli jednání se společností Xxxx. Je zjevné, že tyto protokoly mohly sloužit jako jakýsi účelový doklad existence panelů pouze ve vztahu k třetímu subjektu a to je jediný logicky vysvětlitelný důvod jejich vzniku, který musel být všem, kteří s těmito doklady manipulovali a znali situaci s reálnými dodávkami, zjevný. Dle názoru soudu tento doklad nemohl, i s ohledem na náhradní plnění, představovat podklad pro jednání s jinými subjekty v rámci dodatečné realizace FVE a byl tak zjevně určen výlučně k deklarování nepravdivých údajů ERÚ a následný reklamační protokol i společnosti E.ON. Vzhledem k okolnosti, že obdobný postup ohledně reklamace FV panelů použila společnost XXXX prakticky ve stejný okamžik i u výstavby FVE společnosti Mondragone v Prostějově, jak dokládá ve spise založená Výzva k odstranění záručních vad společnosti XXXX, lze dovozovat, že vytvoření zcela padělaného Reklamačního protokolu č. 1/34/2010 bylo nápadem, ať již přímo Ing. Z. S., či někoho z jeho okolí ve společnosti XXXX (zde lze odkázat i na závěry Vrchního soudu v Olomouci ohledně FVE společnosti AKAM-Bosko a.s.). Zásadní je, že jeho realizace s vědomím nepravdivosti uváděných údajů (v období 14. –

15. 12. 2010 nedošlo k montáži ani odstraňování FV panelů a tím pádem ani k jejich reklamaci) musela proběhnout v okruhu těchto tří obžalovaných s jejich plným vědomím těchto skutečností a další prezentace je evidentně dílem obžalovaných Ing. V. a Ing. D.. Na těchto závěrech nemůže nic změnit ani poukaz obžalovaného Ing. S. na odlišnou textovou úpravu daného dokumentu (od jím prezentovaného vlastního společnosti XXXX) či možnou dřívější znalost tohoto postupu u Ing. D. a tedy jeho „know how“.

Z provedených důkazů má soud za prokázané, že obžalovaní Ing. V. a Ing. D. na této schůzce měli k dispozici doklady k celkovému předpokládanému výkonu FVE (3 MW), když jejich část již byla zaslána ERÚ dne 29. 12. 2010. Zúčastnění obžalovaní toto shodně potvrzují, když uvádí, že tyto byly původně spoluobžalovaným Ing. Ž. odmítnuty, právě pro jím vnímanou nedokončenost FVE. Proto je diskutabilní doba vzniku a prezentace daného prvního reklamačního protokolu připraveného na výkon zhruba odpovídající následnému náhodnému omylu původně spoluobžalovaného Ing. Ž.. Pokud bude soud vycházet z varianty, že by tento doklad vznikl již předem (viz údaje obžalovaného Ing. S.) s úmyslem shodné argumentace (1/2 kompletace), je nutno pravděpodobnost této náhody vnímat jako ne příliš reálnou. Není však vyloučeno, aby tento doklad vznikl v průběhu schůzky s Ing. Ž., poté co tento prezentoval své vnímání situace. Sám tento doklad totiž obsahuje ve vztahu ke skutkovému ději, který by měl pro verzi obžalovaných dokladovat, několik rozporných (a ve své podstatě nesmyslných) údajů, kdy tato skutečnost svědčí pro jistou chaotičnost (v důsledku nedostatku času a klidu) při jeho vytvoření. V konečném důsledku, kdy soud není schopen objektivně uzavřít přesné okolnosti jeho vzniku, pro skutkový děj lze z provedených důkazů uzavřít, že tento nepravdivý doklad vznikl za součinnosti Ing. S., který si musel být shodně jako spoluobžalovaní Ing. V. a Ing. D. vědom jeho nepravdivosti, kdy zbývající obžalovaní, jej předložili Ing. Ž.. (Obdobný mechanismus je pak ve vztahu k druhému reklamačnímu protokolu, který byl předložen zaměstnancům společnosti E.ON.)

K dokumentaci dokončenosti FVE Držovice však byly mimo tohoto (či následně těchto) reklamačního protokolu doloženy i další doklady, které byly buď zjevně nepravdivé (předávací protokoly), nebo minimálně dle názoru soudu mají problematickou vypovídací hodnotu (revizní zprávy a rozhodnutí stavebního úřadu).

Původně spoluobžalovaný Ing. L. Ž. požadoval do správního spisu doložení předávacího protokolu k FVE Držovice mezi objednatelem a zhotovitelem, který by doložil přechod vlastnictví k FVE Držovice na objednatele v souladu s uzavřenou smlouvou o dílo a dále i skutečnost, že elektrárna byla dokončena (dle § 7 odst. 1 vyhl. č. 426/2005). Podle čl. IX. Smlouvy o dílo č. 34/2010 uzavřené podle obchodního zákoníku dne 29. 9. 2010 mezi společnostmi XXXX a společností XXXX mělo dojít k předání a převzetí díla až po provedení všech prací a dodávek uvedených v rozsahu předmětu plnění této smlouvy a měl se o tom sepsat předávací protokol. Obsahem protokolu o předání a převzetí dokončeného díla mělo být celkové zhodnocení provedeného díla, soupis zjištěných vad a nedodělků, lhůty k jejich odstranění. Objednatel byl povinen dílo převzít, pokud by splňovalo funkční a provozní parametry, a to i tehdy, když v předávacím protokolu budou uvedeny drobné vady a nedodělky, které samy o sobě, ani ve spojení s jinými, nebrání plynulému a bezpečnému provozu díla. V tomto článku smlouvy bylo také kategoricky uvedeno, že dílo s jinými vadami objednatel nepřevzme. Podle čl. X. až podpisem předávacího a převjímacího

protokolu přecházelo na objednatele vlastnické právo. I přes toto ustanovení smlouvy o dílo a přes skutečnost, že na FVE Držovice nebyl nainstalován ani jeden FV panel a scházela i část měničů, byly vyhotoveny dva předávací protokoly mezi společnostmi XXXX zastoupenou Ing. J. V., a společnostmi XXXX zastoupenou Ing. Z. S., oba s datem 29. 12. 2010 s tím, že v jednom případě byla předmětem předání FVE Držovice o výkonu 3 MW do zkušebního provozu v souladu s uzavřenou smlouvou o dílo a v druhém případě byla předmětem předání FVE Držovice o výkonu 1,655 MW do zkušebního provozu v souladu s uzavřenou SOD. V době vyhotovení protokolů FVE Držovice nebyla dokončena, když na FVE nebyl nainstalován ani jeden FV panel. V žádném z těchto protokolů navíc není ani slovo o jakékoliv vadě (nedokončenosti) na uvedené FVE Držovice.

Protokol na výkon 3 MW byl zjevně předložen Ing. Ž. dne 30. 12. 2010 na schůzce v obchodním centru TESCO a následně byl osobně doručen Ing. V. dne 31. 12. 2010 na ERÚ Ing. I. F. do správního spisu v okamžiku, kdy si Ing. J. V. přebíral od Ing. I. F. licenci (přestože tento toto popírá). Druhý protokol byl také zjevně antedatován a byl vyhotoven na základě chybných zjištění Ing. L. Ž. po schůzce Ing. Ž., Ing. V. a Ing. D.. Tuto skutečnost potvrzuje i stavební deník, který zmiňuje pouze předávací protokol na 3 MW. Ze zajištěné e-mailové korespondence zejména Ing. M. D. ze dne 31. 12. 2010 vyplývá, že tento protokol byl definitivně podepsán Ing. Z. S. dne 31. 12. 2010 mezi 09:48 a 11:09 hod. na pokyn Ing. M. D., který jej také v 11:09 hod. zaslal e-mailem Ing. I. F.. I zde opět je zjevné, že existuje dvojí verze vzniku těchto dokladů, kdy Ing. S. relativně věrohodně vysvětluje okolnosti vystavení těchto nepravdivých dokladů v zájmu ukončení spolupráce s obžalovaným Ing. V., a tento se podrobně k dané problematice opět nevyjadřuje s tím, že měl podklady od obžalovaného Ing. S., přitom je zjevné, že musel podepsat doklad (a následně jej předkládat) o kterém věděl, že deklaruje naprosto nepravdivý stav.

Je zjevné, že jak Reklamační protokol č. 1/34/2010, tak i oba Předávací protokoly s datem 29. 12. 2010 (jeden na 3 MW a druhý na 1,655 MW) byly zcela nepravdivé a byly určeny k tomu, aby ERÚ vydal na základě těchto zcela nepravdivých dokumentů licenci společnosti XXXX k výrobě elektřiny ještě v roce 2010. I zde je nutno poukázat na zapojení skupiny tří obžalovaných (Ing. S., Ing. V. a Ing. D.) na tvorbě těchto fiktivních (nepravdivých) dokladů, kdy tyto na sebe navazují a je nutno je vnímat jako celek i z hlediska jejich použití a proto soud neakceptoval obhajobu Ing. S., že tyto měly pouze dokumentovat ukončení vzájemné spolupráce bez dalších závazků (převzetí bez výhrad), a vnímá je jako účelové doklady k plánovanému následku trestného činu. Zde soud považuje (ostatně i v souladu se závěry vyšších soudů) obhajobu obžalovaných, kteří poukazují na irelevantnost těchto dokladů, za účelovou, když tyto doklady měly nezastupitelnou úlohu v rámci působení na pracovníky ERÚ při vytváření iluze splnění zákonných podmínek.

K námitce, že tyto listiny nebyly zákonem vyžadovaným podkladem nutným pro udělení licence, je třeba říci, že bylo bez pochybností prokázáno, že obžalovaní se těmito listinami snažili vyvolat v ERÚ dojem, že FVE je dokončena a je v provozuschopném stavu, přičemž skutečnost, že na ní chybí část FV panelů je pouze důsledkem následné reklamace těchto panelů (v rámci které byla jejich část demontována a vrácena v souvislosti s reklamačním řízením dodavateli). Byli si totiž nepochybně vědomi toho, že pokud by vyšlo najevo, že elektrárna není (a nikdy ani nebyla) osazena FV panely, pak by nebyla splněna

jedna ze základních podmínek pro udělení licence k výrobě elektřiny. Na tyto námitky navazující úvaha o faktickém seznámení pracovníků ERÚ s reálným stavem FVE (její nedokončenosti) těmito doklady, je v rozporu se smyslem předložení daného dokladu. Jak již uvedl Nejvyšší soud tvrzení o tom, že padělaným dokladem ERÚ informovali o skutečném stavu FVE je nutno vnímat jako ryze účelové, když tímto logicky naopak vytvářeli zdání odlišné od reality v úmyslu takto působit na příslušné subjekty.

Zde Nejvyšší soud výslovně uvedl, že odmítá názor obžalovaných o bezpředmětnosti ostatních podkladů vyjma těch, jež jsou vymezeny v příslušných ustanoveních energetického zákona a „prováděcí“ vyhlášky o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích. V řízení o vydání licence se v souladu s § 1 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v tehdejší znění (dále také jen „správní řád“ či „s. ř.“), použil subsidiárně správní řád. Podle § 50 s. ř. se podkladem pro vydání rozhodnutí rozumí zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy, přičemž pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. ERÚ tak nepochybil, když při úvahách o tom, zda elektrárna splňuje technické předpoklady v souladu s § 5 odst. 3 energetického zákona, přihlédl jak ke všem podkladům, které měl k dispozici od účastníků řízení (společnost XXXX), tak i k těm, které si sám obstaral (prohlídka elektrárny na místě). Zde je namístě připomenout, že v inkriminovaném období bylo zvýšené riziko podvodného jednání ze strany žadatelů o vydání licence, proto bylo zvlášť nutné ve smyslu § 50 odst. 3 s. ř. zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a shromáždit dostatečný důkazní podklad pro rozhodnutí pro vydání licence, nikoliv jen pasivně přejímat podklady od účastníků.

K námitkám (primárně obžalovaného Ing. D.), že předmětné listiny byly předloženy správnímu orgánu toliko obyčejnou elektronickou poštou, a proto nemají procesní význam, když nebyly v zákonem stanovené lhůtě 5 dnů doplněny ve smyslu § 34 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., je třeba připomenout, že právě takový postup předání listin byl dohodnut s pracovníkem ERÚ původně spoluobžalovaným Ing. Ž. a navíc tak bylo činěno 31. 12. 2010, tedy poslední den, kdy bylo možno licenci vydat, což bylo pracovníky ERÚ akceptováno s tím, že originály listin měly být doručeny v době předání vydané licence, a pokud originály některých listin nebyly takto doloženy, pak šlo o evidentní pochybení pracovníků ERÚ, nicméně je zřejmé, že k neoprávněnému vydání předmětné licence postačilo i předložení dokladů v elektronické podobě, což bylo v souladu se zažitou praxí ERÚ. Navíc poukaz na tento právní nedostatek formy (praktickou nicotnost daného jednání) je poměrně nelogický a účelový, když je v rozporu právě s vlastním jednáním. Pokud by si byli vědomi daného problému, neměli důvod takto postupovat. Skutečnost, že takto činili, svědčí pro srozumění, že i tato forma podání může vést k jimi požadovanému výsledku, tedy vydání licence.

Obhajoba obžalovaných Ing. V. a Ing. D. ohledně neznalosti reálného stavu FVE (možné existence části FV panelů), minimálně v době do vydání licence ERÚ, je dle názoru soudu dostatečně vyvrácena provedenými důkazy. Ve vztahu k Ing. M. D. je nutno poukázat zejména na jeho pracovní náplň dle uzavřené pracovní smlouvy se společností XXXX, kdy měl právě na starosti kontrolní a dozorovou činnost a samostatné řešení technických úkolů při

výstavbě FVE Držovice a v Prostějově se vyskytoval minimálně 29. 12. 2010 (vypovídací hodnotu tak nemá jeho předchozí nepřítomnost). Stejně tak je nutno vyhodnotit údaje svědků, zejména Ing. A. K. či S. P., kteří potvrzují seznamování jak Ing. D. tak i Ing. V. a Ing. S. s reálným průběhem prací. Ve vztahu k Ing. D. pak nelze opomenout jeho e-mail ze dne 29. 12. 2010 z 12:15 hod., ve kterém žádá Z. Č. mj. o předávací protokol. Jako zástupce investora, který byl odpovědný za kontrolní a dozorovou činnost, by těžko naléhal na sepsání předávacího protokolu podle smlouvy o dílo, který fakticky stvrzuje, že dílo je schopné provozu a je řádně dokončené, aniž by znal skutečný stav díla. Ve vztahu k Ing. J. V. pak nelze nezmínit jeho již výše citované prvotní údaje o předávání informací Ing. Ž., kdy tyto mu dal Ing. S., kdy ovšem zároveň dodává, že na tohoto měl vztek, protože byl viníkem toho, že FVE Držovice není dostavěná. Snaha nově tyto údaje „upřesnit“ faktickým jednáním Ing. D. musí být soudem vnímána již jen jako účelová snaha vytvořit zdání jiného skutkového průběhu. Opět i v jeho případě pak nelze přehlédnout jeho pobyt v Prostějově v době před kontaktem s Ing. Ž., kdy si lze jen těžko představit, že by se jediný jednatel a společník investora, ačkoliv se zdržuje prakticky na místě výstavby FVE Držovice, která znamená dosud jeho největší investici, neseznámil se stavem dokončenosti uvedené FVE, zvláště před jedním z klíčových jednání se správním orgánem. Nelze přitom opomenout ani skutečnost, že Ing. V. v dané době intenzivně řešil dodávku panelů a těžko mu mohla uniknout případná faktická dodávka a montáž FV panelů.

Zde je nutno dále zmínit i tu skutečnost, že obžalovaní Ing. V. a Ing. D. jedou dne 30. 12. 2010 na schůzku s Ing. Ž. s vědomím neexistence FV panelů na stavbě FVE Držovice (dle vlastní obhajoby jsou pak uvedeni v omyl o existenci části těchto panelů). Byť soud již výše uvedl, proč neuvěřil možnému překvapení a uvedení v omyl, i pokud by před schůzkou s Ing. Ž. (v rozpětí minimálně dnů) nenavštívili FVE Držovice, (což soud považuje jak výše uvedeno za vyloučené), bylo by k nevíře, že by si onu částečnou dostavěnost dne 30. 12. 2010 prezentovanou Ing. Ž., pokud by tomuto „zázraku“ chtěli věřit, neověřili. Nabízí se jednoduchá varianta dotazu na přítomného Ing. S. a ještě jednodušší varianta vlastního shlednutí stavu FVE. Zde soud připomíná, že FVE Držovice se nachází v prostoru hlavní komunikace a příjezdu k obchodnímu centru Tesco v Prostějově (fakticky Držovicích) a od tohoto je vzdálena jen pár set metrů. Tedy minimálně při odjezdu z místa schůzky se dá reálný stav zkontrolovat v řádu (desítek) sekund, fakticky bez nějaké zajišťky. Nic z tohoto však údajně neučinili a skutečnost, že reálný stav dne 31. 12. 2010 odpovídal jejich původním předpokladům (žádné FV panely), se snažili vysvětlit dalším reklamačním protokolem, kterým jim zase podstrčil Ing. S. (?).

Dne 31. 12. 2010 v 8:47 hod. v návaznosti na jednání dne 30. 12. 2010 přišly Ing. Ž. e-mailem další dokumenty od Ing. M. D., které vytiskl a založil do spisu. Jednalo se o zjevně modifikovanou Zprávu o výchozí revizi elektrického zařízení č. 200/2010 na výkon 1,655 MW a počet panelů 8.710 ks a upravený seznam provozoven se sníženým výkonem na 1,655 MW. Nebyl mu však doručen předávací protokol na snížený výkon 1,655 MW, což Ing. Ž. zaurgoval s tím, aby byl již zaslán přímo Ing. F.. Důvodem byla skutečnost, že Ing. Ž. byl delegován do skupiny, která měla dne 31. 12. 2010 provádět ohledání skupiny FVE v Chomutově a nebyl tak schopen spis dodělat. Z tohoto důvodu se proto obrátil na Ing. F. s žádostí o „dokončení“ daného správního spisu a vydání licence.

Ing. I. F., která dne 31. 12. 2010 zastupovala Bc. L. P., xxxx Odboru licenci ERÚ, který toho dne čerpal dovolenou, v dopoledních hodinách převzala příslušný správní spis od Ing. L. Ž.. V rámci tohoto jí tento sdělil, že na FVE Držovice není nainstalovaný plánovaný výkon, protože firma musela část panelů reklamovat, kdy zároveň jí poskytl zcela chybnou informaci, že na FVE Držovice je část panelů nainstalovaná. Následně Ing. M. D., ovšem až po další urgenci, e-mailem zaslal nový předávací protokol na snížený výkon 1,655 MW přímo Ing. F. v 11:09 hod. Tato v rámci rozhodování a tedy posouzení relevantních podkladů nezaregistrovala, že ve správním spise chybí Zpráva o výchozí revizi elektrické instalace pro část nízkého napětí FVE Držovice jako celku coby dokumentu ověřujícího splnění technického předpokladu pro udělení licence podle § 5 odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb. (energetický zákon), a podle § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb. (O podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích). Ve správním spise byly založeny přitom dvě Zprávy o výchozí revizi elektrického zařízení Ing. V. D., obě ev. č. 200/2010, obě s datem 29. 12. 2010. Obě zprávy se týkaly pouze izolačních stavů kabeláže od rozvaděčů po trafostanice. Obě revizní zprávy se netýkaly samotného propojení FV panelů a jejich propojení s rozvaděči. Pouze na prvních stranách těchto zpráv byl v jednom případě údaj opsaný z projektové dokumentace o výkonu FVE 2,9 MW a celkovém počtu FV panelů 15.600 ks, který však neměl žádnou oporu v samotné revizní zprávě, a v druhém případě byl uveden údaj o celkovém výkonu 1,655 MW a počtu FV panelů 8.710 ks. Jejich obsah tak jak bylo popsáno v nálezkové části se přitom diametrálně lišil. Její obhajoba, že „pracovala“ s posledním dokladem i v kontextu údajů spoluobžalovaného Ing. Ž., je nedostatečná. V dané době musela mít k dispozici obě zprávy (jedna na 2,9 MW byla podkladem pro Ing. Ž. k pokračování v řízení a neformální obhlédnutí FVE a druhá byla doručena před rozhodnutím na 1,655 MW). Je nutno konstatovat, že existují dva, ve své podstatě stejné (tedy výchozí revizní zprávy na stejný objekt) doklady lišící se pouze částí hodnot. Je vyloučené, aby stejný revizní technik vyhotovit v ten samý den dvě revizní zprávy se stejným evidenčním číslem, avšak se zcela jinými údaji. Pokud tomu tak bylo, tak to evidentně svědčí pro účelovou manipulaci s těmito zprávami a za této situace musela hodnotit i to, že prvotní zpráva pak zcela logicky nemohla odpovídat pravdě (jak zjistil, byť chybně v rozsahu, Ing. Ž.), a to i s přihlédnutím k rozporům mezi první revizní zprávou a Reklamačním protokolem č. 1/34/2010, neboť na revizní zprávě byl ke dni 29. 12. 2010 údaj o počtu FV panelů 15.600 ks a celkový výkon FVE 2,9 MW, avšak dle Reklamačního protokolu již dne 15. 12. 2010 bylo 3.600 ks FV panelů vráceno dodavateli. Pokud je obsahem spisu evidentně nepravdivý doklad, tím podrobnější a preciznější při kontrole měla být. Místo toho ignorovala i další rozpory např. mezi původním předávacím protokolem ze dne 29. 12. 2010, podle kterého společnost XXXX předala FVE Držovice o výkonu 3 MW do zkušebního provozu společnosti XXXX a Reklamačním protokolem č. 1/34/2010, podle kterého však již 15. 12. 2010 bylo 3.600 ks vadných panelů vráceno dodavateli. Nepozastavila se ani nad tím, že první revizní zpráva NN s údajem o výkonu FVE 2,9 MW a celkovým počtem FV panelů 15.600 ks, je v přímém rozporu s tvrzením Ing. Ž., že FVE Držovice je postavena pouze z cca jedné poloviny. Soud neakceptoval jako dostatečnou pro vyvinění ani další část její obhajoby, kdy tvrdila, že fakticky nebyla nijak proškolená ve vztahu k odborným otázkám, které řeší právě revizní zprávy. Vše výše uvedené je totiž zřejmé na první pohled, bez jakékoli znalosti technických předpokladů. Navíc obhajoba, že ve vztahu k revizní zprávě mohla zkontrolovat pouze tu skutečnost, zda se týká konkrétní FVE, její výkon a razítko revizního technika, by svědčila pro skutečnost, že pro výkon její funkce je zcela nadbytečné nejen vysokoškolské,

ale i středoškolské vzdělání, když limitním požadavkem je pouhá schopnost přečíst prostý text. Soud samozřejmě tuto variantu nevylučuje, ovšem smyslem požadavku na doložení výchozí revizní zprávy je její posouzení (přezkoumání) z hlediska účelu vlastního licenčního řízení a nikoli pouhá existence dokladu. Tato zpráva má přitom prokazovat bezpečnost celé FVE. Z logiky věci lze tuto revizní zprávu, sice pod názvem „výchozí“, komplexně zpracovat až v okamžiku faktické dostavěnosti (možnosti propojení všech částí), kdy tato musí být případně i formou dílčích revizních zpráv, revidovat bezpečnost celého zařízení v jeho souhrnu. Soud si je vědom, že za situace, která nastala i s ohledem na faktické nepřipojení k distribuční síti koncem roku 2010, je tento požadavek nereálný, ovšem minimálně v rozsahu jednotlivých částí (NN včetně připojení k panelům a VN) k provedení dílčích revizí dojít mohlo. A ve stejném rozsahu měla být provedena minimální kontrola. Nikoli vlastního popisu a měření, kdy soud akceptuje, že znalosti pracovníků Odboru licencí ERÚ nemusely být dostatečné, ale minimálně v rozsahu, zda tyto základní pojmy zmiňuje (zde i z výpovědi svědka D. je zjevné, že toto – mj. uvádění počtu panelů ERÚ požadoval) a jakých částí minimálně v rozsahu VN a NN. A právě tato minimální kontrola by musela reagovat na výše popsané logické nesrovnalosti.

Následně poté, co Ing. M. D. zaslal e-mailem Ing. I. F. nový předávací protokol opět s datem 29. 12. 2010 ovšem nyní již na výkon 1,655 MW, Ing. F. se opět nepozastavila nad skutečností, jak je možné v jeden den sepsat dva Protokoly o předání díla FVE Držovice mezi společnostmi XXXX a XXXX se zcela odlišným výkonem FVE Držovice. Dále navíc Ing. F. vůbec nezaložila tento dokument do správního spisu a také jej nezaevidovala a zároveň si v rozporu s § 37 odst. 4 správního řádu nevyžádala originál tohoto protokolu ani jeho elektronickou verzi s elektronicky ověřeným podpisem do správního spisu. Navíc zcela opomněla zaevidovat do správního spisu originály dokumentů, které dne 31. 12. 2010 převzala přímo od Ing. J. V. v okamžiku, kdy mu předávala licenci, a tuto chybu musel napravit až Ing. L. Ž., který dne 3. 1. 2011 tyto dokumenty nechal zaevidovat. Následně Ing. I. F. ještě dne 31. 12. 2010 rozhodla jménem ERÚ o udělení licence společnosti XXXX k výrobě elektřiny na dobu 25 let pod č.j.: 12387-8/2010 k provozovně FVE Držovice o instalovaném výkonu 1,655 MW, kdy rozhodnutí si na ERÚ v Jihlavě převzal osobně Ing. J. V. a vzdal se na místě práva rozkladu.

Problematickou skupinou dokladů obecně jsou revizní zprávy zejména Ing. D. tak, jak byly popsány výše. Je zcela evidentní, že tento revizní technik osvědčil dvě zcela odlišné (dle popisu technické dokumentace, rozvaděčů apod.) situace na stejném místě ve stejný čas. Je otázkou, zda i tato osoba neměla být za své jednání trestně stíhána.

Nad rámec skutečností, které soud považuje za problematické, a na které tato původně spoluobžalovaná měla reagovat, nelze pominout ani stavební řízení, kdy obsahem spisu je rozhodnutí Stavebního úřadu Městského úřadu Prostějov ze dne 29. 12. 2010 č. j. PVMU 213799/2010-61, které nabylo právní moci téhož dne. Toto rozhodnutí formálně prokazující naplnění podmínky § 9 vyhlášky č. 426/2005, tedy technické předpoklady, dle odstavce 5 písm. b) přichází do úvahy v případě u energetického zařízení ve zkušebním provozu a nikoli u nově uváděného do provozu. Z tohoto rozhodnutí, vyplývá, že Stavební úřad Městského úřadu Prostějov přezkoumal žádost o vydání povolení zkušebního provozu, kterou dne 29. 12. 2010 podala společnost XXXX, a na základě tohoto přezkoumání uložil, že kolaudační

souhlas na stavbu „Výstavba fotovoltaické elektrárny v lokalitě Držovice na Moravě č. p. 607/1“ lze vydat jen po provedení zkušebního provozu. Bez povšimnutí zde nelze ponechat, že obsahem tohoto rozhodnutí je i údaj, že stavba obsahuje soustavy solárních panelů. Je otázkou, zda se jedná o ryze formální dokument vycházející pouze z listinných podkladů, kdy proti tomuto nepřímo svědčí obsah e-mailové komunikace obžalovaného Ing. D. ze dne 16. 12. 2010 popsany výše, kdy je zmiňována nutnost částečného vizuálního namontování panelů + další na paletách (č. l. 2021), a to i v kontextu obhajoby obžalovaného Ing. D. (viz závěrečná řeč jeho obhájce), či i v tomto případě došlo k nějaké manipulaci s tímto řízením, když zjevně žádné FV panely po celou dobu realizace na místě nebyly. Na úplný závěr k tomuto bodu je nutno konstatovat, že obhajoba účelově zaměňuje povinnosti žadatele dokládat příslušné doklady s možností (oprávněním) správního orgánu tyto doložené doklady hodnotit, když tvrdí, že při předložení takového dokladu je jím správní orgán vázán. Z toho se pak odvíjí naznačená teze, že ERÚ nesmí zajímat skutečný stav, nýbrž pouze to zda má zákonným způsobem doloženy (taxativně vyjmenované) podklady pro udělení licence (v případě technických předpokladů rozhodnutí stavebního úřadu a revizní zprávu). Tyto „právní“ úvahy je nutno odmítnout právě s poukazem na ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb. – správní řád.

Zde soud musí zmínit i další část obhajoby zejména obžalovaného Ing. D., který při zohlednění svého postavení, namítá svoji neoprávněnost s ERÚ (za žadatele v rámci licenčního řízení) jednat, kdy zpochybňuje právní relevanci všech úkonů na jeho jednání navazujících, s tím, že v důsledku tohoto jsou tyto úkony neplatné a fakticky tak nemohlo právně dojít k tomu, co je mu kladeno za vinu, když pochybení a případný kauzální nexus ke škodě je nutno hledat v práci ERÚ. Vzhledem ke skutečnosti, že obsahově blízké údaje o účinnosti jeho jednání jsou obsahem rozhodnutí xxxx odboru licencí Bc. P., nelze přehlédnout rozklad proti tomuto rozhodnutí společnosti XXXX (včetně všech příloh), ze kterého je dovozována právní účinnost jeho jednání. Soud zde nechce zbytečně polemizovat s tím, zda na takovéto jednání musel mít výslovnou plnou moc, zda dle metodiky ERÚ tato měla, či pouze mohla být vyžadována apod. Zásadní je, že je stíhán pro své konkrétní jednání, kdy toto je dostatečně zřejmé z provedeného dokazování a k tomuto posouzení nemusí mít speciální postavení. Otázka jak a zda měl na jím tvrzené skutečnosti ERÚ reagovat, je mimo otázku viny tohoto obžalovaného.

Mimo jednání směřujícího vůči ERÚ, z části paralelně, probíhalo jednání směřující vůči společnosti E.ON. (dle vyjádření obžalovaného Ing. D. v rámci svého odvolání to byl přitom on, kdo je vyvolal). V jeho rámci Ing. Z. S. podepsal další fiktivní Reklamační protokol č. 2/34/2010 s datem 30. 12. 2010, podle kterého společnost XXXX dne 30. 12. 2010 reklamovala u společnosti Xxxx celkem 8.710 ks FV panelů Suntech ST 190-24/Ad o celkovém výkonu 1,655 MW, kdy údajně nebyla dodána požadovaná kvalita monokrystalického křemíku, byla zjištěna vadná série konektorů MC-T4, a z tohoto důvodu byla celá dodávka FV panelů vrácena v rámci reklamace dodavateli. Jak již bylo výše uvedeno, k žádné dodávce FV panelů od společnosti Xxxx nikdy nedošlo, kdy opět podpis J. B. na reklamačním protokolu byl padělán a jedná se o fiktivní doklad opět určený jinému subjektu a to za reálné vědomosti všech zúčastněných o fiktivnosti tohoto dokumentu, jak bylo popsáno v rámci hodnocení důvodů vzniku prvního reklamačního protokolu. Tento doklad s ohledem na datování musel vzniknout v návaznosti na vytvoření situace vnímání 1/2

dostavěnosti FVE Držovice, kdy k datu 30. 12. 2010 na místě „musely být“ panely, ovšem dne 31. 12. 2010 tam již nebyly a tuto skutečnost mohl vysvětlit právě jen tento doklad. Ing. S. po podpisu předal tento reklamační protokol Ing. M. D. a Ing. J. V. a ti jej předložili dne 31. 12. 2010 mezi 15:30 hod. a 16:25 hod. technikům společnosti E.ON Česká republika, Ing. Z. K. a Ing. J. O., kteří prováděli kontroly pro distribuční společnost E.ON Distribuce a na FVE Držovice měli provést tzv. první paralelní připojení. Konkrétně kontrolu možnosti funkčního připojení elektrárny do distribuční soustavy, kontrolu umístění FV panelů, trafostanic a provádění simulace poruchových stavů. Předložený Reklamační protokol č. 2/34/2010 spolu s licencí ERÚ na výkon provozovny 1,655 MW měl odůvodnit, proč na provozovně není nainstalován ani jeden FV panel. Evidentně počítali s tím, že pokud vyvolají u techniků skupiny E.ON představu, že když ERÚ licenci vydal (buď v dané době tam opravdu FV panely byly, či ERÚ uznal jejich reklamaci), neměl by být problém ani pro společnost E.ON formálně provést první paralelní připojení. Jiný důvod daného postupu není možný, protože pokud by nechtěli a akceptovali, že FV panely nejsou, tento padělaný doklad by nepředkládali. Z výpovědí svědků, zejména svědka Ing. K. vyplynulo, že s obdobnou situací se dosud nesetkali a proto došlo k sepsání „Protokolu o schválení výroby“, který představoval doklad o provedení prvního paralelního připojení ovšem s popisem reálného stavu, že na FVE Držovice nejsou namontovány fotovoltaické panely a že jim byla předložena jak licence, tak i Reklamační protokol č. 2/34/2010. Nechali tak na dalších pracovnících společnosti E.ON, aby konečným způsobem rozhodli o tom, zda lze s přihlédnutím k reklamačnímu protokolu provést k danému datu první paralelní připojení. Společnost E.ON však na tuto konstrukci nepřistoupila a předložený dokument takto nevnímala a naopak na situaci upozornila ERÚ.

Na základě informací společnosti E.ON, dodatečně prověřených dne 10. 1. 2011 Mgr. J. V. a Mgr. Z. Z. z ERÚ přímou kontrolou FVE Držovice, a následně provedeného přezkumného řízení dne 5. 4. 2011 Rozhodnutím Ing. J. F., xxxx ERÚ pod č.j. 12387-28/2010-ERÚ, bylo zrušeno předchozí citované rozhodnutí ERÚ, zastoupeného Ing. I. F., o udělení licence na výrobu elektřiny.

K dalšímu jednání obžalovaných, které by bezprostředně směřovalo k dokonání činu, tedy faktickému čerpání výhodné výkupní ceny elektřiny vyprodukované ve FVE za ceny platné pro rok 2010 již nedošlo, když obžalovaní nebyli schopni (přes aktivně vyvíjenou snahu) FVE dokončit (zejména ji osadit FV panely) a uvést do provozu tak, aby byla schopna vyrábět a dodávat elektřinu do distribuční sítě a v návaznosti na toto učinit nabídku výroby elektřiny provozovateli distribuční soustavy podle § 5 zákona o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a podle § 4 odst. 4 téhož zákona uzavřít smlouvu o připojení zařízení výrobce elektřiny k distribuční soustavě (kdy ovšem tento byl ze zákona povinen tuto akceptovat).

Obhajoba obžalovaného Ing. V., že již v závěru prosince roku 2010 rezignoval na snahu získat garantovanou výkupní cenu pro rok 2010 je v rozporu s provedenými důkazy a jeho kroky, které fakticky ve věci činil, když lze poukázat zejména na okolnosti přezkumného řízení tak, jak byly popsány výše. Z tohoto je zřejmé, že obžalovaní Ing. M. D. a Ing. J. V. činili ještě v roce 2011 kroky k tomu, aby licence, kterou získali pro společnost XXXX, na základě nepravdivých dokladů, nebyla odebrána a aby byla přiznána relevance rovněž

protokolu, který byl sepsán o tzv. prvním paralelním připojení. Zde pak nelze přehlédnout ani výše popsané skutečnosti, zmiňující jeho prezentaci (na počátku roku 2011) FVE jako FVE s garantovanou výkupní cenou roku 2011.

Lze shrnout, že jednání Ing. M. D., Ing. J. V. a Ing. Z. S. ve vzájemné koordinaci a vědomosti o všech rozhodných skutečnostech zjevně směřovalo k tomu, aby společnost XXXX zcela neoprávněně získala pravomocnou licenci na výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů ještě v roce 2010, a zároveň, aby společnost E.ON považovala kontrolu provozovny provedenou dne 31. 12. 2010 s ohledem na okolnosti, které nastaly nikoliv na straně investora, za první paralelní připojení k distribuční soustavě společnosti E.ON. Tím by vznikl společnosti XXXX v dané době zúčastněnými stranami respektovaný nárok na garantovanou výkupní cenu pro výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu v roce 2010 ve výši 12.150 Kč za vyrobenou MWh po dobu 20 let oproti výkupní ceně pro výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu v roce 2011 ve výši 5.500 Kč za vyrobenou MWh po dobu 20 let, čímž v průběhu následujících 20 let by se společnost XXXX obohatila o částku nejméně 239.600.000 Kč na úkor společnosti E.ON, která by však následně přenesla zvýšené náklady na výrobu elektřiny na spotřebitele elektřiny, na ostatní provozovatele distribučních soustav prostřednictvím vyrovnávacích plateb a dále by byla uvedená cena zčásti hrazena i z dotací ze státního rozpočtu České republiky.

Výše možné škody byla vyčíslena s přihlédnutím ke stanovisku ERÚ a to s přihlédnutím k průměrným výnosům elektrárny o výkonu 1,655 MW a s přihlédnutím ke všem tehdy známým faktorům ovlivňujícím možný výnos, tedy předpokládanému nárůstu výkupní ceny o 2 % ročně stanovenému vyhláškou, a stejně tak i poklesu výkonu fotovoltaických panelů o 0,8 % ročně. Fakticky jeho výše představuje rozdíl výkupní ceny roku 2010 oproti (počátku) roku 2011, kdy tato varianta je příznivější pro obžalované, neboť pokud by FVE Držovice byla uvedena do provozu až po 28. 2. 2011 nenáležela by společnosti XXXX ani garantovaná výkupní cena ve výši 5.500 Kč, ale již jen cena tržní, která je podstatně nižší.

K vlastní trestné činnosti nyní stíhaných obžalovaných lze shrnout, že obžalovaní Ing. M. D., Ing. Z. Ing. S. a Ing. J. V. za vzájemné součinnosti, kdy všichni znali reálný stav dokončenosti FVE Držovice, tím že vytvořili, podepsali a dále předkládali (v rozsahu výše popsaném) fiktivní doklady určené k uvedení v omyl o skutečném stavu (resp. sloužící k zamlčení skutečného stavu) nejprve na základě zcela nepravdivých dokladů (minimálně) o technické způsobilosti (předávací protokoly a reklamační protokol č. 1/34/2010) získali nezákonným způsobem licenci pro společnost XXXX na výrobu elektřiny ze solárních zdrojů pro provozovnu FVE Držovice o výkonu 1,655 MW, a to se zjevným úmyslem splnit první ze dvou (v dané době vyžadovaných) podmínek pro získání nároku na výkupní cenu za vyrobenou elektřinu z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu v roce 2010. Poté, co dne 31. 12. 2010 získali licenci se pokusili získat doklad o splnění druhé podmínky, tedy opět oklamat nyní zaměstnance společnosti E.ON při kontrole FVE Držovice dne 31. 12. 2010. Zde Ing. V. a Ing. D. předložili Ing. K. licenci ERÚ na snížený výkon 1,655 MW a zároveň i Reklamační protokol č. 2/34/2010 na reklamaci panelů o výkonu 1,655 MW. Prezentace těchto dokladů zjevně směřovala k tomu, aby společnost E.ON Distribuce, také akceptovala tuto reklamaci (tento doklad) a v konečném důsledku poskytla společnosti XXXX výkupní

cenu roku 2010, i když fakticky toto připojení nebylo možné z technického hlediska provést, neboť na elektrárně nebyly panely. Provedením prvního paralelního připojení by přitom byla splněna druhá z podmínek pro získání výkupní ceny roku 2010 dle cenového rozhodnutí ERÚ a společnost XXXX by získala zainteresovanými stranami akceptovaný nárok na výkupní cenu roku 2010. Takto jednali v úmyslu (obžalovaní Ing. V. a Ing. D.) a minimálně s vědomím jejich úmyslu (obžalovaný Ing. S.) FVE Držovice dokončit a na vyrobenou elektřinu uplatňovat nárok na zvýhodněnou výkupní cenu. Tuto skutečnost lze jednoznačně dovodit z provedeného dokazování (viz e-mailová komunikace o snaze dosáhnout rychlé dodávky panelů o výkonu 1,655 MW). Nelze přitom opomenout ani listiny založené ve správním spisu ERÚ, a to výše popsany Rozklad a Vyjádření k podkladům rozhodnutí společnosti XXXX, ve kterých tato společnost (v rozsahu konkrétních obžalovaných) tvrdila, že splnila obě podmínky pro přiznání zvýhodněné výkupní ceny, když první paralelní připojení bylo provedeno.

Obhajobu obžalovaného Ing. J. V., o důvodech usilovné snahy získat licenci ke konci roku 2010 (údajné zprávy o omezení jejich vydávání v roce 2011) bez návaznosti na získání nějaké konkrétní zvýhodněné výkupní ceny, lze považovat za provedeným dokazováním za vyloučenou, když tato logicky nesedí s jeho následným jednáním. Pokud by bylo pravdou jeho tvrzení, pak neexistoval žádný rozumný důvod k následnému jednání (opět do konce roku 2010) vůči společnosti E.ON (a už vůbec ne za užití vědomě nepravdivých dokladů). Naopak tato skutečnost ve spojení s tvrzeními obsaženými v dokladech určených ERÚ v rámci řízení o odnětí licence jednoznačně svědčí pro výše popsany úmysl. Zde jen pro úplnost soud I. stupně poukazuje na tuto pasáž zabývající se již v původním rozhodnutí takto naznačenou obhajobou, když obžalovaný v rámci odvolání uváděl, že soud I. stupně „v podstatě přeskočil jeho námitku o tom, že o získání licence usiloval proto, že šly fámy o tom, že licence vydávány nebudou“. K námitkám o neznalosti stávající praxe z hlediska akceptace prvního paralelního připojení jako data první dodávky energie k přiznání podmínek konkrétního roku lze opětovně uvést, že pokud by tomu tak bylo, byla zcela nesmyslná ona maximální aktivita všech zúčastněných. V dané době existovala sice nesprávná, ale všemi zúčastněnými subjekty (mimo SEI) respektovaná praxe, že za první dodávku energie do rozvodné sítě bylo považováno tzv. první paralelní připojení provedené společností E.ON. Obžalovaní (a to i osobně Ing. V.) v posledních dnech roku 2010 činili všechny možné kroky právě v souladu se shora uvedenou praxí, tedy aby tehdy akceptované podmínky pro získání dotované ceny splnili a doložili, a to i za cenu padělaných dokladů. Pokud by takový úmysl neměli, či by o možnosti tímto způsobem získat dotovanou cenu nevěděli, pak nepochybně neměli žádný důvod, aby se snažili v rozporu se skutečným stavem věci dokladovat v posledním dni roku 2010, že FVE je technicky připravena k dodání elektřiny do sítě a pouhá reklamace části FV panelů tomu brání.

Neobstojí ani obhajoba obžalovaného Ing. V. uplatněná prvotně v rámci závěrečné řeči, že vše co dělal dne 30. a 31. 12. 2010 dělal na pokyn dalších osob, zde nejprve obžalovaného Ing. S., a nově následně Ing. D., když je zjevné, že se nenacházel ve stavu, který by vylučoval schopnost sám rozhodovat o vlastním jednání a naopak z provedených důkazů je zjevná jeho snaha vše řídit a změna údajů také neposiluje věrohodnost jeho údajů. Jeho obhajoba, že nevěděl o imaginárnosti reklamačních protokolů v důsledku jeho dalších kroků v roce 2011, je v zásadním rozporu s jeho aktivitou ohledně dodání FV panelů koncem

roku 2010 a popsaným „nelogickým“ jednáním při znalosti obsahu (zejména dat) na těchto protokolech. Stejně tak logicky problematická je jeho (i dalších spoluobžalovaných) další argumentace znalostí právního stavu vylučujícího možné dokonání trestného činu, tedy skutečnost, že k tomuto je zapotřebí faktické dodávky energie (tedy splnění tří a nikoli pouze dvou podmínek), zejména akcentovaná po rozhodnutí Nejvyššího soudu ve směru zániku trestnosti jednání. I obžalovaný Ing. S. se hájil tím, že sice podepsal příslušné nepravdivé údaje, ale ne s vědomím že tyto mohou být použity ve směru získání výkupních cen roku 2010, kdy toto považoval za vyloučené s ohledem na nemožnost splnit zákonný požadavek dodávky energie v roce 2010. K fiktivním dokladům pak tento obžalovaný uvedl, že v případě předávacího protokolu se jednalo o dokončení akce a možnost jejího vyúčtování, kdy skutečnost co protokol obsahoval (případně neobsahoval – poukaz na nedodělky), závisela na vůli obžalovaného Ing. V. resp. Ing. D.. V případě reklamačních protokolů, které ani obsahově nečetl, chtěl vyjít vstříc požadavku obžalovaného Ing. V. (předloženy Ing. D.) a vnímal je v souvislosti s řešením situace možných dodávek FV panelů od více dodavatelů. Soud se k fakticky akceptovanému právnímu stavu v dané době vyjadřoval již výše, a proto tuto argumentaci nebude opakovat pouze s dovětkem, že možný a případně i správný výklad prezentovaný v současnosti, že daný (v té době akceptovaný postup) nebyl v souladu se zákonem, nemá v daném případě, při výše popsanych skutkových zjištěních vliv na trestní odpovědnost obžalovaných, kteří chtěli využít právě onen problematický moment v mechanismu získání cen roku 2010, který umožňoval neoprávněné obohacení. Toto je i skutečnost, proč soud neprováděl další dokazování v tomto směru, když zejména obžalovaný Ing. V. v rámci odvolacího řízení předložil značnou část příloh tímto se zabývajícím, které, spolu se soudem II. stupně vyžádanými rozhodnutími Krajského soudu Brno sp. zn. 62 A 84/2013 a 62 A 78/2013, byly provedeny odvolacím soudem ve veřejném zasedání dne 21. 10. 2015 (viz zejména rozhodnutí SEI). Odvolací soud však uvedl, že tyto nové důkazy neměly na původní skutkové závěry prakticky žádný vliv, když pouze potvrdily závěr o tom, že skutečná praxe při rozhodování o splnění podmínek pro přiznání dotované ceny za výrobu elektrické energie v roce 2010 byla v rozporu s již tehdy platnými a účinnými právními předpisy. K obhajobě obžalovaného Ing. S. je možné v souladu se závěry odvolacího soudu doplnit, že tento nebyl v oblasti výstavby FVE žádným nováčkem či laikem, neboť společnost XXXX, ve které byl předsedou představenstva a xxxxm, se podílela na výstavbě tohoto typu elektráren nejen v České republice, ale i v zahraničí. Je tedy možno konstatovat, že měl příslušné znalosti a odpovídající zkušenosti, a to v zásadě ve všech oblastech, týkajících se této problematiky, včetně právní a technické.

Soud I. stupně již v rámci původního dokazování neprováděl další dokazování, které bylo navrženo ze strany obhajoby, kdy se jednalo o vyjádření společnosti E.ON, ohledně následného mechanismu od okamžiku podpisu protokolu o schválení provozovny (dokladu o „prvním paralelním připojení“) do okamžiku, kdy výrobce elektrické energie obdrží první platbu za tuto prodanou elektrickou energii. Tedy fakticky o skutečnosti, které by mohly mít význam pro posouzení zejména vývojového stádia trestného činu, když tuto považoval soud za vyřešenou provedenými důkazy, kdy právní závěry (ve vztahu k vnímanému pokusu trestného činu) uvedl v části právního hodnocení vývojového stádia trestného jednání obžalovaných Ing. S., Ing. V. a Ing. D.. Soud nezpochybňuje samotnou skutečnost, že další jednání ze strany obžalovaných vůči společnosti E.ON pravděpodobně neproběhlo (viz případně i vyjádření E.ON předložené v rámci odvolacího řízení), kdy ovšem je nutno

zohlednit, že zásadní překážkou možného dalšího postupu byla neexistence FV panelů a tedy nemožnost zpochybnit popsany stav při ohledání (či doložit reálnost reklamace), když všem muselo být jasné, že jiné stanovisko při stavu dokončenosti FVE nelze získat. Daným postupem se v rámci odvolacího řízení zabýval Vrchní soud v Olomouci a v rámci dovolacího řízení (v rozsahu dovolacích námitek Ing. D.) i Nejvyšší soud, které shodně konstatovaly, že rozsah dokazování byl v zásadě dostatečný pro objasnění věci, když se i obsáhle zabývaly otázkou tzv. opomenutých důkazů, v níž by mohlo být spatřováno porušení základního práva na spravedlivý proces a konstatovaly, že v posuzované věci k takovému pochybení nedošlo.

V rámci tohoto stádia trestního řízení pak obžalovaní, mimo na návrh provedených důkazů, navrhli i další dokazování, které již soud z důvodu nadbytečnosti neprováděl. Obžalovaný Ing. V. takto navrhl opakovaný výslech pracovníků ERÚ, kteří dne 31. 12. 2016 (zjevně omyl a myšleno 2010) prováděli kontrolu FVE, tedy svědků Ing. O. a Ing. K. a dále opakovaný výslech původně spoluobžalovaných Ing. F. a Ing. Ž. a svědka Ing. M.. Soud tyto důkazy neprováděl, formálně je zamítl, když všechny tyto osoby již byly v průběhu trestního řízení řádně vyslechnuty, a to i za přítomnosti obžalovaných a jejich obhájců, kterým byla dána možnost těmto klást otázky a k jejich výpovědím se vyjádřit a i s ohledem na obsah jejich údajů nelze očekávat změny výpovědí, které by mohly mít vliv na skutková zjištění. Mimochodem s obdobnou argumentací byl návrh na opětovný výslech svědků Ing. O. a Ing. K. zamítnut již v rámci odvolacího řízení soudem II. stupně. Obžalovaný Ing. D. navrhl opakovaný výslech svědka Ing. M. V. (SEI) a nově výslech svědka Ing. J. H., který zpracovával odpověď pro orgány činné v trestním řízení za společnost E.ON, za účelem zjištění vývoje názoru na rozpor mezi právní úpravou platnou na konci roku 2010 a mezi praxí, která byla zavedena vnitřním pokynem ERÚ, který převzaly distribuční společnosti. Mimo svědeckých výpovědí pak navrhl učinit dotaz na distributora, zda byla ze strany budoucího provozovatele FVE učiněna nabídka dle § 4 odst. 4 zákona č. 180/2005 Sb., kdy případné nepodání nabídky považuje za dobrovolné upuštění od přípravy a v souladu s nově předloženými (a provedenými) důkazy učinit dotaz na ERÚ, zda právní úprava podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů (v roce 2010) byla legitimní ve vztahu k legislativě EU. Dále navrhl zjistit znaleckým posudkem návratnost elektrárny, která je předmětem tohoto řízení tak, aby bylo prokázáno, zda se jednalo o elektrárnu s návratností do 11 let, nebo návratností delší. Soud s obdobnou argumentací jako výše neprováděl opakovaný výslech již slyšeného svědka a zde ani nově navrženého svědka, když skutečnosti týkající se v dané době zavedené praxe byly dostatečně objasněny a případný vývoj právních názorů nemá na skutkové závěry vliv. Z výše uvedených skutkových závěrů vyplývá, že soud nerozporuje skutečnost, že obžalovaní nevyvíjeli další aktivity vůči distributorovi (jak ostatně vyplývá i ze soudem II. stupně doplněného dokazování viz přílohy č. 7 a 8 předložené obžalovaným Ing. V.), ovšem tato skutečnost má svůj základ v neexistenci řádného potvrzení prvního paralelního připojení jak soud hodnotil již výše, a proto i toto dokazování považuje soud za nadbytečné, když navíc již bylo soudem II. stupně provedeno bez dopadu do skutkových zjištění. Možný dotaz na ERÚ na současný názor ohledně souladu právní úpravy v České republice s právem EU opět nemá vypovídací hodnotu k době páčání trestné činnosti, kdy i ERÚ dané postupy nerozporoval a soud jej opět považuje za nadbytečný. Zde nelze přehlédnout, že obdobně i soud odvolací jako nadbytečné zamítl doplnit dokazování zprávou ERÚ z května 2013 stran výsledku plošného šetření rozhodovací praxe tohoto úřadu, neboť měl za to, že shora zmíněná nesprávná praxe byla nesporně prokázána jinými důkazními

prostředky a pro rozhodnutí v této věci se uvedený důkaz jeví nadbytečný. I případná nesprávná praxe ERÚ (potažmo státu) umožňovala páchat konkrétním způsobem danou trestnou činnost. Ve vztahu k požadovanému znaleckému posudku týkajícímu se ustanovení § 6 odstavec 4 zákona č. 180/2005 Sb. (fakticky jeho novely zákonem č. 137/2010), tedy ustanovení o výši cen za elektřinu z obnovitelných zdrojů a zelených bonusů je nutno uvést, že toto ustanovení obsahuje zákonné zmocnění prolomit (nepoužije se) maximální (5%) roční snížení výkupních cen pro ty druhy obnovitelných zdrojů, u kterých je v roce, v němž se o novém stanovení výkupních cen rozhoduje, dosaženo návratnosti investic kratší než 11 let. Daný posudek by přitom byl ryze spekulativní, když lze pouze problematicky dovozovat, kdy by mohlo být dosaženo hranice oné návratnosti. Obžalovaný Ing. S. pak navrhl doplnit dokazování již provedenými listinami (emailovou korespondencí č. 1. 2020 a násl., či dohodou o splnění závazků ze dne 18. 2. 2011 č. 1. 1836 a násl., fakticky listinami předloženými tímto obžalovaným resp. jeho obhájcem v rámci hlavního líčení dne 19. 3. 2014), fakticky k následnému stavu FVE a naznačené obhajobě o upuštění od dalšího jednání a tedy možnému zániku trestnosti. Vzhledem k jejich předchozímu provedení soud nově (opakovaně) tyto důkazy neprováděl, když obsahem tohoto rozsudku je i jejich hodnocení. Obsahem spisu mimo uvedených důkazů či důkazních návrhů, které byly popsány již výše, je i znalecký posudek č. 2014/010 zpracovatele Ing. Květoslava Mikulenky (příloha č. 10 důkazních návrhů obžalovaného Ing. V. v rámci odvolacího řízení) jímž mělo být prokázáno, že příslušná FVE Držovice nebyla ke konci roku 2010 schopna vyrábět a dodávat elektřinu do distribuční soustavy a nebyla ani schopna tzv. prvního paralelního připojení. Tento důkazní návrh byl zamítnut s ohledem na jeho nadbytečnost již v rámci původní (odvolací) fáze řízení, když nově nebyl výslovně navrhován. Přesto i k němu lze uvést, že jeho nadbytečnost, je dána skutečností, že jím posuzované údaje soud byl schopen vyhodnotit na základě dalších důkazů (ze kterých ostatně i tento znalec vycházel).

Ad 2.)

S ohledem na skutečnost, že soud zde rozhodoval o pokračujícím trestném činu (dalším dílčím útoku), o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto odsuzujícím rozsudkem, byl s ohledem na nutnost ukládání společného trestu vázán ustanovením § 45 odst. 1 trestního zákoníku a v důsledku toho byl nucen nejprve zrušit v dřívějším pravomocném rozsudku výrok o vině, výrok o trestu a další výroky, které měly ve výroku o vině svůj podklad a následně, při vázanosti skutkovými zjištěními (v rozsahu zrušeného rozsudku) znovu rozhodnout o vině včetně nových dílčích útoků. Následně je soud vázán ve smyslu § 45 odstavec 1 trestního zákoníku skutkovými zjištěními ze zrušeného rozsudku a proto v tomto rozsahu pouze odkazuje na popis důkazů a skutkové závěry z těchto vycházející, tak jak byly podrobně popsány v odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Brně spisové značky 43T 5/2015 ze dne 11. 5. 2016, případně v rozsudku Vrchního soudu v Olomouci spisové značky 6 To 5/2017 ze dne 23. 2. 2017.

B/ Právní hodnocení

V rámci právního hodnocení soud v původním rozhodnutí popsaný skutkový děj rozdělil na jednotlivé samostatné (byť vzájemně provázané) jednání jednotlivých obžalovaných, respektive skupin obžalovaných (zaměstnanců ERÚ a osob podílejících se na získání rozhodujících podkladů k uplatňování výkupní ceny roku 2010), když jejich jednání bylo z hlediska trestní odpovědnosti na sobě nezávislé, když provedeným dokazováním nebylo prokázáno, že by tyto osoby v rámci vlastního trestného jednání postupovaly koordinovaně. S ohledem na skutečnost, že ve vztahu k původně spoluobžalovaným Ing. F. a Ing. Ž. již bylo pravomocně rozhodnuto a nynější část řízení se těchto formálně netýká, soud v pasáži právního hodnocení se těmito původně spoluobžalovaným již nemá důvod věnovat (na rozdíl od skutkových zjištění, kdy popis má nadále svůj důvod s ohledem na provázanost skutkového děje) a popíše právní závěry pouze ve vztahu k nyní stíhaným obžalovaným.

Provedeným dokazováním bylo prokázáno, že ad 1.) obžalovaní Ing. M. D., Ing. Z. S. a Ing. J. V. využili omylu Ing. Ž. a uvedli v omyl Ing. F., kterým jako oprávněným osobám jednajícím za ERÚ předložili nepravdivé předávací protokoly a nepravdivý Reklamační protokol č. 1/34/2010 O.řený padělaným podpisem, které dříve vyhotovili, na základě čehož získali licenci od ERÚ na snížený výkon FVE Držovice, kterou pak společně s nepravdivým Reklamačním protokolem č. 2/34/2010 na celou část panelů odpovídající výkonu uvedenému na licenci s padělaným podpisem předložili zaměstnancům společnosti E.ON. Tohoto jednání se dopustili v úmyslu získat vyšší výkupní cenu za výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů (ze slunečního záření) uvedených do provozu v roce 2010 a jejich jednání přitom směřovalo k tomu, aby společnosti XXXX byla vyplácena výkupní cena za výrobu elektřiny z fotovoltaického zdroje uvedeného do provozu v roce 2010, i když FVE Držovice na konci roku 2010 nebyla dokončena, neboť na ní nebyly namontovány fotovoltaické panely. Takto koordinovaně jednali ke způsobení škody velkého rozsahu společnosti E.ON Distribuce a.s., na jejíž úkor by se společnost XXXX obohatila o částku nejméně 239.600.000,- Kč. K získání obohacení nedošlo ani z části jen proto, že zaměstnanci distributora společnosti E.ON Ing. K. a Ing. O. zjistili skutečný stav FVE Držovice, jejíž první paralelní připojení tak nebylo provedeno, čímž nebyla splněna druhá z podmínek v dané době vyžadovaná pro získání nároku na výše uvedenou výkupní cenu.

Otázkou, zda je možné uvést v omyl správní orgán, se na podkladě podání obžalovaného Ing. V. zabýval Nejvyšší soud, který ve vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem dané věci dospěl k závěru, že správní orgán při svém rozhodování není v totožné pozici jako (civilní) soud, u kterého bylo judikováno, že jej s ohledem na charakter daného řízení v omyl uvést nelze. Řízení o vydání licence má charakter zásadně neveřejného písemného řízení, kdy správní orgán vychází zejména z písemných podkladů toho, kdo podal žádost o udělení předmětné licence. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že správní orgán si může pro zjištění skutkového stavu v pochybnostech sám ověřit podklady, právě jako v případě vydávání licencí pro fotovoltaická zařízení ohledáním na místě, a tedy tento (správní orgán) lze v omyl uvést.

Trestné jednání těchto obžalovaných ad 1.) tak spočívalo v tom, že při vzájemné koordinaci uvedli a fakticky předložili v podkladech podstatných pro rozhodnutí o udělení licence a rozhodnutí o prvním paralelním připojení nepravdivé, hrubě zkreslené údaje, a

stejně tak podstatné údaje zamlčeli, kdy v případě znalosti pravdivých údajů by nedošlo k vydání licence stejně tak potvrzení prvního paralelního připojení (ke kterému fakticky nedošlo, ovšem nikoli v důsledku jednání obžalovaných, ale díky vlastnímu jednání pracovníků společnosti E.ON. a jejich jednání směřovalo k získání nároku na garantované výkupní ceny elektřiny z fotovoltaických zdrojů roku 2010.

Soud v daném případě posuzoval jednání obžalovaných jako uvedení nepravdivých (hrubě zkreslených) údajů, když vycházel z podkladů předložených ERÚ či zejména v konečném stádiu zaměstnancům společnosti E.ON. Tedy jedná se o aktivní uvádění nepravdivých údajů a stejně tak zamlčení podstatných údajů, když případná znalost reálného stavu by bezpochyby nevedla již k udělení licence ani případným pochybnostem o možnosti právně (nikoli fyzicky) realizovat „první paralelní připojení“.

Ve vztahu k obžalovanému Ing. S. musel soud jednotlivé dílčí útoky popsané v bodech 1.) a 2.) výroku rozsudku považovat za dílčí útoky pokračujícího trestného činu. Tedy vnímat je tak, že tyto naplňují podmínky pokračování jak z hlediska hmotné právního tak z hlediska procesního. Zde soud musí přihlížet k otázce sdělení obvinění, kdy mezi spáchanými útoky nesmí dojít ke sdělení obvinění (§ 12 odst. 11 trestního řádu), tak k podmínkám pokračování vymezeným v ustanovení 116 trestního zákoníku. Citované zákonné ustanovení vymezuje pokračování čtyřmi pojmovými znaky, které musí být dány současně, tedy útoky musí naplňovat stejnou skutkovou podstatu trestného činu, musí být vedeny jednotným záměrem, musí být spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a rovněž blízkou souvislostí časovou a předmětu útoku. Tyto skutečnosti splněny byly, když se jedná o prakticky obdobný mechanismus, toto jednání naplňuje všechny znaky skutkové podstaty trestného činu podvodu a dopouštěl se jej prakticky v totožném období (z hlediska následku v zažalovaném rozsahu jednání ad 2./ pokračovalo do konce roku 2013), když mezi jednotlivými skutky tak není delší přetržka, která by odůvodnila posuzovat jeho jednání jako více samostatných trestných činů. Z hlediska procesního je pak nutno konstatovat, že v průběhu trestné činnosti nedošlo k opakovanému sdělení obvinění pro trestný čin podvodu.

Podle 23 trestního zákoníku byl-li trestný čin spáchán dvěma nebo více osobami, odpovídá každá z nich, jakoby trestný čin spáchala sama. Tedy lze říci, že spolupachatelství předpokládá spáchání trestného činu společným jednáním, kdy však není nutné, aby každý ze spolupachatelů naplnil svým jednáním všechny znaky skutkové podstaty trestného činu, ale stačí, jestliže jednání každého ze spolupachatelů je alespoň článkem řetězu, přičemž jednotlivé činnosti - články řetězu směřují k vykonání trestného činu a ve svém celku tvoří jeho skutkovou podstatu a působí společně. Není třeba, aby se všichni spolupachatelé zúčastnili na trestné činnosti stejnou měrou, stačí i částečné přispění třeba i v podřízené roli, jen když je vedeno stejným úmyslem jako činnost ostatních pachatelů a je tak objektivně a subjektivně složkou děje tvořícího ve svém celku trestné jednání. Stejně tak spolupachatelství předpokládá i úmysl směřující ke spáchání trestného činu. V daném konkrétním případě dle názoru soudu ze strany obžalovaných Ing. S., Ing. V. a Ing. D. tyto podmínky splněny byly. Obžalovaným bylo prokázáno, že na trestné činnosti se podíleli společně, kdy míra vědomosti o následných krocích (co bude konáno) mohla být (v minimální míře v závěru) odlišná, ovšem měli společný záměr, všichni znali faktický stav FVE Držovice i podmínky pro získání výkupních cen roku 2010 a tedy fakt, že tyto tato FVE nesplňuje. (Pro úplnost je nutno

konstatovat, že pokud by tak nebylo, jak nyní naznačují, jejich aktivní jednání ke konci roku by ztrácelo smysl.) Proto všem muselo být zřejmé, že prezentací reálných faktů nemohou dosáhnout do konce roku 2010 vytvoření podmínek pro získání těchto cen (zisk pravomocné licence a stanovisko distributora – první paralelní připojení) a jejich podíl na jednání, kdy neuvedli reálný stav (minimálně zamlčeli podstatné údaje), či přímo se podíleli na vzniku fiktivních podkladů a tyto předkládali příslušným orgánům (ERÚ a E.ON), vytváří podmínky pro jejich podvodné vylákání. Vlastní okolnosti, ze kterých soud dovozuje toto spolupachatelství, jsou podrobně rozebrány v části skutkových zjištění u těchto obžalovaných, kdy je nutno konstatovat, že bez společného jednání minimálně Ing. S. a Ing. V. by nemohly fiktivní doklady vzniknout. Ovšem ani úloha spoluobžalovaného Ing. D., který se prezentuje jako pouhý zaměstnanec, který pouze někomu předal či zaslal nějaké listiny, i v souladu se závěry Nejvyššího soudu, nemůže být vnímána jako pouhé účastenství v užším smyslu ve formě pomoci. Z provedeného dokazování bylo prokázáno, že tento obžalovaný byl ve společnosti XXXX zaměstnán jako projektový manažer a technický zástupce. Z výsledků svědků vyplynulo, že byl při stavební realizaci FVE aktivní a často byl přítomen stavebním pracem. Měl a musel mít přehled o aktuálním stavu elektrárny. Přesto zajišťoval a předával dokumenty dokládající stav v rozporu se skutečností, jak v rámci licenčního řízení vůči ERÚ, tak v rámci snahy o tzv. „první paralelní připojení“ vůči společnosti E.ON., kdy byl též účasten schůzky se zástupcem ERÚ v restauraci v obchodním domě TESCO dne 30. 12. 2010.

V příčinné souvislosti s trestným jednáním všech obžalovaných ad 1) mohla vzniknout škoda představující částku až cca 240.000.000 Kč, kdy se jedná o částku, představující rozdíl mezi výkupní cenou platnou pro rok 2010 a pro rok 2011 při zohlednění doby garantované ceny a možného výkonu příslušné FVE. V příčinné souvislosti s trestným jednáním obžalovaného Ing. S. ad 2) vznikla škoda (za období od dubna 2011 do prosince 2013) cca 8.500.000 Kč (8.427.125 Kč) a mohla vzniknout další škoda představující částku až cca 54.500.000 Kč, kdy se jedná o částku, představující rozdíl mezi výkupní cenou platnou pro rok 2010 a pro rok 2011 při zohlednění doby garantované ceny a možného výkonu příslušné FVE (při přímé škodě v rozsahu rozdílu vyplaceného za garantovaný odkup). Uvedená škoda je následkem trestného jednání jednotlivých obžalovaných.

V souladu s ustanovením § 138 odst. 1 trestního zákoníku se jedná o tzv. škodu velkého rozsahu, neboť dosahuje nejméně částky 5.000.000 Kč, která je dolní hranicí pro užití předmětného kvalifikačního znaku.

K argumentaci obžalovaných, že se nemohli dopustit trestného činu podvodu ve smyslu § 209 trestního zákoníku, když ke škodě nemohlo nikdy dojít, protože podle cenového rozhodnutí ERÚ č. 4/2009 ze dne 3. 11. 2009, kterým se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů, bylo podmínkou pro získání výkupní ceny za výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu v roce 2010 vyrobít elektřinu ještě v roce 2010, se soud vyjadřoval již výše v rámci skutkových zjištění. Přesto lze opětovně uvést, že tito obžalovaní chtěli využít v dané době všemi zúčastněnými subjekty uznávané praxe.

K vyčíslení škody je dále nutno, i s ohledem na obhajobu zejména obžalovaných Ing. V. a Ing. D. (a to ve všech stádiích řízení včetně dovolacího), uvést, že výpočet předpokládané škody je při nedokonaném trestném činu vždy jistým způsobem hypotetický.

V daném případě však byly vzaty do úvahy všechny relevantní podklady pro stanovení možného výkonu solárních panelů a to ve variantě pro obžalované výhodnější. Soud si je vědom, že tento hypotetický stav přitom nastat nemusí a to jak ve směru reálného stavu nevýhodnějšího pro obžalované tak i případně příznivějšího. Z mnoha technických či jiných důvodů nemusí dojít k plnému výkonu v mezích možností (zejména osvitu příslušné lokality apod.). Ale tato budoucí reálná situace nemá vliv na potenciální výši škody, když ani sami obžalovaní, nemohli v rámci zamýšleného obohacení společnosti XXXX počítat se všemi alternativami, jež se mohou v době 20 let odehrát, ale vytvořili zásadní předpoklady proto, aby mohli až do příslušné výše neoprávněně získat (s ohledem na podvodné jednání vylákat) cizí finanční prostředky. Na vyčíslení škody pak nemůže mít vliv případné (současné či budoucí) zdanění (ať již daň solární či daň z příjmů či jiné), když toto nelze odečíst, byť to má bezpochyby vliv na výši dosaženého zisku, ovšem nikoli přímé škody. V daném případě by škoda v konečném důsledku mimo primárního poškozeného tedy společnosti E.ON (obecně distributora, při zvýšení ceny energie i všech odběratelů této společnosti a při rozložení na další distributory i dalších distributorů) vznikla i českému státu v důsledku dotace ze státního rozpočtu pro distributora (§§ 6 - 6b zákona č. 180/2005).

Následkem, který měl být takto způsoben, pak bylo podvodné (na základě nepravdivých podkladů) vylákání dokladů umožňujících získání finanční částky primárně od provozovatele distribuční soustavy. S ohledem na skutečnost, že nedošlo k tomuto následku, byť k němu obžalovaní směřovali, a to pouze s ohledem na skutečnost, že pracovníci společnosti E.ON neakceptovali prezentované doklady, zůstalo jednání obžalovaných ve stádiu přípravy podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku. To vše však nezávisle na jejich vůli, ale právě v důsledku jednání jiných osob.

Za přípravu trestného činu je podle § 20 odst. 1 trestního zákona považováno jednání, které záleží v úmyslném vytváření podmínek pro spáchání zvlášť závažného zločinu (§ 14 odst. 3), zejména v jeho organizování, Ořování nebo přizpůsobování prostředků nebo nástrojů k jeho spáchání, ve spolčení, sročení, v návodu nebo pomoci k takovému zločinu, a to pouze tehdy, jestliže to trestní zákon u příslušného trestného činu výslovně stanoví a pokud nedošlo k pokusu ani dokonání zvlášť závažného zločinu. Příprava tak vyvolává zatím jen vzdálené nebezpečí, že nastane následek, který je znakem skutkové podstaty zvlášť závažného zločinu. Tím se liší na jedné straně od projevu úmyslu takový zločin spáchat, který uvedenou povahu ještě nemá, a na druhé straně od pokusu zvlášť závažného zločinu, při němž pachatelovo jednání pokročilo dále než příprava a již bezprostředně směřuje k jeho dokonání.

Zde soud I. stupně považuje za nutné konstatovat, že jednání obžalovaných Ing. S., Ing. V. a Ing. D. ad 1.) v rámci původního rozhodnutí považoval za jednání ve stádiu pokusu, kdy obžalovaným by při úspěchu v zisku dokladu o „prvním paralelním připojení“ již nic (mimo technických okolností na jejich straně) nebránilo učinit poslední kroky vedoucí k nárokovému získání zisku z trestné činnosti, když překonali (nezákonně) všechny překážky. Fakticky stačilo po dobudování (dodání FV panelů) zažádat o výkup, kdy dle § 4 zákona č. 180/2005 Sb. již provozovatel distribuční soustavy má pouze povinnost „vykupovat veškerou elektřinu z obnovitelných zdrojů, na kterou se vztahuje podpora, a uzavřít smlouvu o dodávce, pokud výrobce elektřinu z obnovitelných zdrojů nabídl“ a vystavit fakturu. Toto překonání poslední formální překážky našlo svůj výraz v popisu vývojového stádia, kdy toto vnímal jako

sice hraniční (arg. „v teoretické rovině se pohybuje na pomezí vývojových stádií přípravy a pokusu“), ale již pokus. Situaci zde popsal tak, že obžalovaní fakticky udělali vše ze své strany proto, aby získali jak licenci ERÚ, tak potvrzení společnosti E.ON o provedení „prvního paralelního připojení“, kdy toto v daném období představovalo (všemi zainteresovanými) akceptovaný podklad pro následné uplatnění garantované výkupní ceny, bez ohledu na faktickou dobu počátku dodávek energie do distribuční soustavy. Zde je evidentní, že takto „formálně vybavená“ FVE mohla následně kdykoli po jejím fyzickém dokončení zahájit další (technické) kroky k realizaci příslušných výnosů. Soud zde řešil otázku, zda s ohledem na konečné stádium dokonání trestného činu, kterým v daném případě bude minimálně částečná úhrada za realizovanou dodávku, lze za pokus považovat, z hlediska znaku bezprostřednosti, až ono vlastní dodání energie do sítě (a vystavení faktury), či již ono vytvoření všech formálních (nikoli technických) předpokladů pro možnou realizaci zisku a tím způsobení škody. Vzhledem ke skutečnosti, že by v případě úspěchu obžalovaných ve vztahu k získání (posledního potřebného) dokladu o „prvním paralelním připojení“, došlo k vytvoření situace, která by měla přímý význam pro dokonání trestného činu (bezprostřednost odstranění posledních formálních překážek), kdy by nic (právně a fakticky i reálně při znalosti postupů distributora) ze strany poškozeného nebránilo (nemohlo bránit) dokonání trestné činnosti a realizaci výnosů z ní, dospěl soud k závěru, že dané jednání je již pokusem příslušného trestného činu a nikoli pouze přípravou (byť i tato by byla v daném případě stejně trestnou). Soud odvolací, při akceptaci tohoto vývojového stádia, dospěl k závěru, že znak bezprostřednosti podle něj obžalovaní naplnili již tím, že uvedli v omyl pracovníky ERÚ, kdy takové jednání již začalo naplňovat jeden ze zákonných znaků trestného činu podvodu. Znaky trestného činu podvodu nespočívají jen v obohacení a ve způsobení škody, ale i v tom, že pachatel uvede někoho v omyl. Odvolací soud také doplnil, že se jedná o pokus neukončený, neboť samotné jednání obžalovaných ještě nemohlo přinést konečný důsledek (jejich obohacení), neboť by ještě museli podniknout další faktické i právní kroky k ukončení pokusu. Naopak soud dovolací při posuzování této otázky dospěl k závěru, že se nejedná o pokus, ale (hraniční) přípravu, když není naplněn znak bezprostřednosti. Nejvyšší soud v tomto směru uvedl, že i pokud obžalovaní již uvedli v omyl ERÚ, čímž začali naplňovat znak skutkové podstaty trestného činu podvodu, jejich jednání zároveň nutně nemuselo bezprostředně směřovat k dokonání tohoto trestného činu. Jinými slovy znak bezprostřednosti nelze bez dalšího ztotožnit s počátkem naplňování znaku skutkové podstaty podvodu „uvést někoho v omyl“, neboť v projednávaném případě bylo k dokonání trestného činu nutné uvést v omyl více subjektů (ERÚ, společnost E.ON Distribuce) a zároveň obohatit společnost XXXX, k čemuž nemohlo dojít bez dalších právních i technických kroků obžalovaných viněných. Právě nutnost dalšího vlastního jednání, byť i s delším časovým odstupem, vylučuje znak bezprostřednosti směřování k dokonání trestného činu podvodu. Jinak řečeno, pokud obvinění odstraňovali rozhodnou překážku bránící dokonání trestného činu, avšak nikoliv překážku poslední, je třeba jejich jednání posuzovat jako přípravu. Z hlediska způsobnosti přípravy pak uzavřel, že jediné logické vysvětlení jednání obžalovaných je, že se snažili do poslední chvíle získat praxí vyžadované předpoklady pro výhodnější výkupní cenu elektrické energie. Po jejich získání by bylo možné osadit elektrárnu fotovoltaickými panely a po sjednání příslušné smlouvy začít dodávat elektrickou energii do soustavy. Absence fotovoltaických panelů tedy mohla být zhojena, resp. nedá se vyloučit, že by obžalovaní, ač toho z rozličných důvodů nebyli schopni do 31. 12. 2010, sehnali potřebný počet těchto panelů a elektrárnu zprovoznili. Nedá se tak hovořit o tzv. nezpůsobilé přípravě, když o přípravu nezpůsobilými prostředky by šlo pouze tehdy, jestliže by pachatel použil k trestné činnosti takové prostředky, které podle svých objektivních vlastností

nemohly vést k dokonání trestného činu, což v daném případě evidentně nenastalo.

Podle § 265s odst. 1 trestního řádu je soud I. stupně vázán právním názorem Nejvyššího soudu a proto ve vztahu k vývojovému stádiu na tyto závěry pouze odkazuje.

V rámci nově uplatněné obhajoby pak všichni obžalovaní (zčásti opakovaně) zdůraznili, že z jejich strany nebyly činěny kroky směřující k pokusu ani dokonání trestného činu, kdy zdůraznili svoji znalost nezbytných zákonných podmínek (dodávka energie do sítě do konce roku 2010).

Podle § 20 odst. 3 trestního zákoníku trestní odpovědnost za přípravu k zvlášť závažnému zločinu zaniká, jestliže pachatel dobrovolně upustil od dalšího jednání směřujícího k spáchání zvlášť závažného zločinu a buď odstranil nebezpečí, které vzniklo zájmu chráněnému trestním zákonem z podniknuté přípravy (písm. a citovaného ustanovení), nebo učinil o přípravě k zvlášť závažnému zločinu oznámení v době, kdy nebezpečí, které vzniklo zájmu chráněnému trestním zákonem z podniknuté přípravy, mohlo být ještě odstraněno; oznámení je nutno učinit státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu, voják může místo toho učinit oznámení nadřízenému (písm. b citovaného ustanovení). Primární je podmínka dobrovolnosti při upuštění, kdy je zcela evidentní, že nepokračování v krocích směřujících k dokonání nebylo důsledkem svobodné vůle a rozhodnutí obžalovaných, ale důsledkem v dané chvíli neodstranitelné překážky, která vylučuje dobrovolnost upuštění, kdy nelze přehlédnout, že např. obžalovaný Ing. V. ještě po 1. 1. 2011 kalkuloval s existencí předpokladů pro zisk výkupních cen roku 2010.

Ve vztahu k obžalovanému Ing. S. (ad. 2) je nutno uvést, že za pokus trestného činu je podle § 21 odst. 1 trestního zákona považováno jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, pokud nedošlo k dokonání. V daném případě je takto vnímáno jednání obžalovaného ing. S., v rozsahu dosud neuplatněných nároků na garantovanou výkupní cenu v předpokládané době trvání licence.

Obžalovaní svým jednáním porušili zájem společnosti na ochraně cizího majetku, který je objektem trestného činu podvodu, tedy zájmem chráněným příslušným ustanovením trestního zákona.

Dalším formálním znakem trestného činu je pak jeho subjektivní stránka, která zahrnuje znaky, týkající se psychiky pachatele. Obligatorním znakem této subjektivní stránky je zavinění. Naplnění znaku zavinění je nezbytné z hlediska trestní odpovědnosti, která je v trestním právu konstruována jako odpovědnost subjektivní, tedy za zaviněné jednání. Zavinění je pak z pohledu právní teorie považováno za vnitřní psychický vztah pachatele k podstatným složkám trestného činu, zejména k jeho objektivní stránce, tedy jednání, následku a příčinné souvislosti mezi nimi, a k objektu. Zavinění v sobě obecně zahrnuje složku intelektuální, tedy vědění pachatele, vnímání pachatele, a dále složku volní, která zahrnuje chtění nebo srozumění, tedy rozhodnutí pachatele jednat určitým způsobem. Trestný čin podvodu, jímž byli tito obžalovaní uznáni vinnými, je pak konstruován jako trestný čin úmyslný (§ 13 odst. 2 trestního zákoníku). To znamená, že z hlediska znaků subjektivní

stránky musí být splněny podmínky buď přímého úmyslu, jak vyžaduje § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, nebo podmínky úmyslu nepřímého, jak vyžaduje § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku.

Všichni obžalovaní nepochybně v tomto případě věděli, že svým jednáním způsobí porušení zákona a takto jednat chtěli, a to i v rozsahu způsobeného následku, což i při absenci doznání lze dovodit i z provedeného dokazování, zejména s ohledem na předložení nepravdivých či padělaných dokladů. Soud proto jejich zavinění hodnotil jako úmysl přímý.

Vedle zavinění, jakožto obligatorního znaku subjektivní stránky trestného činu se soud zabýval i motivem, který je znakově fakultativním. Motiv, v psychologickém pojetí označovaný jako pohnutka, je v rovině trestněprávní chápán jako určitý podnět, který vedl pachatele ke spáchání trestného činu. Vyhodnocení všech důkazů souvisejících s průběhem realizace FVE Držovice a případného jejich dalšího jednání umožňují otázku motivu dostatečně objasnit. V tomto konkrétním případě motivem jednání obžalovaných byla snaha získat do konce roku 2010 všechny potřebné formální náležitosti k následnému uplatňování vyšších výkupních cen (cen roku 2010) a tím získat neoprávněný majetkový finanční prospěch za situace, kdy věděli, že na toto nemají, s ohledem na stav FVE, zákonný nárok.

Soud se dále zabýval, vedle znaků objektu a objektivní stránky (jednání, následek, příčinná souvislost) jak byly popsány výše samostatně ke skupinám pachatelů i tím, zda byly splněny ve vztahu ke všem obžalovaným podmínky dalšího z obligatorních formálních znaků trestného činu, tedy podmínky subjektu, jimiž se rozumí věk a přičetnost pachatele. Provedeným dokazováním soud zjistil, že všichni obžalovaní v době spáchání trestného jednání již byli zletilými, tedy naplnili podmínku ustanovení § 25 trestního zákoníku.

O duševním stavu obžalovaných nebyly shledány žádné pochybnosti, a to ani v tom směru, že by bylo nezbytné zkoumat jejich duševní stav soudními znalci. Ustanovení § 26 trestního zákoníku totiž vyžaduje, aby pachatel v době spáchání trestného činu byl schopen rozpoznat jeho protiprávnost a svoje jednání ovládat. V případě všech obžalovaných tak dospěl soud k závěru, že v době spáchání trestného jednání byli se zřetelem ke svému věku i duševnímu stavu plně trestně odpovědnými.

Obžalovaní Ing. M. D. a Ing. J. V. tak svým jednáním popsaným ve výroku rozsudku naplnili po objektivní i subjektivní stránce formální znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku ve stádiu přípravy podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku a to formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.

Obžalovaný Ing. Z. S. tak svým jednáním popsaným ve výroku rozsudku naplnil po objektivní i subjektivní stránce formální znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku dílem dokonaného (ad 2. – v rozsahu vyplaceného rozdílu cen), dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku (ad 2. – v rozsahu možného plnění) a dílem ve stádiu přípravy podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku (ad 1.) a to formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.

Jednání všech obžalovaných je ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku společensky škodlivé, přičemž v daném případě nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního

předpisu. Zde s ohledem na odvolací námitky obžalovaného Ing. V. je možno doplnit, že tato skutečnost je determinována vlastním skutkem (zejména jeho sofistikovaností v kombinaci s možnou škodou), který nevykazuje znaky méně závažného trestného činu ani nevykazuje znaky menší společenské škodlivosti, než běžně se vyskytující trestné činy podvodu, a nelze tak zvažovat možné užití subsidiarity trestní represe resp. principu „ultima ratio“.

Na závěr k právní kvalifikaci jednání je nutno uvést, že k právnímu posouzení jednání obžalovaných byly ze strany obhajoby obžalovaného Ing. V. doloženy v hlavním líčení dne 20. 5. 2014 dva rozsudky týkající se dle názoru obhajoby obdobné věci. Jedná se o prvostupňový rozsudek Okresního soudu v Liberci sp. zn. 6T 170/2011 ze dne 17. 1. 2013 a rozsudek soudu II. stupně v této trestní věci a to Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočka Liberec sp. zn. 31To 226/2013 ze dne 3. 3. 2014. Předmětem rozhodnutí bylo jednání obžalovaných na konci roku 2010 a následně i počátku roku 2011) spočívající v nabídce (dne 30. 12. 2010) a následném předání úplatku pracovníkovi ERÚ za postup (v rámci ohledání), který by nereflektoval faktický stav, ale naopak nepravdivým popisem umožnil získání licence pro FVE nutné k získání podpory v cenách roku 2010. Toto jednání bylo právně posouzeno pouze jako zločin podplácení podle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku a nikoli v jednočinném souběhu i jako příprava trestného činu podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, jak je jednání (samostatně) posuzováno v nyní projednávané věci.

Pomineme-li, že v českém právním řádu není kodifikováno precedenční právo, lze přiznat jistou relevanci úvaze o obdobnosti jednání (skutkovém základu), tedy snaze v posledním možném termínu (při zohlednění cen roku 2010) získat podklady pro „pozitivní“ rozhodnutí, při odlišných konkrétnostech (prokázání uplácení). Dané soudní rozhodnutí tak vychází z jiného skutkového základu a popis skutku neobsahuje popis onoho podvodného jednání, které je naznačeno pouze úvahou o vyhotovení (případně poskytnutí) podkladů nepopisujících reálný stav příslušných FVE. Toto jednání tak popisuje pouze snahu získat podklady pro případné podvodné jednání a odlišuje se tak od nyní projednávané věci, když příslušný pracovník ERÚ a potažmo daný úřad nebyl uváděn v omyl, ale naopak s problematickým stavem jednoznačně seznámen.

Ostatně jeho obdobná námitka spočívající v odlišném právním posouzení skutku, zde v rozsahu, že jeho jednání (přeložení nepravdivých a padělaných dokumentů správnímu orgánu) naplnilo pouze skutkovou podstatu přečinu poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 trestního zákoníku, byla odmítnuta jak v rámci odvolacího tak i v rámci dovolacího řízení, když faktické jednání obžalovaného bylo nedílnou součástí přípravného jednání k dokonání zvlášť závažného zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, kdy společná snaha nyní obžalovaných evidentně mířila k neoprávněnému získání výkupní ceny elektřiny pro rok 2010, nikoliv jen k vydání licence ERÚ.

Poslední část v této pasáži se pak týká údajů, které obvykle soud popisuje na konci pasáže předcházející, kdy se zabývá důkazními návrhy, které z nějakého důvodu neprováděl. S ohledem na specifičnost těchto, se jim věnuje nikoli v rámci skutkových zjištění, když s těmito nemají nic společného, ale v pasáži věnující se právnímu hodnocení, byť zde ne přímo skutku, ale procesních podmínek řízení. Obžalovaný Ing. S. prostřednictvím

svého obhájce, a to již v rámci dovolání, napadl údajné porušení práva na zákonného soudce, když v podání ze dne 22. 8. 2016 (č. l. 2618) uvedl, že daná věc byla přidělena v rozporu s rozvrhem práce mimo nápad věci. Obsahově tato námitka neobsahuje mimo vlastního tvrzení žádnou skutečnost, která by ji potvrzovala. O tomto dovolacím důvodu dle § 265b odst. 1 písm. a) trestního řádu, vzhledem k formálnímu pochybení ve změně důvodů odvolání po uplynutí zákonné lhůty však Nejvyšší soud nerozhodoval. V rámci nynější fáze trestního řízení požadoval obžalovaný Ing. D. dne 16. 11. 2016 doplnit dokazování zprávami o tom, kolik trestních věcí bylo přiděleno od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2015 k vyřízení senátu 46T, a v kolika z nich byly činné přisedící Ing. Hronová a Ing. Vránová (samostatně či společně) s tím, že reaguje na dle něj nedostatečné odpovědi xxxx Krajského soudu v Brně na jeho dotazy ohledně postupu při přidělení dané trestní věci senátu 46T (č. l. 2685). Následně dne 22. 11. 2016 doplnil svůj důkazní návrh požadavkem na založení záznamu, jehož obsahem bude, která věc (spisová značka) byla do senátu 46T přidělena bezprostředně před a po projednávané věci, včetně časových údajů (č. l. 2693) a dne

26. 1. 2017 tyto důkazní návrhy rozšířil s ohledem na Rozvrh práce Krajského soudu v Brně pro rok 2013 (bod A2/ písm. b) o požadavek na sdělení, kterému senátu se specializací na oblast finanční a hospodářské kriminality, byla přidělena trestní věc, která bezprostředně napadla před nápadem projednávané věci, opět včetně časových údajů (č. l. 2736). Je zjevné, že tato podání vlastní námitku nezákonnosti neobsahují, byť k této evidentně směřují. Ve formální podobě tato byla učiněna až rámci závěrečných řečí (obhájce obžalovaného Ing. D.), kdy tento uvedl, že z jím obstaraného seznamu (10) věcí napadlých v roce 2013 do senátu 46T, byl přisedící P. činný v 7, Ing. Hronová ve 3 a Ing. Vránová ve 2. Celkem bylo v těchto věcech činných 8 osob (tedy úzký okruh) ze seznamu přisedících, kterých jich obsahoval celkem 140. Z obsahu lze tak dovodit, že se v této části jedná pravděpodobně o námitku nezákonného soudce v rozsahu obsazení senátu přisedícími. Dále pak namítl, že k porušení práva na zákonného soudce (zde zřejmě myšlena námitka celého soudního oddělení, tedy i xxxx senátu) došlo i tím, že předchozí věc v této specializaci nenapadla do senátu 39T.

V daném případě je nejprve nutno poukázat na skutečnost, že námitky týkající se nezákonného výběru soudního oddělení a složení soudního senátu, který věc projednává, se staly ze strany obhajoby módními zejména v návaznosti na věci, ve kterých je obhajoba přenášena mimo soudní síň do mediálního prostoru prostřednictvím placených televizí a tiskových konferencí. Ve své podstatě však nemají reálný základ a soudu I. stupně se těmito námitkami fakticky nepřísluší zabývat, neboť nemá k dispozici jakýkoliv procesní nástroj (na rozdíl od vyšších soudů) k tomu, aby daným námitkám (i pokud by se s nimi ztotožňoval, což v daném případě nečiní), mohl případně i vyhovět. Přesto lze, i k dalšímu odůvodnění procesního postupu (zamítnutí návrhu na doplnění dokazování), uvést, že prezentované dojmy či skutečnosti nemohou tvrzená porušení dokladovat. Nejprve z hlediska příslušnosti soudního oddělení k projednání je nutno uvést, že ono „přidělení“ je fakticky postupem státní správy soudnictví a s konkrétním oddělením a soudcem toto nemá nic společného. Tedy fakticky představitel soudní správy po nápadu věci, postupem předvídaným rozvrhem práce, věc „přidělí“ do příslušného oddělení, když k tomuto slouží obecně jakýsi „rotační princip“ modifikovaný opět v rozsahu rozvrhu práce skutečností, zda se jedná o vazební či nevazební řízení a v dané době i specializací. Při poměrné složitosti daného postupu je nereálné, a není to ani úkolem xxxx senátu příslušného oddělení tento postup kontrolovat. Obecně přitom lze z elektronického systému zjistit maximálně datově předcházející nápad. Zde je otázka

nezákonnosti soudního oddělení prezentována úvahou (údajným zjištěním obžalovaného), že předchozí věc v této specializaci nenapadla do senátu 39T. Přestože tyto údaje (formální potvrzení této skutečnosti) by měl mít obžalovaný k dispozici, jako důkaz je soudu nepředložil, a soud by tak měl hodnotit jeho pouhé tvrzení, které má prakticky nulovou vypovídací hodnotu. Z hlediska onoho tvrzení lze dovodit, že existuje věc „x“, která v rámci specializace předchází věci „y“ (kterou obžalovaný identifikuje s nyní projednávanou věcí) a tato nenapadla do senátu 39T (což dle rozvrhu práce je senát v mechanismu přidělování předcházející senátu 46T). Při absolutní vázanosti jakýmsi mechanickým rotačním principem by tato skutečnost v teoretické rovině mohla představovat jistý problém. Bohužel pro tyto „jednoduché“ úvahy, je situace mnohem složitější. Např. není vyloučeno, že senát 39T mohl dostat v předchozí době z nějakého (opět rozvrhem práce předpokládaného) důvodu již více věcí a v daném rotačním mechanismu tak bude po odpovídající počet věcí vynechán. Nebo senát 39T může mít z nějakého důvodu zastaven nápad apod. Takže tato úvaha sama o sobě nemá žádnou vypovídací hodnotu. Ovšem zásadní je skutečnost, že veškeré tyto úvahy jsou založeny na „specializaci“ věci a za situace, kdy nyní projednávaná věc nebyla přidělena jako specializovaná, tak ztrácí své opodstatnění. Ke specializaci je nutno uvést, že specializace se sice týká mj. trestného činu podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 5 trestního zákoníku, pro který jsou obžalovaní stíháni, ovšem jen pokud jde o závažné porušení rozpočtových pravidel podle zákona č. 218/2000 Sb. ve znění pozdějších předpisů ze strany orgánů státní správy nebo samosprávy. Případně pokud byl spáchán pracovníkem banky k její škodě nebo ke škodě jiného subjektu, nebo byl spáchán nebo měl být spáchán paděláním, pozměněním nebo jinou obdobnou manipulací s cennými papíry (v souladu s ustanovením zákona č. 591/92 Sb. ve znění pozdějších předpisů), tzn. manipulací s akciemi, zápisnými listy, podílovými listy, dluhopisy, včetně vkladních listů a vkladových certifikátů, investičními kupony, směnkami, šeky a cestovními šeky, náložními listy včetně konosamentů, skladištními listy, jakož i jinými listinami, které byly za cenné papíry prohlášeny zvláštními zákony (trestná činnost se může týkat jak listinných, tak i zaknihovaných cenných papírů). Další varianta je, že podvod se týká činnosti investiční společnosti, investičního fondu, podílového fondu (podle zákona č. 189/2004 Sb.), případně nedostatků při výkonu kapitálového dozoru Ministerstva financí ČR či neodvážení pojistného na zdravotní pojištění a sociální pojištění (podle zákonů č. 589/92 Sb. a 592/92 Sb. ve znění pozdějších předpisů). Poslední varianty jsou situace, kdy při spáchání trestné činnosti bylo využito manipulace s počítačovými programy, jde o trestné činy související s privatizací, případně když ve věci bylo podáno oznámení podle ustanovení § 18 nebo § 41 zákona č. 253/2008 Sb., o některých Opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a o financování terorismu. Je evidentní, že žádná z výše uvedených alternativ na danou věc nedopadá a výše prezentovaná úvaha zahrnující senát 39T je tak zcela zcestná. Za dané situace, kdy neexistuje důvod vnímat přidělení do senátu 46T jako rozporné s rozvrhem práce se lze zabývat druhou částí námitky. Tedy v podání prezentovanému počtu účasti jednotlivých přísedících v jednotlivých trestních věcech. Opět ani tento údaj sám o sobě neobsahuje nic, z čeho by mohlo být dovozováno jakékoli pochybení a už vůbec ne, ke konkrétnímu obžalovanému. Primární úvaha obžalovaného (resp. s větší pravděpodobností jeho obhájce) je založena na poměru počtu přísedících senátu 46T a celkového počtu přísedících Krajského soudu v Brně. I z judikatury (novějších nálezů Ústavního soudu či dřívějších rozhodnutí Nejvyššího soudu) je zjevné, že u zdejšího soudu existoval systém rozdělení přísedících do jednotlivých senátů (v počtu cca 10 přísedících na senát). Tedy, i pokud jako příloha rozvrhu práce existoval seznam všech přísedících Krajského soudu

v Brně, skutečností zůstává, že každý senát měl v dané době (a má i v současnosti) k dispozici pouze omezený počet přísedících, kteří byli zapsáni v seznamu pro jednotlivé senáty, v žádném případě tak nedocházelo k výběru přísedících z komplexního seznamu všech přísedících Krajského soudu v Brně. K druhotné, částečně naznačené, úvaze o rozsahu využívání konkrétních přísedících je možné poukázat na opakovaná rozhodnutí Ústavního soudu, který akceptuje, že pravidla a zásady pro přidělování přísedících do jednotlivých senátů nemohou být rozvrhem práce stanoveny tak striktně jako pravidla pro přidělování věcí jednotlivým soudním oddělením. Při volbě přísedících je totiž třeba větší míra flexibility než u soudců z povolání, neboť přísedící nejsou zaměstnanci soudu, ale vykonávají občanské povolání, a je tudíž nutno brát v potaz i jejich osobní život a zájmy a v neposlední řadě taktéž časové možnosti, které jim zaměstnavatel pro danou činnost poskytuje. Při povolání k jednání senátu je nutno tyto skutečnosti zohlednit a logicky, ten kdo má nejméně omezení bude častěji účasten, než ten, koho omezují pracovní závazky, zdravotní problémy či jiná omezení. Navíc opět daný prostý výčet nemá prakticky žádnou vypovídací hodnotu, když existují další limity povolávání přísedících, které odkazují zejména na jistou míru přiměřenosti a je bezpochyby odlišná účast u jednodenního jednání a u vícedenního (či několika vícedenních) hlavního líčení. S ohledem na výše uvedené pak soud I. stupně neměl důvod k těmto námitkám pro obžalovaného shánět podklady, a formálně důkazní návrhy i v tomto rozsahu zamítl.

C/ Trest

Při úvaze o druhu a výši trestu hodnotil soud ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1, odst. 6 písm. a), c) trestního zákoníku kromě povahy a závažnosti spáchaného trestného činu i osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry každého obžalovaných, jeho dosavadní způsob života a možnosti jeho nápravy, dále přihlédl k chování pachatele po činu, a v případě spolupachatelství i jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání trestného činu a současně vzal v úvahu i účel trestu, jímž je i ochrana společnosti před pachateli trestných činů, snaha zabránit odsouzenému v dalším páchání trestné činnosti a vychovat jej k tomu, aby vedl řádný život a tím působit výchovně i na ostatní členy společnosti, tedy generální i individuální prevence. S ohledem na vývojové stádium trestného činu ad 1. zohlednil i povahu a závažnost této přípravy, přičemž vycházel jak z povahy zvláště závažného zločinu, k němuž příprava směřovala, ze závažnosti použité formy přípravy, tak z toho, jak byla příprava zorganizována, kolik osob se na ní účastnilo, jak dalece se příprava přiblížila pokusu nebo dokonání zvláště závažnému zločinu, jak účinné prostředky byly zvoleny k jeho uskutečnění a také z důvodů, pro které nedošlo k pokusu či k jeho dokonání.

Povaha a závažnost trestného činu jsou pak určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Z pohledu jednotlivých kritérií závažnosti trestného činu považuje soud jednání všech pachatelů za velmi závažné a to zejména svým následkem, tedy výší škody, ke kterému jejich jednání směřovalo, když popsané přípravné jednání vykazovalo vysokou míru součinnosti, sofistikovanosti, při podílu všech zúčastněných, kdy se prakticky blížilo stádiu

pokusu. Dle soudu jedině jednání pracovníků společnosti E.ON pak zabránilo nejen pokusu, ale i dokonání (ad. 1).

K osobě obžalovaného Ing. M. D. soud zjistil, že tento je ženatý, otec dvou nezletilých dětí, dosáhl vysokoškolského vzdělání a v současné době je nezaměstnaný, před nástupem VTOS pracoval jako specialista pro jakost s čistým měsíčním příjmem cca. 25.000 Kč, ve VTOS 4.000 Kč. Dle vlastních údajů je spolumahitelem (1/4) rodinného domu, garáže a auta (SJM). V evidenci přestupků v místě trvalého bydliště nemá záznam (č. l. 1345). Z opisu rejstříku trestů (č. l. 1350, 1439, 2697, 2880) bylo prokázáno, že obžalovaný nebyl v minulosti soudně trestán. Z výkonu trestu je hodnocen pozitivně (č. l. 2833). K jeho osobě pak soud nemohl přehlédnout (přestože o nich formálně nelze rozhodovat, když je určeno k institutu podmíněného propuštění) záruky původního zaměstnavatele a Klubu českých turistů, odbor Úhlava, za dovršení nápravy odsouzeného, z doby, kdy tento byl pravomocně odsouzen (č. l. 2818-2820), případně ve vztahu Klubu českých turistů, odbor Úhlava (č. l. 2875-2878) ze dne 2. 3. 2017, ze kterých vyplývá pozitivní hodnocení obžalovaného.

Soud proto obžalovanému přiznal jako polehčující okolnost dosavadní řádný život a tedy i skutečnost, že spáchal trestný čin poprvé podle § 41 písm. a), o) trestního zákoníku. Jako přitěžující okolnost ve smyslu ustanovení § 42 písm. a), b), k) trestního zákoníku pak soud zhodnotil skutečnost, že trestný čin spáchal po předchozím uvážení a ze ziskuchtivosti, a směřoval ke způsobení vyšší škody (zde se jedná o škodu řádově převyšující minimální kvalifikační znak škody velkého rozsahu). Jiné polehčující či přitěžující okolnosti soud neshledal. Jako okolnost polehčující nemohl soud akceptovat ani doznání ani upřímnou lítost, či chování obžalovaného po trestném činu, když tento trestnou činnost popřel.

Se zřetelem ke všem rozhodným okolnostem případu i osobě obžalovaného, kdy zejména akcentoval dosavadní zchovalost obžalovaného, mu pak uložil trest odnětí S. v trvání 5 let, tedy na samé spodní hranici zákonné trestní sazby podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku, což odpovídá jak povaze a závažnosti trestného činu, která je jinak hodnocena v horní polovině stupně typového (zejména s ohledem na plánovanou škodu), tak zejména osobě obžalovaného a jeho vlastnímu podílu na trestné činnosti, který soud hodnotil v kontextu jednání skupiny pachatelů jako nejméně závažný v podřízené roli a vlastnímu následku, kdy jednání zůstalo (byť nezávisle na vůli tohoto obžalovaného) ve stádiu přípravy. Tento trest je tak o šest měsíců nižší než původní, kdy zde soud zohlednil, mimo delšího časového odstupu trestné činnosti od původního vyhlášení, zejména změnu vývojového stádia (z pokusu pouze příprava, kdy právě absence bezprostřednosti jednání vedla k uvedené změně, přestože již původně soud I. stupně ve shodě s názorem Nejvyššího soudu viděl toto jako hraniční případ). Mimo to soud přihlédl i možnostem jeho resocializace, tedy možnosti výchovného působení na něj, a to i s přihlédnutím k jeho postoji k trestné činnosti, když shledal, že obžalovaný nemá dostatečný náhled této trestné činnosti (tuto fakticky neguje a svůj podíl bagatelizuje) a nelze tak předpokládat lepší prognózu resocializace.

S ohledem na skutečnost, že při této výměře trestu se ze zákona jedná o trest nepodmíněný rozhodoval soud pouze o typu věznice, do které bude obžalovaný zařazen. Vzhledem k tomu, že je mu ukládán trest za úmyslný trestný čin (zvláště závažný zločin) ve výměře převyšující tři léta jsou ze zákona splněny podmínky pro zařazení do věznice

s ostrahou (§ 56 odst. 2 písm. c/ trestního zákoníku) a soud jej do tohoto typu věznice zařadil, když neshledal podmínky pro užití moderačního ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku, tedy zařazení do mírnějšího typu věznice u osoby tohoto obžalovaného, a to jak s přihlédnutím k závažnosti trestného činu tak k postoji obžalovaného k této.

Vzhledem ke skutečnosti, že tuto trestnou činnost páchal za účelem nelegálního získání majetkového prospěchu (§ 39 odst. 7, § 67 odst. 1 trestního zákoníku), zvažoval soud i uložení peněžitého trestu, kdy zde hodnotil zejména vysokou společenskou škodlivost jeho jednání i s přihlédnutím k možnému zisku z trestné činnosti (škodě). S ohledem na podřízenou roli v mechanismu spolupachatelství a fakticky nulový zisk, když jednání zůstalo ve stádiu pokusu však nakonec tento trest neuložil.

Tento trest, tak jak byl uložen, dle názoru soudu splňuje podmínky účelu trestu, tedy jak generální, tak individuální prevence, když při jeho novém ukládání byl limitován ustanovením § 265s odst. 2 trestního řádu.

K osobě obžalovaného Ing. Z. S. soud zjistil, že tento je ženatý, otec tří nezletilých dětí, dosáhl vysokoškolského vzdělání a v současné době je bez zaměstnání, veden na Úřadu práce, bez pobírání dávek, do doby dodání do VTOS byl zaměstnán jako obchodní manažer ve společnosti Liberty Trade s čistým měsíčním příjmem cca. 26.000 Kč. Dle vlastních údajů je majitelem rodinného domu s pozemkem, který je zatížen hypotékou, když ovšem v současné době od 24. 2. 2015 je jako fyzická osoba v konkurzu (KSBR 31 INS 12939/2013). V evidenci přestupků v místě trvalého bydliště nemá záznam (č. l. 1347). Z opisu rejstříku trestů (č. l. 1352, 1441, 2698, 2881) bylo prokázáno, že obžalovaný nebyl v minulosti soudně trestán. Z výkonu trestu je hodnocen pozitivně (č. l. 2828).

Soud proto obžalovanému přiznal jako polehčující okolnost dosavadní řádný život a tedy i skutečnost, že spáchal trestný čin poprvé podle § 41 písm. a), o) trestního zákoníku. Jako přitěžující okolnost ve smyslu ustanovení § 42 písm. a), b), f), k) trestního zákoníku pak soud zhodnotil skutečnost, že trestný čin spáchal po předchozím uvážení a ze ziskuchtivosti, ke spáchání zneužil svého postavení a směřoval ke způsobení vyšší škody (zde se jedná o škodu řádově převyšující minimální kvalifikační znak škody velkého rozsahu). Jiné polehčující či přitěžující okolnosti soud neshledal. Jako okolnost polehčující nemohl soud akceptovat ani doznání ani upřímnou lítost, či chování obžalovaného po trestném činu, když tento trestnou činnost popřel.

Se zřetelem ke všem rozhodným okolnostem případu i osobě obžalovaného, kdy zejména akcentoval dosavadní záchovalost obžalovaného, mu pak uložil společný trest odnětí S. v trvání osmi let, tedy nepatrně pod polovinou zákonné trestní sazby podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku, což odpovídá jak povaze a závažnosti trestného činu, která je jinak hodnocena v horní polovině stupně typového (zejména s ohledem na plánovanou škodu a rozsah trestné činnosti – 2 útoky), tak zejména osobě obžalovaného a jeho vlastnímu podílu na trestné činnosti, který soud hodnotil v kontextu jednání skupiny pachatelů jako nejzávažnější a vlastnímu následku, kdy jednání částečně zůstalo (byť nezávisle na vůli tohoto obžalovaného) ve stádiu pokusu a přípravy. Mimo to soud přihlédl i možnostem jeho resocializace, tedy možnosti výchovného působení na něj, a to i s přihlédnutím k jeho postoji

k trestné činnosti, když shledal, že obžalovaný nemá dostatečný náhled této trestné činnosti (tuto fakticky neguje a svůj podíl bagatelizuje) a nelze tak předpokládat lepší prognózu resocializace.

S ohledem na skutečnost, že při této výměře trestu se ze zákona jedná o trest nepodmíněný rozhodoval soud pouze o typu věznice, do které bude obžalovaný zařazen. Vzhledem k tomu, že je mu ukládán trest za zvlášť závažný zločin ve výměře nejméně osmi let jsou ze zákona splněny podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou (§ 56 odst. 2 písm. d/ trestního zákoníku) a soud jej do tohoto typu věznice zařadil, když neshledal podmínky pro užití moderačního ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku, tedy zařazení do mírnějšího typu věznice u osoby tohoto obžalovaného, a to jak s přihlédnutím k závažnosti trestného činu, tak k postoji obžalovaného k této.

S ohledem na charakter trestné činnosti, kdy této se dopustil právě s ohledem na své postavení statutárního orgánu obchodní společnosti, rozhodl soud i o uložení trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu či prokuristy v obchodních společnostech a družstvech, na středně dlouhou dobu v trvání šesti let. Právě s ohledem na charakter spáchané trestné činnosti a osobu obžalovaného považuje soud za nutné uložení i tohoto trestu, kdy tento právě ve vzájemné kombinaci s trestem odnětí S. by měl vytvářet dostatečnou ochranu společnosti před obdobným jednáním ze strany obžalovaného a stejně tak i formu ochrany obžalovaného před podobným jednáním v budoucnu.

V původním řízení (a stejně tak i v rámci nyní rušeného rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 43T 5/2015), vzhledem ke skutečnosti, že tuto trestnou činnost páchal za účelem nelegálního získání majetkového prospěchu (§ 39 odst. 7, § 67 odst. 1 trestního zákoníku), mu byl uložen i peněžitý trest ve výměře 500 (resp. 250) denních sazeb, kdy soud hodnotil zejména vysokou společenskou škodlivost jeho jednání, ve výši denní sazby 2.000,- Kč, která byla stanovena zejména s přihlédnutím k předpokládanému zisku z trestné činnosti, když nebyla a není známa úplná objektivní majetková situace tohoto obžalovaného. Pro případ neuhrazení pak byl stanoven náhradní trest odnětí S. v trvání dvanácti (resp. šesti) měsíců. Protože v mezidobí došlo dne 24. 2. 2015 k prohlášení konkurzu na majetek tohoto obžalovaného (KSBR 31 INS 12939/2013 A-36 viz č. l. 2854 a násl.) při nynějším rozhodnutí již soud tento trest neukládal pro jeho zřejmou nedobytnost (§ 68 odst. 6 trestního zákoníku).

Tento trest, tak jak byl uložen dle názoru soudu splňuje podmínky účelu trestu, tedy jak generální, tak individuální prevence, když sice bylo možné uložit i trest přísnější, ale soud dospěl k závěru, že tento trest je všem okolnostem případu přiměřený.

K osobě obžalovaného Ing. J. V. soud zjistil, že tento je ženatý, otec jednoho zletilého dítěte, dosáhl vysokoškolského vzdělání a v současné době je zaměstnán jako koordinátor středisek společnosti Xxxx s příjmem 28.000 Kč hrubého (v přípravném řízení uvedl předseda představenstva s čistým měsíčním příjmem cca. 22.000 Kč). Dle vlastních údajů je spolumajitelem rodinného domu a bytu (SJM), přitom ovšem prezentuje příjmy ve výši 60. – 70.000 Kč měsíčně z pronájmu činžovního domu. V evidenci přestupků v místě trvalého bydliště nemá záznam (č. l. 1348). Z opisu rejstříku trestů (č. l. 1353, 1442, 2696, 2882) bylo

prokázáno, že obžalovaný nebyl v minulosti soudně trestán. Z výkonu trestu je hodnocen pozitivně (č. l. 2835).

Soud proto obžalovanému přiznal jako polehčující okolnost dosavadní řádný život a tedy i skutečnost, že spáchal trestný čin poprvé podle § 41 písm. a), o) trestního zákoníku. Jako přitěžující okolnost ve smyslu ustanovení § 42 písm. a), b), f), k) trestního zákoníku pak soud zhodnotil skutečnost, že trestný čin spáchal po předchozím uvážení a ze ziskuchtivosti, ke spáchání zneužil svého postavení a směřoval ke způsobení vyšší škody (zde se jedná o škodu řádově převyšující minimální kvalifikační znak škody velkého rozsahu). Jiné polehčující či přitěžující okolnosti soud neshledal. Jako okolnost polehčující nemohl soud akceptovat ani doznání, ani upřímnou lítost, či chování obžalovaného po trestném činu, když tento trestnou činnost popřel.

Se zřetelem ke všem rozhodným okolnostem případu i osobě obžalovaného, kdy zejména akcentoval dosavadní zchovalost obžalovaného, mu pak uložil trest odnětí S. v trvání šesti let, tedy v 1/5 zákonné trestní sazby podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku, což odpovídá jak povaze a závažnosti trestného činu, která je jinak hodnocena v horní polovině stupně typového (zejména s ohledem na plánovanou škodu), tak zejména osobě obžalovaného a jeho vlastnímu podílu na trestné činnosti, který soud hodnotil v kontextu jednání skupiny pachatelů jako velmi závažný a vlastnímu následku, kdy jednání zůstalo (byť nezávisle na vůli tohoto obžalovaného) ve stádiu přípravy. Tento trest je tak o šest měsíců nižší než původní, kdy zde soud zohlednil, mimo delšího časového odstupu trestné činnosti od původního vyhlášení, zejména změnu vývojového stádia (z pokusu pouze příprava, kdy právě absence bezprostřednosti jednání vedla k uvedené změně, přestože již původně soud I. stupně ve shodě s názorem Nejvyššího soudu viděl toto jako hraniční případ). Mimo to soud přihlédl i možnostem jeho resocializace, tedy možnosti výchovného působení na něj, a to i s přihlédnutím k jeho postoji k trestné činnosti, když shledal, že obžalovaný nemá dostatečný náhled této trestné činnosti (tuto fakticky neguje a svůj podíl bagatelizuje) a nelze tak předpokládat lepší prognózu resocializace. Trest odnětí S. u tohoto obžalovaného, který je i při zohlednění rozsahu nižší než u spoluobžalovaného Ing. S., zohledňuje jak postavení tohoto v mechanismu trestné činnosti, kdy k jeho osobě (společnosti XXXX) by směřoval přímý výnos z trestné činnosti, tak skutečnost, že prioritně zájmem tohoto obžalovaného bylo bezpochyby reálné (a v souladu se zákony) dokončení FVE, kdy v důsledku jednání zejména Ing. S. se dostával do pro něj (zjevně v jeho vnímání řádně) neřešitelné situace, kdy zákonnému postupu s menším výnosem nadřadil snahu „zachránit“ plánovaný zisk i za cenu překročení zákona.

S ohledem na skutečnost, že při této výměře trestu se ze zákona jedná o trest nepodmíněný, rozhodoval soud pouze o typu věznice, do které bude obžalovaný zařazen. Vzhledem k tomu, že je mu ukládán trest za úmyslný trestný čin (zvláště závažný zločin) ve výměře převyšující tři léta jsou ze zákona splněny podmínky pro zařazení do věznice s ostrahou (§ 56 odst. 2 písm. c/ trestního zákoníku) a soud jej do tohoto typu věznice zařadil, když neshledal podmínky pro užití moderačního ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku, tedy zařazení do mírnějšího typu věznice u osoby tohoto obžalovaného, a to jak s přihlédnutím k závažnosti trestného činu tak k postoji obžalovaného k této.

S ohledem na charakter trestné činnosti, kdy této se dopustil právě s ohledem na své postavení statutárního orgánu obchodní společnosti, rozhodl soud i o uložení trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu či prokuristy v obchodních společnostech a družstvech, na středně dlouhou dobu v trvání pěti let. Právě s ohledem na charakter spáchané trestné činnosti a osobu obžalovaného považuje soud za nutné uložení i tohoto trestu, kdy tento právě ve vzájemné kombinaci s trestem odnětí S. by měl vytvářet dostatečnou ochranu společnosti před obdobným jednáním ze strany obžalovaného a stejně tak i formu ochrany obžalovaného před podobným jednáním v budoucnu.

Vzhledem ke skutečnosti, že tuto trestnou činnost páchal za účelem nelegálního získání majetkového prospěchu (§ 39 odst. 7, § 67 odst. 1 trestního zákoníku), mu soud uložil i peněžitý trest ve výměře 500 denních sazeb, kdy zde hodnotil zejména vysokou společenskou škodlivost jeho jednání, ve výši denní sazby 2.000 Kč, která byla stanovena zejména s přihlédnutím k předpokládanému zisku z trestné činnosti, když není známa úplná objektivní majetková situace tohoto obžalovaného. Pro případ neuhrazení pak byl stanoven náhradní trest odnětí S. v trvání dvanácti měsíců.

Tento trest, tak jak byl uložen dle názoru soudu splňuje podmínky účelu trestu, tedy jak generální, tak individuální prevence, když při jeho novém ukládání byl limitován ustanovením § 265s odst. 2 trestního řádu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku je možné podat odvolání do 8 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo, že chybí.

Odvolání musí být v zákonné lhůtě případně v další lhůtě určené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou

rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo vytýkány. Státní zástupce je povinen uvést zda odvolání podává byť i z části ve prospěch či neprospěch obžalovaného.

Odvolacím soudem bude odmítnuto odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání.

Krajský soud v Brně
dne 2. května 2017

Mgr. Aleš Novotný, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kuglerová